

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μιά καταπληκτική ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΑ

Οί άδελφοί της Μαίρης Λεζέν

Η καταπληκτικότερη από τις λωποδυτρίες όλων των αιώνων ήταν αναμφισβήτητη η περιήγηση Μαίρη Λεζέν, μία διαδομένη Ιρλανδή, που, για πολλά χρόνια, αναστάτωσε την αγγλική πρωτεύουσα με τους άδελφους και τα κατορθώματά της.

Η Μαίρη, που ήταν όρθια από πατέρα και μητέρα, είχαν άρχεις τη ζωή της σαν μία δειλή και ρωμική έρωταμένη, που διατάζε αν έπρεπε να φύγει από τον φίλο της, έναν αξιωματικό του ναυτικού, να της αγγίξει το χέρι. Κι' η λύπη της ήταν πολύ μεγάλη, όταν ο τελευταίος άσπληνθηκε ξαφνικά στις φυλακές, μερικές ημέρες προτού να γίνει ο γάμος τους. Είχε κλέψει από την υπηρεσία του εκατό λίρες για να αντιμτωπώσει τα έξοδα που του χρειαζόταν για το σκοπό αυτό.

Γεμάτη απογοήτευση, η Μαίρη έφυγε τότε για το Λονδίνο, όπου είχε την καλή ή την κακή τύχη να πέσει στα χέρια μιας γυναίκας με πολύ ύποπτο παρελθόν, της Άννας Μόφου.

Κόρη μου, της είπε η Μόφου, δυο πράγματα θα μπορούσες να κάνεις στο Λονδίνο. Ή να γίνεις υπηρέτρια ή να ζήσεις με την ομορφιά σου. (Η Μαίρη ήταν εξαιρετικά όμορφη).

Και αν δεν θα ήθελα να κάνω ούτε το ένα, ούτε το άλλο; ρώτησε η νέα.

Τότε θα πρέπει να ακολουθήσεις τις συμβουλές μου, απάντησε η Μόφου. Έτσι, θα μπορούσες να είσαι ανεξάρτητη και να μην έχεις ανάγκη ούτε να δουλεύεις, ούτε να πουλάς το κορμί σου.

Και η Μαίρη, που δεν είχε τίποτε καλύτερο να κάνει, ακολούθησε τις συμβουλές της και πήρε από την «προστάτιδα» της τα πρώτα μαθήματα για το κοινόβιο, επάγγελμα της.

Σε λίγο, είχε ξεπεράσει μάλιστα τη διδασκαλία της και είχαν επινοήσει δικές της μεθόδους, που αποδείχθηκαν απίστευτες.

Μια απ' αυτές ήταν η ακόλουθη:

Η Μαίρη είχε κατασκευάσει δύο κερνία χέρια, που τα έφαινε σταυρωτά πάνω στο στήθος της. Άρχισε, λοιπόν, να πηγαίνει πολύ τακτικά στις εκκλησίες και εδίδανε κατά προτίμηση εκείνες όπου συχνάσε η άριστοκρατία του Λονδίνου. Τα δύο φεούκια χέρια, που ήταν ακατάστατα σταυρωμένα στο στήθος της, έδιναν την εντύπωση μιας μεγάλης εύλασθειας. Στο αναμεταξύ, όμως, τα πραγματικά χέρια έδιναν κρυφά από δυο αχσιές που ύπνοσαν στα πλάγια του είδικα ραμμένου φορεμάτος της και ξαφρίζον άριστοτεχνικά, τι πολύτιμο εύρισκαν ολόγυρα: βραχιόλια, περιβέραια, άδομαντοκόλλητες ρόπες, ολόκληρες τσάντες κλπ.

Η Μαίρη, στις περιπτώσεις αυτές, γέμιζε το πρόσωπό της με ρυτίδες και καμπουριάς το κορμί της, έτσι που κανείς δεν μπορούσε να ύποπτευσθι τα νεύματα και την όμορφιά της.

Ένα άλλο της τέχνασμα είχε ότι έδινε συχνά στους δρόμους του Λονδίνου με μία φευτική κολιά πελωρίων διαστάσεων. Ξαφνικά, έκανε πως ζαλιζόταν και σωριάζεταν κάτω. Οι διαδαστά έτρεχαν άμέσως γύρω της, με την ιδέα ότι έπρεπε να γεννήσει και προσπαθούσαν να την βοηθήσουν και να την περιβάλουν. Η Μαίρη έβρισκε τότε την ευκαιρία να κλέψι πορτοφόλια, ρολόγια, καδένες, ότι της τύχαινε.

Άλλοτε, πάλι, κάποια κυρία που περνούσε με το άμαξι της, δείχνονταν πρόθυμη να την πάρει στο σπίτι της για να την περιποιηθι. Η Μαίρη έκανε και πάλι τη δουλειά της, εξαφρύνοντας τη φιλόνηρη κυρία από ότι πολύτιμο είχε.

Στο τέλος, ένοθυσαμένη από τα κέρδη που της απέδιδε αυτό το επάγγελμα, κατήχησε μία πολυμελή συμμορία και άρχισε να κάνει συστηματικές διαρρήξεις Τραπεζών και άδομαντοπωλείων, να ληστεύει ολόκληρα χωριά, να τυπώνη πλαστά χαρτονομίσματα κτλ.

Ός τότε, δεν είχε βάψει το χέρι της στο αίμα. Άλλα τώρα το έγκλημα δεν την έκανε πια να διασώζει και πολλές φορές έσκότωνε μόνο και μόνο για διασκέδαση.

Στο τέλος, η άστονμία την συνέλαβε. Άλλά η Μαίρη, που ήταν σκούρος Σατανάς καθήματα να ξεγελούσε δυο φορές δυο δεσποφύλακας της και να δραπέτευση. Όταν όμως την έπιασαν για τρίτη φορά, έλασαν τέτοια μέτρα ασφαλείας, εναντίον της, που δεν υπήρξε να γλυτώσει από τα χέρια της δικαιοσύνης.

Το δικαστήριο την κατέδικασε σε θάνατο και η εκτέλεση της έγινε μέσα στο προαύλιο των φυλακών του Νιούγιντ.

Η Μαίρη, αφού εξαμολογήθηκε όλα τα έγκλημάτα της και προσεχθήθηκε επί αρκετή ώρα, ανέθηκε άταραχη στο κελί της, πέρασε μόνη τη θηλεία της ανήλικης γύρω από το λαιμό της και έσπρωξε με το πόδι της το μικρό τραπέζι που είχαν βάλει από κάτω.

Ήταν τότε μόλις τριάντα δυο χρόνων και η παρμονή της στη φυλακή δεν είχε κούδου μαράνη την όμορφιά της.

“Όλα στον κόσμο περνούν...”

Πενεμένο διήγημα

Η καμαριέρα γύρισε τον ηλεκτρικό διακόπτη και η κάμαρα της Φρανσίν Μοριδάλ πλημμυρίσε από φώς. Συγχρότως η κομψή καλλιτέχνης είπε στην καμαριέρα της:

— Μάρθα, τηλεφώνησε στο θέατρο πως δε θα παίζω άποψε.

— Είσθε άδιδάστη κυρία; ρώτησε η Μάρθα.

— Όχι, αλλά είμαι πολύ κουρασμένη και δεν έχω διάθεση να παίζω. Θα γράψω κάποιο γράμμα. Πες του Ζερμαίν να είναι έτοιμος για να το πάη.

— Πολύ καλά, κυρία.

Η καμαριέρα έκλεισε σιγά-σιγά την πόρτα και η Φρανσίν έμεινε για λίγο άναποφάσιστη. Θα νόμιζε κανείς ότι περίμενε κάτι. Ή φωνή της, καθώς είχε μιλήσει, φαινότανε κουρασμένη και τα μάτια της ήταν άπληνη. Έμεινε μερικές στιγμές ακίνητη. Από τα μισονοιγμένα παράθυρα έμπαινε στο δωμάτιο μία δέση άκτινων του φεγγαριού και παγινίδια με τα μαλλιά της. Από το δρόμο άκουγότανσαν φωνές. Μία πνοή άνεμου ξερούλιζε ένα τριαντάφυλλο που βρισκόταν σε κάποιο δοχείο. Τα πέταλά του πέρανε άπάνω στο χαλί. Κοντά στο καλαμάρι βρισκόταν ένας μικρός καθρέφτης. Η Φρανσίν τον άρπασε και κυττάθηκε. “Επειτα πήρε ένα χαρτί κι άρχισε να γράφει.

“Εγγραψε πάλι άρα. “Εγγραψε άς πού η κίνησι του δρόμου λιγόστεψε. Είχε άρχισι να βρέχει κι η Φρανσίν έγραφε άκόμα. Είχε τρεις σελίδες κι ένα χαμόγελο φώτισε τώρα το πρόσωπό της καθώς έαναδιάβαζε ότι είχε γράψει:

“Αγαπημένο μου Ζάκ,

“Σου στέλνω έπί τέλους το γράμμα που δεν έφαινε να μού λές ότι θα σ' έκανε εύθυμο. Μην τρέμεις!... Δι' άσασε το με ψυχραιμία όπως με ψυχραιμία τάγραφα κι' έγώ. “Άλλως τε ήσουν βέβαιος ότι θα έφτανε μία μέρα που θα λάβαινες αυτό το γράμμα. Είχε άλτσει ότι άρχισι πολύ και σχεδόν δεν μπορεί να πιστέψω ότι έπέρασαν δέκα χρόνια από το βράδυ εκείνο που μού είπες κλαίνοντας: “Φρανσίν δεν μπορεί να πιστέψω πως όλα έτελειώσαν μεταξύ μας... “Η ζωή μας χωρίσε. Δεν έχω τη δύναμη να την άντιμετωπίσω, όπως θα έπρεπε για σένα. Άλλά σ' άγαπώ και θα σ' άγαπώ πάντοτε!... “Θέλεις να μείνουμε καλοί φίλοι και να μ' άφήσης τη μακρινή έλπίδα ότι μία μέρα, όταν θα καταλάξης πως δεν έχει πια να σου προσφέρει τίποτα η ζωή, θα μού επιτρέψης να βρεθώ κοντά σου;”

“Δέκα ολόκληρα χρόνια, Ζάκ. Δέκα χρόνια πέρασαν και νομίζω πως ήταν γτες. Τελείωσαν πια τα βάσανά σου, Ζάκ, και τώρα θα έχσουμε ένωμένοι. “Επείτα η άρα νάρθηκε κοντά μου. Η άρα που τόσα χρόνια περίμενες, η άρα που προσπαθούσα να μη την σκέπτομαι. “Επείτα ύπουλα. Το κατάλαβα έπειτα από την τελευταία μας συνάντησι. Μη χαιρέσει πολύ, Ζάκ, μη χαιρέσει, γιατί η άσκαλύνσι που έκανα είναι τραγική, για μένα τουλάχιστον.

“Άκουσε: Είχα συναντήσει πριν λίγες μέρες τον Μαρσέλ, τον σκηνοθέτη πολλών ταινιών που μού με κάλεσε σπίτι του για να μού δείξη τι σημαίνει συγχρονισμό άτελιών. Σήμερα το ά- πόνευμα έπηγα λοιπόν και τάχασα κυριολεκτικά μπροστά σε όσα είδα... Λίγο πριν φύγω, μού είπε: “Αλήθεια, Φρανσίν, θέλεις να δής και το μουσείο μου;” Καί πραγματικά, μουσείο ήταν εκείνο που είδα... Σωστά κειμήλια που θυμίζουν τα πρώτα βήματα του κινηματογράφου. “Ανάμεσα σ' αυτά διέκρινα και μερικά κουτιά με τον τίτλο “Ο λ α π ε ρ ο υ ν... “Ήταν μία ταινία, που είχα γυρίσει έγώ πριν άκόμα από στη “Ολλική Κομωδία, τότε που νομίζα ότι στον κινηματογράφο θα έσημείωνα μεγαλύτερη έπιτυχία παρά στο θέατρο... “Ενωίωσα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά και μία φλογερή έπιθυμία έζυγισε μέσα μου... Τα είκοσι άώρα χρόνια μου ήταν κλεισμένα στα κουτιά εκείνα. Γιατί να μη τ' άναστήσω;...”

“Πέντε λεπτά άργότερα, καθισμένη κοντά στο σκηνοθέτη στη σκοτεινή κάμαρα της προβολής, έκανα τη θλίβερη άποκόλυσι, που σ' αυτήν όφειλεται το σημερινό μου γράμμα... “Ήμουν έγώ στην όδόν η' όμως δεν μπορούσα ν' άναγνωρίσω τον έαυτό μου!... “Ήταν άπιστευτο. Βλέποντας κάθε μέρα τον έαυτό μας, ξεχνάμε τι είμαστε γτες και σιγά-σιγά παρασυρόμαστε. Οι φωτογραφίες είναι πράγματα νεκρά. Μας

ξεγελούν... Μόνο η κίνησι μας δίνει μία ζωντανή εικόνα του έαυτού μας... “Ολ' αυτά τ' άνακάλυφα, βλέποντας τον έαυτό μου να κουνιέται στην όδόν, βλέποντας το χαμόγελό μου των είκοσι χρόνων. Ζάκ, άκόμα και τα δάκρυά μου της εποχής εκείνης είναι πολύ διαφορετικά από τα σημερινά... “Εγώ ήμουν η λεπτή, η όπεροχη εκείνη κοπέλλα; “Ω, πόσο μού άρεσε η Φρανσίν εκείνη, που τώρα την είχα τελείως λησμονήσει.

“Άλλά η χαρά μου δεν έκράτησε, γιατί μόλις τελείωσε η προβολή της ταινίας, είδα και πάλι τη σημερινή Φρανσίν, όπως την είχα δει το πρωί στον καθρέφτη μου... “Η σημερινή Φρανσίν δεν έχει πια τη ζωηρή κατιά. Δεν έχει πια το φωτεινό σαν τον ήλιο πρόσωπο. Δεν έχει πια προκλητικό στόμα... Είχα καταλάβει εκείνο που ποτέ δεν θέλωμε να το καταλάσουμε: ότι τα χρόνια είχαν περάσει, πως είχα γεράσει!...

“Ναι, Ζάκ, έγέρασα. Το κατάλαβα αυτό πολύ καλά. Γέρασα και σου ύπνεθυμίζω την όπασχισι μου... Βλέπεις; Μη χάσης αυτή την ευκαιρία, και μη δώσης σημασία, αν τα λόγια μου δεν είναι όπως θα τα ήθελες... “Εο' δεν έχω επί τέλους εκείνο που ποθούσες, έλα... Τώρα πια είμαι δική σου, άνήκω μόνο σε σένα. “Ελα σε περιμένω. Φρανσίν.

Χαμογέλασε η Φρανσίν θλίβερη και πρόσθεσε μετά το κατ' επιμέλει τις λίγες αυτές λέξεις:

“Θά έχω χαμηλώσει το φώς...”.

★

“Υστερα χτύπησε το κουδούνι κι' έβω- σε στον ύπνρητι της το γράμμα για να το στείλη. “Επειτα έόδυσε το δυνατό φώς κι' άρπασε άναίμενη ένα μικρό λαιπάκι με ρός άμπαζούρ, περιμένοντας τον άνθρωπο που την άγαπούσε και που περίμενε επί δέκα ολόκληρα χρόνια αυτή τη νύχτα... “Άλλά περίμενε κατέως. “Ο Ζάκ δεν έήγνε. Της έγραψε μόνο άπαντώντας στο γράμμα της τα έξης:

“Αδυστυχώς τώρα πια δεν είμαι δικός σου, καλή μου Φρανσίν. “Αγαπώ μία άλλη, μία νέα, πολύ νέα και πολύ όμορφη.”

“Η Φρανσίν μετά την άπάντησι αυτή έξοπασε σε πικρά δάκρυα. Δεν είχε πια καμιά άμυδαλία ότι είχε γεράσει πραγματικά!...

P. ZANNE

“Η λάμπα που στεγνώνει

Τα βενιαία των αυτοκινήτων η των φυλαίων στεγνώνουν χροιά μέσα σε λίγα λεπτά μόνον, ένώ άλλοτε χρειαζότανσαν πολλές άρες η ημέρες. Αυτό κατορθώνεται με τις ύπερθερμές άκτινες, που θερμαίνουν το έσω τερικό της βενιμένης έπιφανείας. Με την ίδια άμως μέθοδο, μπορούν να στεγνώσουν και διάφορα άλλα πράγματα. Αυτή η σκέψις ώδηγησε τους “Αμερικανούς έπισημύνας να έπινοήσουν ένα κοινόβιο τύπο λάμπας, που μπορεί να έξορμώσει σε κάθε κοινό ηλεκτρικό κτιούλν και που παράγει ύπερθερμές άκτινες.

“Η λάμπα αυτή έχει το μέγεθος μιας μικρής μπουλάρας του κρασιού. Είχε κλεισμένη σ' έναν έξωτερικό κόκκινο γυάλιμο, ώστε να μη κινδυνεύει να σπασή από χτύπημα ή από τυχαία ράντισμα με νερό. Παράγει ελαχίστο φώς, άλλά πολλές θερμαντικές άκτινες, που έχουν την ιδιότητα να θερμαίνουν μόνο το άντικείμενο πάνω στο όποιο πέφτουν. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οι χρίσεις της λάμπας αυτές είναι πολλές και ένδιαφερόμενες. “Εγκατεστημένη στον λουτρό, έξυπνερει εκείνους που κάνουν το ντους των ένα χειμώνα. “Εχει καταναλώσει 250 βάτ, λιγώτερο όηλαδύ από ένα κοινό ηλεκτρικό σίδερο.

Οπτασιές

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσίς

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γεροντικά ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η πρώτη του σύζυγος του έφυγε άκούθοντας κάποιο στενό του φίλο. “Υ. πόθεσις πολύ κοινή, που τον έπικρανε βαδύτατα βέβαια, άλλά δεν τον έκανε και πολύμο. Φίλους με τη πείρα του πρώτου παθημάτος του, θα έφροντιζε κατά την περίοδο του δεύτερου γάμου του ν' άποφύγη τις όλεθριες φίλεις. Αυτό κι' έκανε. Αύτός, η γυναίκα του και κανένας άλλος. Το μέτρο όμως ήταν περιτό, γιατί η δεύτερη γυναίκα του άνηκε στον ίδανικό τύπο της σύζυγου. Δεν ήταν και τίποτα που να της έλειπε. “Ομορφιά, νεύματα, μωρφώσις, άνατροφή και πρό πάντων άρετή. “Η έναρτη των ένάρετων. “Ολη η συντηρία των δών ζωνάν αν συνωμοτούσε εναντίον της δεν είχε να ελπίζη ούτε την παραμικρή εύνοιά της. Βράχος ήδίκης. “Αφροισμένη στον άντρα και στο σπίτι της. Και μη νομίσσε πως άνηκε στις γυναίκες εκείνες που μένουν πιστές στους συντρόφους των μόνο και μόνο γιατί αυτό άπαιτεί η κοινωνική τάξις κι' αυτή είχε η ύποχρέωσις τους. Τού έμεινε πιστή γιατί τον άγαπούσε και τον εκτιμούσε.

“Αμοιβαία άλλως τε τα αισθήματά τους. “Ενα ζευγάρι που το έκαμαρναν άσοι το έξεραν. “Η άπόλυτη εύθυμία. Κανένα από τα σύννεφα εκείνα, που δηλητηριάζουν τη ζωή των ανθρώπων. “Η εύθυμία άμως είναι βραχυδία. “Υστερα από είκοσι έτών ζωή έχειλιμένη από άγνηπι, μία άναστη άρρώστεια σκοτώνει τη γυναίκα. Μόνο τα ρα ο σύζυγος κλαίει την κακή του μοίρα. Μόνον άπάνω στα έξηνταέντε του. Σε μία ηλικία κατά την όποια περισσότερο από κάθε άλλη φορά νοιώθει κανείς την άνάγκη της συντροφιάς. Τέτοιες μάλιστα συντροφιά...

“Επί δυο χρόνια την έκλειψε με την καρδιά του. “Άλλά στερώνουν κάποτε και οι κρουνοί των δακρύων. “Ο χρόνος κρατά σφουγγάρι, για να σόβνη τους πόνους. Και δεν έόδυσε βέβαια έντελώς τον πόνο του ανθρώπου, που έχτηρε, το έδωσε άμως την ικανότητα να σκεφθι για την άντικατάστασι εκείνης που του είχε φύγει. Στην άρχή δεν ήθελε ούτε να το σκεφθι. “Αργότερα άρχισε να συμφύλλωνεται με την ιδέα του τρίτου γάμου κι' έφρασε κάποια μέρα, που πήρε την όριστική άποφασι. Μία γυναίκα όχι γεια κι' αυτή, στα πενήντα-στα πενήνταέντε της, δέχθηκε να τον συντροφιά...

“Ο γάμος έγινε. Τι κακό βρήκατε σ' αυτό; Και άμως διασκεδάει ο κύκλος των γνωρίμων εις βάρος των νεογόνων. Μερικοί έξορμίζονται, άλλοι έηδίζουν, και οι περισσότεροι γελούν. Τρίτος γάμος στα έξηντα πέντε! Θα μπορούσε και άσυντροφείτος να περάσει τις ύπολοιπες ημέρες της ζωής του. Δεν είναι άα και άπαραιτήτως ο σύζυγος τρυφερότητας, όταν βαδίζει κανείς προς την έβδομή του δεκαετηρίδα.

“Ετσι σκληρός είναι ο άνθρωπος άπέναντι των όμοιών του. Του λείπει η κατανόησις και δεν κουράζεται να την άποκτήση. Βλέπει έγωιστικά τον πλησίον και σε κάθε βήμα του ψάχνει να βρρι κάποιο στοιχείο που θα του δώσει άφορμή στην ειρωνεία και στην κατάκρισι.

“Αν ήθελεν λίγο να νοιώσουν τον άνθρωπο αυτό, που έμεινε ξαφνικά μόνος του, και φοβήθηκε την έρημιά του... “Όλο του τα χρόνια τα πέρασε κοντά σε μία γυναίκα. Τι σημασία έχει αν η πρώτη δεν έτίμησε το όνομά του; Καλή η κακή ήταν μία συνοδοιπόρος, που δεν τον άφινε να καταλάξει την έρημιά του. “Ηρόε η άλλη, η ίδανική σύντροφος. Είκοσι χρόνια στο πλευρό του, πομπός και δέκτης της χαράς, του πόνου, της έλπίδας, του φόβου και πιο πολύ άπ'

όλα της άγάπης, που δυο τίποτ' άλλο φωτίζει το δρόμο των ανθρώπων. Είπε νομίζετε εύκολο για ένα που συνήθισε σε μία τέτοια πορεία να μείνει ξαφνικά μόνος; “Ακόμα κι' έκείνοι που έπέρασαν άσυντροφείτοι τη ζωή, αυτοί που όνομάζουμε έργενηδες, δεν βλέπετε με πόση μελαγχολία σέρονυν την άνισα τους, πόσο λαγταρούν ναχουν κάποιον κοντά τους, πόσο ποθούν τη γυναίκα, που τους έλειψε, το παιδί που δεν έγινώρισαν ποτέ τους, την οικογένεια, που θα θερμάνη το σπίτι, θα το γεμίση με τους δορούδους της και θα φυγαδεύση τη βαρεία σιωπή που είχε ο έφιόλτης του Μόνου;

Σκεφθήτε τώρα πόσο έπιτακτική είναι η άνάγκη της συντροφιάς σ' αυτούς που έχουν γεράσει συντροφόμενοι. Άπάνω στα νεύματα μας δεν μας είναι και τόσο άπαραιτήτη η συντροφιά. Μας είναι πρό- χειρος ο δρόμος, εύκολες οι γνωριμίες, προσιτές όλες οι χαρές. Δεν ύπάρχει κενό. Το σπίτι για τον νέο δεν είναι ο τόπος διαμονής. Είναι ο κοιτώνας, το έστιατόριο, το πληντήριο. Βιάζεται να ξεπαρτίσει και ν' άναστήζη τις τέρψεις του έξω άπ' αυτό. Οι άρρώστεις δεν τον τρομάζουν. Ούτε καν τις σκέπτεται. Ρευστή είναι η συντροφιά του. Άπρσ- διόριστα τα κέντρα του. Μία πεταλούδα που πετά από το ένα άνθος στο άλλο και άπομυζά τους γυμνούς τους.

Για ρωτήστε άμως και τον άνθρωπο, που ήλικοώθηκε. Το σπίτι είναι η παρηγοριά του. “Η γυνίς, το ζάκι, οι φωτογραφίες, τα βιβλία, τα έπιπλα, το λεύκωμα με τις άναμνήσεις της πρώτης νεότητος, η πολυδωρία που έχει πάρει τις κοιλότητες του σώματός του, το κρεβάτι που έζει πως να τον δεχθι και πως να τον βολέψη, οι γτόποι του ρολογιού, ο άνασασμός της γέρικης γάτας... “Όλος ο κόσμος συγκεντρώνεται μέσα στο σπίτι, όταν πέρασαν τα χρόνια μας. Και μέσα στο βουλοίο των παλιών και των άμυων, έμπυκνος έκπρόσωπος των ζωντανών η γυναίκα για τον άντρα, ο άντρας για τη γυναίκα. “Η γυναίκα κι' ο άντρας στη μορφή του συντρόφου. Το σύντροφο καλούν οι καθυστερημένοι στο χορό του “Η- οσία, η άσοι ενώ συνοδοιπορούνται έμειναν μόνον στη μέση του δρόμου τους. Τον καλούν και το λένε:

“Ελα να μού δώσης το χέρι και να σοι δώσω κι' έγώ το δικό μου. “Ελα τώρα, που μας βρήκε η βραχυδία. “Θά ήταν δύσκολο να την πέρασουμε μόνοι μας. Είπε φοβερή η μοιραία στην ηλικία τη δική μας. Καμάν θέλωμε να σταθι στην προκυμία, για να μας κουνήση το μαυτιλάκι, την άρα, που το καράδι μας θά έξικινά για τα μαύρα πελάγη του. Καμάν να νοιώσουμε κοντά μας, για να θερμανώμε με την πνοή του, όταν η δική μας η πνοή άρ- χισι να σόβνη. Καμάν ζεστό χέρι να ψύξη τα παγωμένα μας δάκρυα. Κι' έπειτα μας χρειαζεται και κάποιο για να έναλίζουμε τα περασμένα μας. Για τα δικά μου θα σοι μιλώ έγώ, για τα δικά σου θα μού λές έσύ, κι' έτσι ζωντανεύοντας το παρελθόν μας, θα είμε σά να γινώμαστε κι' είμε νεοί. “Θά ξεφυλάξουμε με όποιον ή ήμεροί για μας και θα γελάσουμε με τις άφισιές μας, θα ύπερθερμώμε με τις άμαρτίες μας, θα δώσουμε μία διάεδο στην πλκή του χειμώνα...”

Τι το άκάρητο βρήκατε σε μία τέτοια πρόσκλησι και άποτίεσι; Τι το κομικό και γελάς, έσύ που η λαχτάρα των γέρον για μία όμηρη συντροφιά έπρεπε να έμνη τη βελότερη συμ- πάθειά μας;

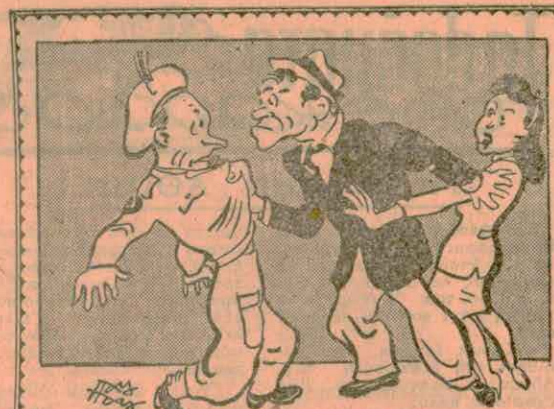
Η ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

★ Μόγο οι μεγάλες ψυχές μπορούν ν' άγαπούν πραγματικά. Τόσο μεγάλω αίσθημα, σε μικρά και μί- ζερές καρδιές δεν χωρεί.

ΚΙΚΕΛΕΥ

★ Ή άγάπη είναι ο σκοπός της ύ- πάρξεως όλων των πνομάτων του Θεού.

ΦΡ. ΝΤΕ ΣΑΛ

ΑΙ ΕΘΝΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ ΦΑΕΡΤ

‘Η Ρούλα

Κάποιος διαλεκτός μου φίλος, φίλος από τους κα- (Λούς, άπ' τους ντόμπρους κι' από κείνους τους πολύ (σιωπηλούς κάποτε είχε βαφτίσει. Βάφτιζε κάποια του κορπ... —Τα βαφτίσια αυτά συμβαίνουν δυο χρονίς πρό (του πολέμου — ότάσανε, λοιπόν, παπάδες, διάκοι, ψάλτες, νεκροί, και του λόγου μου έπίσης, μειδιών και με-τα μιλέ (μου).

★

Το μυστήριο είχε άρχεισι κι' ήταν κόσμος μαζε- (μένος, υπερδεμένος, στριμωγμένος, γύρω από την κολυμπήρα, που ηδούσε άπ' τα νερά της και καμμία μπουρμπου- (λήφρα.

“Η μητέρα ήταν μέσα, ο πατέρας στη γωνία (του παιδάκι φοδισμένο πλάτωζ άπ' την άγωνία κι' ο κουμπάρος;— κάνω έτσι να κυττάξω τον κου- (πάρο και σκάνομαι στα νύχια και πηγαίνω να κρεπάρω γιατί δεν ήταν κουμπάρος άλλά ήταν κουμπάρουλα και ρωτώ πως τη λένε και μού άπαντούνε: —(Ρού- (λα).

Λοιπόν η όμορφιά της και η γλύκα της βουόν, μαντολάτο της Ζακύνθου και λουκούμι Συριανό. ★

—Γεια σου Ρούλα, βίβα Ρούλα, βίβα Ρούλα, να μού ζήσης, κουμπάρουλα!... Μέσα σε δυο-τρεις ώρες γίνεται φίλι-κλειδι κάνομε και κάτι άσπεία — με τ' άσπιο, δηλαδή. Την έπειραζα λιγάκι, με πίκαισε κι' αυτή. Μου επάτησε τον κόλο, τις έτραβήξα τ' αυτή, της κατάφερα στην πλάτη ένα τοίμπο φοβερό και τ' άσπιο έπί τέλους έγινε καλ... πονηρό. Κι' έπειδή τοίμπο στον τοίμπο μας έμπηκαν οι δια- (βόλοι, κι' έπειτα το σπίτι εκείνο είχε κι' ένα περιβάδι, κι' έπειδή την ώρα εκείνη άρχισε να σκοτεινιάζη... “Άλλά φτάνει... Πάρα κάτω δε νομίζω πως σ'ας (νοιάζει!...

★

Με τη Ρούλα την καμμένη, τη ζαχαροκωμμένη, τα περναδάμε καλά, είκ' ένα παλιό άμωρ, μ' έκανε κρεμνταλά, είκ' ένα μέτρο ύψος κι' είχε τρία μέτρα πλάτος, είκ' ένα μέτρο ύψος κι' ήταν λίαν βαμμένος κι' ήταν λίαν κοτσονάτος. Κι' ο κρεμνταλά της Ρούλας — της άφρατης κουμπάρουλας — ζήλεψε πολύ με όσα (τοίμπε για τον έρωτά μας κάποια κοιτασπόλα (γλώσσα.

Φ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΘΩΩΣΗ

Σάν άκουσε ο Ίωσήφ Ζιρώ την άπόφαση του δικαστηρίου, διά της οποίας έκπρυσσετο άθώος, ένας λυγμός βγήκε άπό τό στήθος του. Έσκυψε τότε λίγο τη ράχι του και είπε δυ- νατά:

— Κύριοι ένορκοι, είχα πε- ποίθησι στη δικαιοσύνη σας. Άδικα με κατηγορήσαν. Σας ευχαριστώ πολύ.

Δέν μπόρεσε νά πη περισσό- τερα γιατί η γλώσσα του είχε δεσθί. Στην αλθούσα του δικα- στηρίου άκούστηκαν ψιθυρισμοί άποδοκιμασίας. Μά τον Ίωσήφ δέν τόν έμελε πιά γιά τίποτε. Άρκεί ότι ύστερ' άπό πέντε μινών φυλάκισι γιά πλαστο- γραφία έβγαλαν άπό τη φυλά- κη με τό κεφάλι ψηλά και με την τιμή, άν όχι άνεπαφ, άλ- λά τουλάχιστον άρκετά Ικανο- ποιημένη, ώστε κι' αυτός νά πιστεύη ότι ήταν άθώος. Όταν στην έξοδο είδε τό δικηγόρο του που έδωσε τό χέρι μά ο κ. Μπιγιωτό του είπε:

— Περιτίγ' αυτή σου η χει- ρονομία, Ζιρώ. Έσύ κι' εγώ έζρούμε...

— Όπως άναπατέ, κ. Μπι- γιωτό, ψιθύρισε ο Ίωσήφ. Εί- σαστε ένας άχάριστος και τί- ποτε άλλο.

Κι' ο Ζιρώ προχώρησε γιά τη πλατεία. Έκεί ένας έφημε- ριστώλης που είχε δη τη φω- τογραφία του στις έφημερίδες ψιθύρισε περιφρονητικά:

— Νάτος, αυτός είναι ο λω- ποδίτης!

Έπειτα συνάντησε μιά κυρία που τον είχε δη μέσα στην αί- θουσα του δικαστηρίου και η οποία τον κύτταζε με φρίκη.

Αναμέτρησε τότε την άδυσσ, που χωρίζει τη δικαιοσύνη των νόμων άπό τη δικαιοσύνη των ανθρώπων κι' άναστήναξε. Ή σκέψις όμως ότι ήταν έλευθε- ρος ότι θά ξανάδελπε τη γυ- ναίκα του, την κόρη του, τό έξοχικό σπιτάκι του τον παρη- γορούσε. Πέρασε την πλατεία και βγήκε τό δρόμο που ή- ταν τό ταχυδρομικό γραφείο. Τη στιγμή που έτοιμαζόταν νά

γράψη τό τηλεγράφημά του δι- στασε. Όσο ώραία κι' άν ήταν η λέξις «άθώος» μπόρουσε νά τραβήξη την προσοχή του τηλε- γραφιστού. Έγραψε λοιπόν τό έξής τηλεγράφημα: «Όλα τε- λείωσαν έξαίρετα. Θά φθάσω αύριον πρωί στις ένδεκα. Α- σπασμούς. Ίωσήφ.

Ύστερ' άπό δύο ώρες θά έ- φευγε τό τραίνο. Έκανε ένα γύρο και μπήκε τέλος σ' ένα μπάρ γιά νά πih ένα ποτήρι μπύρα. Σ' ένα τραπέζι κοντά στό δικό του, οι πελάτες αχο- λιάζαν όχι ευνόικά την άπό- φασι του δικαστηρίου. Σκέφθη- κε νά λάβη μέρος στη συζη- τησι τους και νά τους πληρο- φορήη καλύτερα γιά τά γε- γονότα, αλλά τό θεωρησε πε- ριτό και σηκώθηκε.

Όλ' αυτά γέμιζαν την καρ- διά του με πίκρα. Ή ετυχία του του φαίνονταν λιγώτερο με- γάλη άπ' όσο ήλπιζε. Έφτα- σε τέλος η ώρα νά φύγη και μπήκε στό τραίνο. Καθισμένος μεταξυ ενός κυρίου και μιάς παχυσάρκης κυρίας σκεπτόταν. Την ώρα εκείνη η κ. Ζιρώ θά είχε λάβει τό τηλεγράφημά του. Κι' ένόμιζε ότι άκούγε τη φω- νή που έβγαλε η σύζυγός του, όταν τό άνοιξε. Την έβλεπε ν' άγκαλιάζει την κόρη της και τόν συγκινούσε η ιδέα ότι θά έκλαιγαν και θά γελοούσαν συγχρόνως άπό χαρά.

Κύτταζε τό ρολόι του. Ή- ταν μεσάνυχτα. Σκεπτόταν τό σπiti του. Δέν κοιμόνταν, συλ- λογιζόταν, η άτυπομηνησία δέν τις άφήνε νά κλείσουν μάτι...

Σέ λίγο όταν θά χαραζή θά κατέβουν στον κήπο, γιά νά κόψουν λουλούδια, θά διαλέ- ξουν άπό τό κοτέτσι την παχύ- τερη κόττα, άπό τά δένδρα θά κόψουν τά καλύτερα ροδάκινα κι' άπό την άποθήκη τό πιο πα- λή κρασί.

Αυτές τις σκέψεις έκανε ο Ζιρώ, ενώ τό τραίνο πλησίαζε στό χωριό.

Ανέτειλε ο ήλιος... Μέσα άπ' την ομίχλη φάνηκε τό καμ-

παναριό και έπειτα οι στέγες των σπιτιών. Τό τραίνο μπήκε πιά στό σταθμό. Με νεανική εύκνησία ο Ζιρώ πήδισε έξω. Άμέσως όμως μιά έκπληξις τόν έκανε νά σουφρώση τά φρύ- δια. Γιατί η κυρία Ζιρώ δέν ήταν εκεί νά τόν περιμένη; Με τό βαλίσσα στό χέρι άρχισε νά τρέψη. Ή θέα του σπιτιού του τόν καθούχασε, γιατί είδε τά παράθυρα άνοιχτά. Χτύπησε την πόρτα και φώναξε:

— Βαλεντίνη! Εύτυχία!

Ή κυρία Ζιρώ παρουσιάστη- κε. Τό πρόσωπό της ήταν τό- σο ασυμπρό, τά μάτια της τό- σο ψυχρά, ώστε ο Ζιρώ έμεινε έκστατικός. Ή γυναίκα του ά- κίνητη τόν κύτταζε με άπά-θεια.

Βαλεντίνη! άγαπητή μου γυναίκο! είπ' ης φώναξε.

— Άλλ' η Βαλεντίνη έμεινε ά- διάφορη.

— Δέν έλαδες λοιπόν τό τη- λεγράφημά μου; ψιθύρισε ο Ζιρώ.

— Ναι, άπάντησε ψυχρά έ- κείνη.

— Τότε λοιπόν;

Κι' έπειδή η Βαλεντίνη έ- μενε άφωνη, ο Ζιρώ χάνοντας την ύπομνηση του φώναζε:

— Πιά! γυρίζω έλευθερος και τιμώ και σύ με όποδέγε-σαι μ' αυτόν τόν τρόπο; Θά έ- λε κανείς ότι η έπιστροφή μου σε δυσάρεστησε, ότι η άθώω- σίς μου σ' έλύπησε. Αυτό δά θά εινε τό χειρότερο άπό όλα!

— Και όμως έτσι εινε, είπε η κ. Ζιρώ.

Ο Ζιρώ έβγαλε τό καπέλλο του και σκούπισε τό μέτωπό του ενώ η Βαλεντίνη βλέποντάς τον περιφρονητικά του είπε:

— Φυσικά! Είσαι πάντοτε ο ίδιος! Δέν σκέπτεσαι παρά γιά τόν εαυτό σου! Ξέρεις, έσύ, τί μάς στοίχιζε η δική σου; Στιγματισθήκαμε...

Κανένας δέν δέχεται την κόρη μας γιά γυναίκα του. Ο γιός του Μι- ραντό, που μού είχε ζητήσει τό χέρι της προ όκτώ μηνών, δέν την θέλει πλέον...

Ο γιός εκείνου του πρόσ- τυχου, του τιποτένιου, που τι- μωρήθηκε με φυλάκιση έξη μη- νών γιά κατάχρησι;

— Ναι, κτιμώ άνδρα μου, αλλά αυτός έχει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα. Κι' η οικο- γένειά του δέν δέχεται ο γιός τους νά πάρη την κόρη ενός ανθρώπου στιγματισμένου, έ- στο κι' άν αθώωθηκε.

Ο Ζιρώ δέν άπάντησε τίπο- τε στη γυναίκα του. Με τό κε- φάκι σκυφτό, ντροπισμένος, χλωμός σάν πτώμα, ξαναβήκε έξω, μη ξέροντας κι' αυτός ποδ νά τραβήξη, σέροντας μαζί του τό μεγάλο δράμα της καρδιάς του.

Την άλλη μέρα τό πρωί με- ρικό φαράδες άνέσπραν τό πτώμα του Ζιρώ άπ' τό πο- τάμι...

ΜΟΡΙΣ ΑΕΒΕΛ

Ο Βορονάφ αυτενε- μιστής;

Λέγεται ότι ο διάσημος γιάτορος Βορονάφ, που έδω- σε μιά δεύτερη νεότητα σε τόσους γέροντες, φιλοδοξεί νά γίνει κυβερνήτης ενός μικροσκοπικού κράτους! Εί- νε δηλαδή πρόεδρος μίος αὐτoνομoστικoς όργανο- σεως, που επιδιώκει την έ- δρυση μίας τελείως ανεξάρ- τητης δημοκρατίας μεταξυ Γαλλίας και Ίταλίας, κατά μήκος του ποταμού που χω- ρίζει τις δύο αυτές χώρες! Κατά τις διαδόσεις, ο Βο- ρονάφ ένισχύεται στις πο- λιτικές αυτές ενεργειές του άπό κάποιον πλουσιώτατο Άγγλο, όνόματι Χάρμπου- ρν, ο οποίος άπόκτησε την περιουσία του στην Κίνα ο- που είχε άπεράντες φυτείες τσαγιού.

Η «ΜΕΓΑΙΡΑ του Προέδρου»

Τό μπουλντόκ του Λευκού Οίκου

Αυτή τη φορά, η μέγαιρα εινε... γέ- νους άρσενικού. Γιατί ο άνθρωπος που οι Άμερικανοί άποκαλούν με αυτό τό ό- νομα εινε ο ύπουργός των Έσωτερι- κών των Ήνωμένων Πολιτειών Χάρολντ Λεαλέρ Ίκες. Τα χαρακτηριστικά του: Ένας σωματώδης τζέντλεμαν, ροδό- κόκκινος, μ' άραιά και γκριζα μαλλία, πυκνές βλεφαρίδες και άγριωπή εκ- φρασι. Τό ντύσιμό του εινε πολύ περι- ποιημένο και φορεί πάντα ένα ζευ- γάρι γυαλιά με χρυσό σκελετό και χρυ- σά πτερύγια, που άκουμπούν στό ύπερ-βολικά μεγάλη αυτιά του.

Κανείς δέν τόν είδε νά γελάει πο- τέ. Άλλά πολλοί εινε εκείνοι που τόν είδαν νά τριζή τά δόντια του. Καί, κά-θε φορά που ο Ίκες τριζει τά δόντια του, όλοι οι δημόσιοι λειτουργοί των Ήνωμένων Πολιτειών αισθάνονται έ- να ρίγος νά περνάρ στη ράχι τους.

Ο Χάρολντ Ίκες ήταν ο στυλοβάτης του Ρουζβελτ και εινε σήμερα έπίσης ο στυλοβάτης του Τρούμαν. Άλλά ταυ-τόχρονα ήταν και έξακολουθεί νά εινε πάντοτε ο άδυσώπητος κριτής και τών δύο προέδρων. Γι' αυτό τόν έχουν στο- λίσει με διάφορα παρατσούκλια (ή μέ- γαιρα του προέδρου), (τό μπουλντόκ του Λευκού Οίκου) κτλ.

Σ' όλη του τη ζωή ο Ίκες πολεμού- σε έχθρους και φίλους.

Όταν ο Ρουζβελτ έγινε γιά πρώ- τη φορά πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών κατά τό 1932, έκαμε τόν Ίκες ύπουργό των Έσωτερικών. Ή πρώτη δουλειά του τελευταίου ήταν νά άρχισή έναν άγριον άγωνα εναντίον των «έ- ξηντα οικογενειών», που άποτελούν έ-να είδος κληρονομικής άριστοκρατίας της Άμερικής. Μία άπό τις οικογένειες αυτές ήταν και τών Ρουζβελτ.

Πολλοί υπέδειξαν τότε στον Πρόε-δρο ότι έπρεπε νά τόν άπομακρύνη. — Δέν θά είχα κανένα τότε γιά νά μου λερή την άλήθεια, ήταν η άπάντησις του Ρουζβελτ.

Στό τέλος ο Ίκες έθριάμβευσε σ'αύ-τόν τόν άγωνα του και άνάγκασε τους εκπροσώπους των έξηντα οικογενειών νά άποσυρθούν στό περιθώριο. — Μήπως ήρθε και η σειρά μου; τόν ρώτησε μιά μέρα γελώντας ο Ρουζβελτ. — Όχι άκόμη, άπάντησε ο τρομερός Ίκες. Άλλά όταν έλθη, νά εισαγτε βέ-βαιος πως οι έκλογείς σας θά τό μά-θουν άμέσως.

Ο Ίκες τά έχει βάλε τάρα με εκεί- νους που ύποστηρίζουν ότι ο Λευκός Οίκος πρέπει νά τηρήη άποφασιστική πολιτική στό έξωτερικά ζητήματα.

Αυτό, όμως, δέν τόν έμποδίζει νά έρ- γάζεται με όλα του τά μέσα γιά την αύξηση της δύναμεις των Ήνωμένων Πολιτειών και γιά την διατήρησι της έξωτερικής ισχύος των.

Μ' όλο τό σκυθρωπό και άγριωπό ύ- φος του, ο Ίκες εινε και πομπής. Οι στίχοι του εινε αστυρικοί και τους έκ- σφενδονίζει σάν μύδρους εναντίον των έχθρών του.

Δημοσιογράφος ο ίδιος — γιατί άπο τη δημοσιογραφία άρχισε τη σταδιοδρο-μία του — εινε ο λυσσώδης αντίπαλος των δημοσιογράφων. Καί έχει μείνει μνημειώδης η φράσις του:

— Τί κρίμα νά λερώνουν τό ώραίο άσπρο χαρτί με τις φλυαρίες τους αυ- τοί οι άνθρωποι!

Όταν του παρατήρησαν ότι και αυ-τός έκανε τό ίδιο, ο Ίκες άπάντησε:

— Πρέπει νά πολεμή κανείς τους άν-τιπάλους του με τό ίδια μέσα.

Στό βάθος της ψυχής του ο Ίκες λα- τρεύει κυριολεκτικά τους αντίπαλους του. Εινε, άλλωστε, άγαθώτατος άν-θρώπος, παρ' όλη τη φαινομενική κα- κία του. Τό πάθος του εινε τά τριαν-τάφυλλα. Στην έπαυλή του, κοντά στη Βασίγκτωνα, έχει έναν θαυμάσιο κήπο, και βρίσκει πάντα τόν καιρό νά περι- ποιήται και νά ποτίζει τά άνθη του. Α-νάμεσα σ' αυτά, βρίσκει και μιά ντά- λια, που τά φύλλα της έχουν τό χρώ-μα του ροδάκινου.

Ο Ίκες την καλλιεργεί με ιδιαίτε-ρη στοργή και της έχει δώσει τό όνο-μα της μητέρας του: («Άννα»).

Άλλά δέν άποκαλύπτει σε κανένα πως έπέτυχε αυτή την ποικιλία.

— Αυτό άποτελεί τό μυστικό μου, συ- νηθίζει νά λέη. Θά τό άποκαλύψω με τη διαθήκη μου...

Έθνηος Μαγειριού

Λόγω ανάγκης έπειγουσας γενικής κι' άφου τά πράματα μπερδεύτηκαν πιά τόσο, ένα καινούργιον οδηγό μαγειρικής γιά τό καλό του κόσμου όλου θά έκδώσω.

ΣΥΝΤΑΓΗ Ν°1

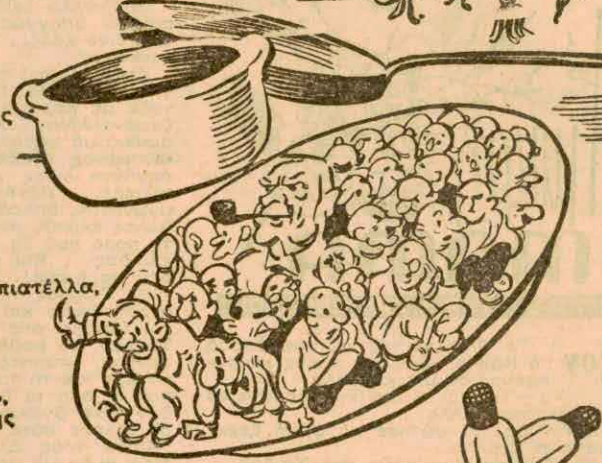
Παίρνεις λίγα κρεμμυδάκια και άφου τά καθάρισες

μάνι - μάνι στό τηγάνι κάπως θά τά τσιγαρίσης. Παίρνεις έπειτα σαράντα ύπουργούς κάθε λογής και χωρίς λεπτό ν' άργήσ μ' ευχαρίστησι μεγάλη τούς πετάς μέσ' τό τσουκάλι.

Άφου πάρουν πέντε βράσεις τούς άπλώνεις στην πιατέλλα, ρίχνεις μπόλικο πιπέρι, ρίχνεις μπόλικη κανέλλα κι' ύστερα μέσ' τό τσουκάλι τούς ξαναπετάς και πάλι.

Ξέχασα νά σημειώσω πως όφείλεις έξ άρχής νά προσθέσης μέσ' στό μίγμα έξη δόσεις «άποχής», και άντι γιά σκορδοστούμπι άπαραίτητο είν' έπίσης όλ' αυτά ν' άνακατέψης με όλίγες παραιτήσεις κι' έτσι πιά στραβά - κουτσά

κάνεις ένα ιδεώδη Κυβερνητικό πατσά!

ΣΥΝΤΑΓΗ Ν°2

Παίρνεις άνιθο, καρρότο, σέλινο και μαιντανό, τά δουλεύεις με λιγάκι λάδι Καλαμών άγνό, ρίχνεις άφθονες άντράκλες ή και... άν τ ρ α κ λ ε ς ά ν θ έ ς, τών κομματιών λίγες σχέσεις άσπονδες και άγαθές

και άμέσως έν σπουδή, δίχως άλλο χασομέρι, τά πετάς μέσ' τό γουδί

και άρχίζεις νά δουλεύς τό... γουδί τό γουδοχέρι. Μόλις πολτοποιηθούνε, πρέπει μέσα στό γουδί στη στιγμή νά προστεθούνε τών δύο Άκρων όπαδοι

όμαλότητος έλπίδες, άντεγκλήσεις τακτικές, μπόλικες χειροδομίδες και τρακόσες συμπλοκές.

Έπί ώρες τά δουλεύεις, επί ώρες τά χτυπάς, λίγους διαταγμούς προσθέτεις πουχει πάντα ο παπάς και στό τέλος καταφέρνεις με χαρά πραγματική στους συμμάχους νά σεβήρης μιά Σ α λ ά τ α Έλληνική!

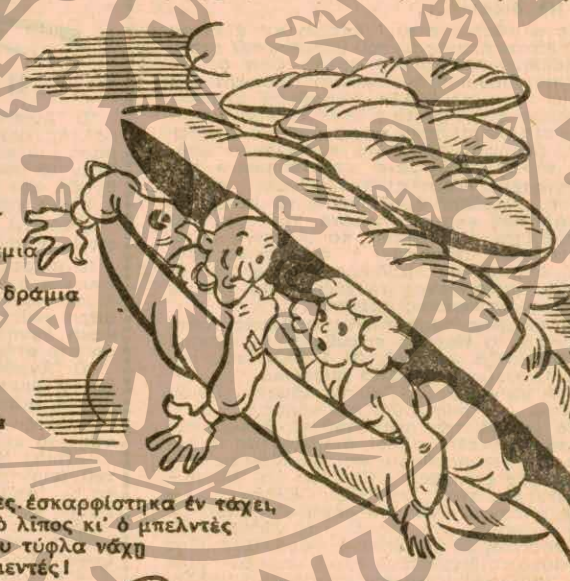
ΣΥΝΤΑΓΗ Ν°3

Παίρνεις πρώτα μιά κοπέλλα όπωσδήποτε Έλληνίδα ή παχεία σάν τη βαρέλο ή λιγνή σάν τη σανίδα, που κεφάτη ή σοβαρή μέσ' τά τζιπ κυκλοφορεί.

Παίρνεις κι' έν Άμερικάνο ή Έγγλεσο στρατιώτη, κόκκινο σάν τό πατζάρι, στό αίσθημα Ιππότη, που νά μπλέκεται τ' άρέσει στες αγάπης τά πλοκάμια και που νίκες σημειώνει στό έρωτικό πεδίο.

Με συμφέροντος τρείς δόσεις και με πείνας λίγα δράμα πασπαλίζεις και τους δύο και χωρίς πιά νά διατάξης μ' ευχαρίστησι βουδή τούς αρπάξεις και τούς βάξεις όπως λένε «βιζαβί».

Κι' έτσι, φίλε μου, σκαρώνεις νόστιμα και γευστικά Σ άν τ ο υ ί τ ς Σ υ μ μ α χ ι κ ά !

Συνταγές λοιπόν καινούργιες, έσκαρφίστηκα έν τάχει, καταργείται τό αλάτι και τό λίπος κι' ο μπελνιές και μπροστά μου τύφλα νάχη ως και ο Τσελεμεντές!

Είμονογραφίσεις Μιχ. Γάλλια

Ο Συνεργάτης Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πρός γνώσιν και συμμόρφωσιν

Γυναίκαί άπειρόδεσσαι περί έμού έρίζουσιν, αί μόν τας δε — άλλοιμονον — άγρίως τας ύβρίζουσιν, τούτέστιν όλαι φλογερώς και σφοδρά με ποβώσιν, κι' ουδέ στιγμήν δέν έπαυσαν νά με διεκδικώσιν.

Άλλά η άκων η έκών οικτρώς θενά έμβλέξω κι' άπ' την Κίχην κι' άπ' την Κοκών δέν ξεύρω — φεύ — ο σκέτλιος όποιαν νά εκλέξω. Κάκειναι με προσβέπουσιν με μίσος και όργην και θέλουν όπωσδήποτε νά κάμω έκλογήν, άλλως με ήπειλπουν — ώ! τί δεινά μεγάλα — πως όλαι θά μ' άφήσωσιν έφεστι μπουκάλα. Είς έκλογάς ουκουν κι' ένγυ ραγδαίως θά προβώ και καλλονήν αφήφιστον καμμιάν δέν

(θ' άφήσω, τούτέστι όλας τας γυνάς κορόδιν θά (ψήφισω). Είς όλας τας νεάνιδας την ψήφον μου (θα ριζω (θα τας συσφίξω! — Ας σιωπήσουν ουνετιώς κι' ας παύσουν (τας κραυγάς, τό έλαβον άπόφασιν' θά κάμω έκλογάς! Άνοιγώ και σολόνιον και κράζω ευθύς (εις πάσας: Νά είμαι επικατάρατος άθλιος κι' έμβα- (γάσας, άν άπαντα τά θήλεα σφοδρώς δέν τά (τυλίξω, και άν ευθύς χαρέμιον οίκαδε δέν α- (νοίξω,

και-ούτω πως ο πλάνος όλων όμου των γυναικών θά καταστώ (Σουλτάνος!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τό βλέμμα της ρήτσε βουρά
Τό Μάρκο. Έκείνος έπεσε κουρα-
σμένος σε μία καρέκλα.
— Τίποτα... Δεν κατάφερα να
μάθουν τίποτ' άλλο...
— Καί τώρα;... ρώτησε με φωνή ξεψυ-
χισμένη η Στέλλα.
— Νομίζω πως τόν πᾶνε στο Χαϊδάρι...
Στο Χαϊδάρι!... Η Στέλλα ένοιωσε τό
αίμα της να παγώνει απότομα. Όσοι μπαί-
νανε στο Χαϊδάρι, ήτανε γυλωτό πιά πως
όφιναν απ' όξω τις πιο γρήγορες τους έλ-
πίδες...
Μείνανε γι' αρκετή ώρα σιωπηλοί και οι
δύο τους. Ύστερα, η Στέλλα ξαναρώτησε:
— Τι λες να κάνουμε;...
— Ό γέρος σήκωσε μ' απόγνωσι τους ώ-
μους του:

— Ξέρω κι' εγώ;... Θα φροντίσω να έ-
πικοινωνήσω με κανένα από τα καθάρματα
που ζυγώνουν αυτά τα κτήνη...
— Ελπίζεις;...
— Μς τους Γερμανούς δεν πρέπει να έλ-
πιζή κανείς πολλά... Θα προσπαθώ ό-
μως...

Έφυγε ό γέρο-Βεργίδης και γύρισε
αργά, τη νύχτα, ύστερ' απ' την απαγορευ-
μένη ώρα. Ήτανε χλωμός, κουρασμένος,
απογοητευμένος. Έδειχνε γερασμένος
δέκα χρόνια πιο πολύ. Η Στέλλα κατάλα-
βε πρὶν της μιλήσει.
— Δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα!...
μουρμούρισε αυτός.
— Δεν βρήκες κανένα;...
— Όσους βρήκα, λένε πως πρέπει πρῶ-
τα να δικαστῇ...
— Να δικαστῇ...

Καταλαβαίνανε και 'έκείνη κι' εκείνος
ποιά θάταν η απόφασι του γερμανικού στρα-
τοδικείου... Κάτσανε πολλή ώρα άμλιπ-
τοι, πνιγμένοι στην άγωνία. Μπροστά στά
μάτια τους πρόσβαλε η φοβερή εικόνα:
Τό απόσπασμα με τή σιδερένια κράνη, και
μπροστά τους, στον τοίχο άρθιος, αγέρω-
χος, περφόφανος, με τή κατωμαυρα μαλ-
λιά του άνακατωμένα και τή μάτια του
φλογισμένα... ούτός! Ό Γιώργος... Κι' ό-
στερα, η φοβερή ομορφονιά, τή ματωμένη
κεφάλι που γέρνει μπροστά, τή κορμί που
σφριάζεται... Ύστερα, τή φορτηγό αυτο-
κίνητο που μεταφέρει τ' ανθρόπινα σφα-
κτά, ό μεγάλος ομαδικός λάκκος που ά-
νοινε πεινασμένος τή στόμα του για να
καταπιή ματωμένες σάρκες...

Οι σκέψεις τους ήτανε φοβερές, άδά-
σταχτες. Ό Μάρκος σήκώθηκε, κι' άρχισε
να διστάζει νευρικά. Η Στέλλα τόν πα-
ρακολουθούσε με μάτια πυρετικά.
— Τι να κάνω;... Πού να πάω;... Ποιόν
να βρώ;... μουρμούριζε ό γέρος.

Τό μυαλό του σταματούσε. Πολλά του
είχαν υποσχεθῇ πολλοί, άρπαζόντας τή λε-
πτά του με προθυμία και γεμίζόντας τόν
άπατλές έλπίδες. Ό ένας απ' όλους—
«Ολοκρότος τών Ες-Ες», Έλληνας...—
είχε υποσχεθῇ να τόν φέρη σ' έπαφή με
τόν άνακριτή της Μέρλιν, τή Μπρίκε. Εί-
χε τόσα όμως άκούσει ό γέρο-Βεργίδης
γι' αυτό τή διαφώνηση θέρια, πού δεν είχε
κάν τή λιονταριού τή μανισμένη παλλη-
καριά, μά μόνο της θάιναι τήν ύπουλη
κακία... Μπορούσε κανείς να στριχτι-
στού Μπρίκε τήν έπείκεια, στού Μπρίκε
τὴν ύπόκρισι;
Κι' όμως, κάπου θάπρεπε να στριχτι-...

— Λεφτά... Πρέπει να δώσουμε πολλά
λεφτά... μουμυοῦσε η Στέλλα.
— Μου γυρέψανε διακόσιες λίρες... της
ἀποκρίθηκε ό γέρος. Πού να τις βρω!...
Ποιός δίνει μαζεμένο τέτοιο ποσό;...
— Να πούλησουμε ό,τι έχουμε...
— Ναί, τή σκέφτηκε... Κι' ενεργήσα ά-
νάλογα. Περιμένει έκτιμητή για τή έπιπλα
του σαλονιού, για τή καλιά, για τις λάμ-
πες... Μά, θα μαζεψουν άραγε όλ' αυτά
διακόσιες λίρες;... Όλοι αγοράζουν σή-
μερα για ένα κομμάτι ψωμί!...
— Να δανειστούμε, Μάρκο!...
— Να δανειστούμε... Ένας λόγος εί-
νε... Βλέπεις, αυτοί που ξέρουμε, οι άν-
θρωποι μας, αυτοί που θα μπορούσαν να
μάς δανεισούν, βρίσκονται στην ίδια κα-
τάστασι μ' έμάς...

Η Στέλλα έσκυψε τή κεφάλι της. Από
παντού απόγνωση, από παντού μυρία,
σκοτεινό χάος... Πού να πᾶνε; Τι να κά-
νουνε;...
Κατά τ' άπόγεμα, ήρθε ό «έκτιμητής»
για τή έπιπλα. Γύρισε όλο τή όπιτι, κύτ-
ταζε με περιφρόνησι τή πλούτη του, μα-
ζεμένα λίγα-λίγα με γούστο— άν ήτανε
σακκιά με φασόλια ίσως να γονάτιζε συγ-
κινημένος μπροστά τους...— Κι' έδωσε
πενήντα λίρες για πράματα που κάνουν
κίλινε!... Πενήντα λίρες... Κι' άν γυ-
μνωτόν, δηλαδή, τή όπιτι, λείπανε πάλι
άλλες εκατόν πενήντα για να σκηματιστῇ
τό ποσό που θα μισόνηγε τήν πόρτα της
ελπίδας... Καί γρήγορα, γιατί ό καιρός
δεν περιμένει!

Ό Γιώργος πέρασε απ' τή γερμανικό
στρατοδικείο και καταδικάστηκε σε θάνα-
το, ύστερα από μία σύντομη διαδικασία.
Τό νέο, τή φοβερή νέα που περιμενόταν
ούτόσο, κτύπησε σαν κεραυνός τή γέρο
πατέρα και τή «μικρή μαμά». Ό ύπαίτιος
πού σ' όλο τή διάστημα της «ανάκρισις»
δεν είχε βγάλει λέξη απ' τή στόμα του,
δεν μίλησε ούτε μπροστά στο δικαστήριο.
Άφιος τους άλλους να μιλούσαν, τή
διερμηνεία να μεταφράζει βιαστικά τις κα-
τηγορίες, τόν «έξ επαγγέλματος» δικηγό-
ρο να μουρμουρίζει κάτι μασομένη, και
δέκτικε τήν καταδίκη του ψύχραιμα. Ύ-
στερα, με φουρά τόν έναν κόσμο άγριο
των Ες-Ες, μεταφέρθηκε στο Χαϊδάρι,
κι' άπομονώθηκε στο κελλί των μελλοθά-
νάτων.

Ό γέρο Βεργίδης έλειπε απ' τή πρῶτῃ.
Δεν γύρισε ούτε τή μεσημέρι να φᾶ. Ποιός
ξέρει πού έτρεχε, ποιός έδλεπε,
ποιός προσπαθούσε να προσγγίρη!... Ήρ-
θε τ' άπόγεμα, κι' άκόμα δεν είχε γυρί-
σει... Καί, ό όλο αυτό τή διάστημα, η
Στέλλα προσπαθούσε να πνιγῇ τή φοβερή
της άγωνία, να μετρίσει τους παλμούς
της ξεφρενιασμένης της καρδιάς, να σκε-
φτῇ κάπως λογικά, και κάπως λογικά να
ενεργήση... Μά, πως;... Πού;... Σε
ποιόν;...

Κατά τις τέσσερες τ' άπόγεμα, τή κου-

Η ΧΡΥΣΗ ΛΙΡΑ

Ό Άγαθόπουλος είχε καταφέρει με
πολλές αματηρές οικονομίες ν' αγο-
ράσει μία χρυσή λίρα. Από τότε η λίρα
ήταν τή καμάρι του. Κάθε τόσο τήν έ-
θγαζε από τή τσέπη του και τήν έδει-
χνε στο γυιόκα του.

— Κούτλα! τού έλεγε. Είμαστε πλού-
σιοι! Έχωμε χρυσάφι!...

Ό μικρός άπλωσε μία στιγμή τή χέρι
του και ό Άγαθόπουλος τού έδωσε τή
λίρα («για ν' αγίγιζή χρυσάφι και τήν
φέρη γυύρι...»). Μά ό γυιός του από
κακή συνήθεια, έφερε γρήγορα τή λί-
ρα στο στόμα του και τήν κατάπιε.

Ό Άγαθόπουλος ξαλάθηκε! Άρπα-
ξε τή μικρή και τόν κουβάλησε γρήγο-
ρα σε μία κλινική.

— Κατάπιε, γιατρέ, είπε λαχανιασμέ-
νος στο χειρουργό και χρυσή λίρα!...
— Μπλά! Μην άνησυχείτε. Φίλε μου...
τού άπάντησε έκείνος. Δεν είνε τίπο-
τα... Αέφατε εδῶ τή μικρή λίρα, η-
μέρες και θα τή βγάλω χωρίς έν-
χείρησι...

Ό Άγαθόπουλος συνήλθε, έξυσε τή
κεφάλι του και ψιθύρισε στο χειρουργό:
— Ε, τότε, γιατρέ μου, δεν μου δι-
νετε μία μικρή προκαταβολή από τή
λίρα;...

Ο ΘΑΚΟΣ

δου-νί της έξώπορτας κτύπησε, και, μο-
υ' αυτό, κτύπησε δυνατά κι' η καρδιά της
Στέλλας!... Έτρεξε μόνη της ν' ανοίξη,
και βρέθηκε μπροστά στη Νέλλα...
— Καλοπέρα σάς... της είπε κείνη,
μπαίνοντας στο σπίτι θαρρετά, σκεδόν μ'
ανοίδια.

Η Στέλλα έκλεισε πίσω της τήν πόρτα.
Αυτή η κοπέλλα, πού ήτανε πάντα όμορ-
φη της είχε μείνει πάντα άποκρουστική:
Αυτή δεν ήταν η πρώτη σπῆδα πούχε άνά-
ψει τή κρυμμένη αίσθησι του Γιώργου;...

Η Νέλλα είχε μὲν έξέλξει σημαντική.
Είχε γίνει και προκλητική. Ντυνότανε
πάντα, κι' ιδιαιτέρα τώρα, στην κατοχή,
με τήν τελευταία λέξη της μόδας, φορού-
σε τ' άκριβώτερα παπούτσια, άχνυαζε στά
κέντρα που μέσα τους σπαταλιόταν ό πο-
λεμικός πλούτος. Πώς τή κατέφευγε όλ'
αυτά; Μυστήριο... Μυστήριο, πού θα μπό-
ρούσε να τή εξηγήσει όποιος τήν έδλεπε
παρέα με 'Ιταλούς και με Γερμανούς ά-
ξιωματικούς, πάντα πρόθυμους να συνά-
πτουν άνακωχές άπάνω στα χείλια των
ντροπισσμένων γυναικών κάθε σκληρωμέ-
νης χώρας...

Κάτι απ' όλ' αυτά είχε άκούσει η Στέλ-
λα, και γι' αυτό τή έπισκεψῇ της Νέλλας
της δημιούργησε μία μικρή έλπίδα...

Μπήκανε στο σαλόνι, και κάτσανε σε
δύο πολυθρόνες. Η Νέλλα έθωλασε απ' τή
τσάντα της τήν ταμπакiέρα της και μία
μοκρού πινα, κι' άφου κάπνισε σιωπηλή
κάμψου, μίλησε στο τέλος:

— Ξέρετε, βέβαια, πως ό Γιώργος δικά-
στηκε...

Ξεψυχισμένα, η Στέλλα κατάφερε ν' ά-
ποκριθῇ:

— Ναί...
— Καί, ό,τι καταδικάστηκε σε θάνατο...
Δεν είν' έτσι;...

Τώρα, η Στέλλα δεν κατάφερε ν' άπαν-
τήση. Τό δεύτερο («ναί») τή έλεγε μ' ένα
κούνημα μόνο του κεφαλιού της...

— Καταλαβαίνετε, συνέχισε η Νέλλα, ό-
στερ' από δύο ρουφιζιές της μακρούς πί-
πας της, πως η θεσι του Γιώργου είν' έ-
ξαιρετικά κρίσιμη, άν όχι άπολυτοποτική...

Σαφνικά, η Στέλλα, μαστιγμένη απ' τόν
κίνδυνο, τόν άμεσο κίνδυνο, ξαναβρήκε
τὴ δύναμι της— μία δύναμι γεμάτη από-
γνωσι. Πετάρθηκε όρθι, κι' έπιασε με τή
δύο χέρια της τή χέρι της Νέλλας.

— Πέστε μου... Τι να κάνουμε;... μι-
λήστε... Κάτι θα μπορούσε να κάνετε,
οείς, πού... τόν άναγνῶτε...

— Νουκα, μά σταθερά, η Νέλλα τράβηξε
τὴ χέρι της απ' τή χέρι της Στέλλας.

— Ναί, ίσως να μπορούσε να κάνω κάτι
κι' εγώ... («πού τόν άναγνῶ...») τόνιασε
κάποιαν ειρωνεία. Άρκει μονάχα να με
βοήθησετε και οείς, πού τόν άναγνῶτε έ-
πιση...

— Άφισ άναπάντητη τήν πρόκλησι η
Στέλλα, για ν' αρωπή με κομμένη φωνή:

— Εγώ;... Πέστε μου τί να κάνω;...
Είμαι πρόθυμη για όσα...

Η Νέλλα έδωσε τή τοιγάρω της, ένῶ
έστελανε πρὸς τή τοβάνι τόν καπνῶ απ' τήν
τελευταία του ρουφηξιά.

— Για όλα;... ρώτησε, μισοκλείνοντας
με μία πρόστυχη πονηριά τή μάτια της.

Σταματημένη μία στιγμή, μόνο μία γρή-
γορη στιγμή, από κάποιο περαστικό σε-
μνωτοφία, η Στέλλα κατάφερε γρήγορα να
λευτερωθῇ, και ν' άπαντήση μ' άγρια δύ-
ναμι:

— Ναί, γιά όλα!...

— Καλά, τότε... είπε η Νέλλα. Ίσως
κάτι πετύχουμε...

— Τι πρέπει να κάνουμε;... Πέστε
μου... Μην άρνείτε...

— Πόσο τόν άναγνῶτε...
Συνκατημένη πάλι λίγο στον κατήφορο
της άγωνίας της, η Στέλλα άπάντησε:

— Είπ' ό γυιός της άντρα μου...
— Ναί, ξέρω κι' έπομένως, κι' ό δικός
σας γυιός... πού τόν γεννήσατε πρὶν
γεννηθῇτε οείς...

Τό γυναικείο φειδι σφύριξε, γεμάτο κα-
κία, έτοιμο να δαγκώσει...

— Άκούστε, δεσποινίσι... είπε η Στέλλα.
Δεν ξέρω άν ήρθατε για να μιλήσουμε,
να κουτομπολέψουμε, ή να κυνηάδισου-
με... Πάντως, σήμερα δεν υπάρχει, νο-
μίζω, καιρός για τίποτα απ' όλ' αυτά...

— Υπάρχει μία φοβερή, μία έπιτακτική έ-
νάγκη να ενεργήσουμε, γρήγορα, χωρίς
άναβολή, πρὶν να είνε πολύ άργα...

— Έχετε δικιο... Άλλωστε, γι' αυτό
κι' εγώ τόλμησα να σας ένοχλήσω...

— Σας άκούω...

— Λοιπόν, μά με δύο λόγια: Συνδέου-
μαι, δε σας ένδιαφέρει πως, με τή συν-
ταγματάρχη Μπρίκερ... Άν αυτό τ' ά-
νομα δε σας λέπ τίποτα, ίσως σας πᾶ
περισσότερα ό τίτλος: «Ό Μπρίκερ είνε από
μία βρομάδα τώρα διοικητής στο Χαϊδάρι!»

Η Στέλλα έθωλασε μία πνιγμένη φωνή:
— Ελάτε!... Να πάμε να τόν βρούμε...

— Αμέσως...

— Σιγά... Σιγά... έκανε η Νέλλα. Τού
μίλησα εγώ, χτές... Σας είπα, συνδέου-
μαι πολύ, κι' ίσως να κατάφερα νά μού

αυτό πού ζητούσα... Άυστυχώς, είχα τήν
αφέλεια, μιλώντας στο συνταγματάρχη για
τὴν οικογένεια του κατόδικου, να υπο-
γραμμίσω κάπως περισσότερο τὴν όμορ-
φία της τόσο νέας μπριζιάς του, πού τή
ματάκια της θ' άσκηζαν απ' τή δάκρυα
άν ό θετός της γυιός πάθαινε τίποτα...

Παγωμένη, η Στέλλα κυττούσε αυτό τή
φοβερή όηλυκό, χωρίς να μπορεί να κατα-
λάβη πού πήγαινε να καταλήξη...

— Λοιπόν, αυτός ό κύριος Μπρίκερ;...
ρώτησε με κομμένη φωνή.

— Άπλούστατα, ένδιαφέρθηκε τόσο πολύ
απ' τήν περιγραφή μου για σας, πού ζή-
τησε να σας γνωρίση...

— Να με γνωρίση;...

— Ναί... Για να μην παρεξηγηθού οι
σκοποί του, γιατί ό συνταγματάρχη είνε
και μένει τ'έντελμας πραγματικός, μάς
περιμένει αύριο τή μεσημέρι στο «Πάν-
θεον»... Έκεί, άνήμερα σε δύο παγωμέ-
νες μπῦρες, μπορούμε θαυμάσια να συζη-
τήσουμε τήν ύπόθεσι μας...

Τό κεφάλι της Στέλλας γύριζε... Να
πᾶ, αυτή, στο «Πάνθεον», να πᾶ μῦρα
μ' ένα απ' τή ζωά αυτά πού γεμίζουν τήν
Έλλάδα με τή χρώματα της σημαίας τους,
τό κόκκινο και τή μαύρο— τή αίμα και τή
πένθος;... Μέσ' στη ζάλη της, είδε τή
Νέλλα να σκῶνεται, και τήν άκούσε να
λέη:

— Λοιπόν, άν θέλετε, αύριο στις δύο-
κα έξῶ απ' τή «Πάνθεον»... Έλπίζω να βρ-
θετε... Η παρουσία σας, πιστέψτε με, θα
βοηθήση πολύ...

Στην έξώπορτα, λίγο πρὶν βγῇ η Νέλλα
ξαναμίλησε:

— Ώρδισα, λοιπόν... Καί, μην ξεχνῶ-
τε, ό,τι στο συνταγματάρχη Μπρίκερ ά-
ρέσουνε φοβερά ό ύραιε κυρίες... Κι'
έχετε τήν τύχη νάσαστε μία απ' αυτές...

10'

Όλη τή νύχτα, η Στέλλα δεν κατάφερε
να κλείση μάτι... Η ιστορία αυτή είχε
δημιουργήσει γύρω της ένα φοβερό αδιέ-
ξοδο, ένα χάος χωρίς φῶς, πού τήν έπνι-
νε σαν έφιάλη... Έπρεπε, λοιπόν, να
παῖ, να γνωρίστῇ μ' έναν αξιωματικό Γερ-
μανό, έναν απ' τους τυράννους πού καρ-
φώνανε τή καρφία του μαρτύριου στις Έλ-
λάδες της ματωμένες σάρκες... Ήταν υ-
ποχρεωμένη να δεχτῇ κάτι φαγώσιμο ή
πιότο, απ' τή γερμανική καντινά, κάτι κλεμ-
μένο απ' τή στόμα τού πεινασμένου Έλ-
ληνα για να χορτάση τή βάρβαρη... Ναί,
μά πως άλλωθς μπορούσε να γίνει;... Ό
Γιώργος περιμενε, καταδικασμένος σε θά-
νατο!... Μία άφορη, ένα σαμπότζ, μία
συντοκλή, μία διαδύλωση, θάφανε τ' ά-
ντιπῶνα: Μέσ' απ' τις φυλακές θα διαλε-
γόντουσαν από σωρό τή θῶματα πού θα
δινανε τή αίμα τους («πρός παραδειγμα-
τισμόν»)... Κι' άνήμερα τους, πρώτος απ'
όλους, ό άγωνιστής του Παρνασσού, ό κα-
ταδικασμένος σε θάνατο απ' τή στρατο-
δικείο τών Γερμανών...

Μέσ' στην άτελείωτες, τις φοβερές ώρες
της άγρύπνιας της, η Στέλλα ένοιωσε
πως δεν είχε άλλο μέσο... Δεν είχε να
διαλέξη άνήμερα σε τούτο ή σε κείνο...
Ό γέρο-Βεργίδης πάσκιζε για να βρῇ
τις λίρες πού χρειαζόντουσαν... Ποιός υ-
ποσχόταν όμως, ό,τι κι' οι λίρες αυτές,
κι' άν άκόμα βρίσκόντουσαν, θα πᾶναι
τόπο, θα δινόντουσαν εκεί πούπρεπε, κι'
ό,τι ό κατόδικος θ' άφινόντανε να τή σκά-
ση με κάποιον τρόπο;... Και πού οίγουσο
δεν ήταν τή μέσο τού συνταγματάρχη
πού διοικούσε τή Χαϊδάρη;... Έπ' τέλους,
σ' αυτόνου τή χέρι ήτανε να ενεργήση
κεραυνόβολα, για τή σωτηρία του κατό-
δικου...

Σαφνικά, μία σκέψη σπάθισε τήν ταρ-
αμένο μυαλό της Στέλλας; Κι' η Νέλλα;...
Τι ρόλο έπαιζε σ' όλ' αυτά, και τή ρόλο
φιλοδόξουσε να παίξη;... Άν ήθελε να
σώση τή Γιώργο από άγᾶπι σ' αυτόν, ή-
ταν άνάγκη ν' άνακατέψη και τή Στέλλα
στις «ένεργειές της»;... Θα μπορούσε,
μία κι' είχε («τά μέσο») στο Μπρίκερ, να
φροντίση μόνη της για τή φυλακισμένο...
Τότε, όμως, άν ό Γιώργος έθωνε, θα
σώζονταν όχι για να τόν κερδίση αυτή, η
Νέλλα, ή από καιρό διωγμένη κι' απ' τήν
καρδιά κι' απ' τή ζωή του, μά ή άλλη, η
μιοπήτ άντιζήλως, η Στέλλα, πούχε τή
προνόμιο να τόν έχη πάντα δίπλα της...
Α, τώρα καταλαβαίνε όλο τή σκέδιο του
φοβερού, τού καταθρόνιου όηλυκού ή φτω-
χεια η Στέλλα!... Έπρεπε κι' αυτή να
σπρωχθῇ δυνατά στη λασπημένη άβυσσο...
Έπρεπε μία μέρα, να καταδῇ ντροπι-
αμένη τή μάτια της μπροστά στα ζάστερα
του Γιώργου, κι' άς είχε πάει γι' αυτόν,
κι' άς είχε λασπηθῇ για τή σωτηρία του...

Τόν ήθελε γι' αυτή τή δουλειά, γιατί ήταν
γιγαντώσμως. Κι' ό,τι κατενάτοις διόλεαν
για να κρατούν τήν μπαράκια τους τήν ψή-
λα και τήν γενναία παλληκαριά, γιατί έ-
πρεπε τή μπαράκι τού κάθε άρχηγού— και
είχε ό καθένας τή δική του— να φαίνεται από
μακριά, στις μάχες και να πηγαίη πρώτο
στά γιουρούσι... Όλοι οι σημαφόροι, στο ελ-
κοσιένα, ήτανε πρώτο μπόι, «Ό Παπαφλέσσας

Τόν ήθελε γι' αυτή τή δουλειά, γιατί ήταν
γιγαντώσμως. Κι' ό,τι κατενάτοις διόλεαν
για να κρατούν τήν μπαράκια τους τήν ψή-
λα και τήν γενναία παλληκαριά, γιατί έ-
πρεπε τή μπαράκι τού κάθε άρχηγού— και
είχε ό καθένας τή δική του— να φαίνεται από
μακριά, στις μάχες και να πηγαίη πρώτο
στά γιουρούσι... Όλοι οι σημαφόροι, στο ελ-
κοσιένα, ήτανε πρώτο μπόι, «Ό Παπαφλέσσας

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Ή συνέχεια

Πως κέρδισαν οι Έλληνες τη μάχη του Σαραβαλιού

Από τήν πιδ παράξενα, στην Έπανάστασι του
εικοσιένα, ήτανε και τούτο: πως στο σώμα του
γειαιότερου από τους Μωραίτες άρχηγούς—
τού Πλαπούτα—σημαιοφόρος ήταν ένας έλ-
χριστιανός. Ό Σουμάν άγάς! Όι Έλληνες έλ-
χαν έξελλινείσι τόνισμα του. Τόν φώναζαν Σου-
μάνη. Ήτανε μία περίεργη ιστορία αυτή. Γι-
νον καιρό, πρὶν να πέση τή κάστρο της Τριπο-
λιτσάς, ό Κολοκοτρώνης ελγς ρήσι σε συμφωνία
με τις τρεις χιλιάδες Άρσενιτάδες, πού όπε-
ρασπίζαν, μαζί με τους άλλους Τούρκους, τήν
πολιορκημένη πολιτεία, να τους άφήση να φύ-
γουν με τ' άρματα τους και να πάνε στην πα-
τρίδα τους, με προσωπική έγγυησι του στρατη-
γού πως δεν θα τους πειράξη κανείς. «Ό Κο-
λοκοτρώνης τή είχε κάμει αυτό, για ν' άδυνα-
τισή τήν άμυνα τού κάστρου. Όσα για τους
Άρσενιτάδες, άν και μοιρασμένοι φανατικοί,
δεν μπορούσαν να βαστήσουν πιά τή βάσανα
της πολιορκίας, τις στερήσεις και τις άρρώ-
στειες. Κι' είχανε βαρεθῇ να πολεμᾶνε και να
σκοτώνονται για ξένες δουλειές, άφου, μάλιστα,
οι Τούρκοι δεν τους πληρώναν ταχτικά και τους
μισθούς τους.

Τήν ήμερα, λοιπόν, πού βγῆκαν απ' τή κά-
στρο, ένας απ' αυτούς τους Τουρκαρβανιτάδες—
ό Σουμάν άγάς—προχώρησε κατά τή σώμα
τού Πλαπούτα, φωνάζοντας:

— Μπέσα για μπέσα, όρέ!

Φέρθηκε έτσι για να μην τόν κάνουν κακό.
Καί γύρεψε να παρουσιαστῇ στον άρχηγό. Τόν
ήγαν στο καλούδι του Πλαπούτα. Προσκόνησε
και τού είπε:

— Καπετάνιο, μ' όλο πού είμαι Τούρκος, στη
βρησκεία μου, δε θέλω να φύγω. Θέλω να μεί-
νω κοντά σας! Θέλω να μείνω με τους Έλλη-
νες και να πολεμήσω τους Τούρκους.

Ό Πλαπούτας τόν κῆταξε από πάνω ως κα-
τώ: Ήταν, αυτός ό Σουμάν—άγάς ένας άντρα-
κλας γιγαντώσμως, μελαγχρόνος, δασύς, με
δυνατά χαρακτηριστικά και μεγάλη μάτια. Ό
καπετάνιος δεν μπορούσε— και με τή δική
του— να καταλάβῇ πως ένας Τούρκος ήθελε
να πολεμήση τους Τούρκους. Υποθέστηκε μην
ήθελε να μείνη για κατόσκοπος. Κι' άνήχηκε
να τόν κρατήση. Ό Σουμάν όμως παρακαλώ-
σε, γονατίσας, με κλάματα. Κι' ήταν άστείο
να βλέπῃ κανένας τή δάκρυα να κυλούνε στά
μάγουλα τέτοιου γίγαντα, για μία ατίτια, πού
φαίνοντανε τόσο παράξενη! Μά, ό άνθρωπος,
έξήγησε τόν πόθο του. Γερὸς πολεμιστής αυτός
θαύμασε τους Έλληνες, για τήν παλληκαριά
τους, πως τόσο λίγοι κι' άμαθοί στον πόλεμο
τόλμησαν να ξεσηκωθούν κατά της οθωμανικής
Αυτοκρατορίας και κρατῶνταν τόσο δυνατά
ντροφιές και πολιορκούσανε τους Τούρκους στά
κάστρα! Κι' ό,τι τους θαύμαζε, μονάχα, έλεγε,
μά και πᾶταυ, πως είχανε δικιο στον άγώνα
τους, γιατί αυτοί πολεμούσανε για τόν τόπο
τους, ενώ οι Τούρκοι δεν ήτανε ντόπιοι και
δεν είχανε κανένα δικαίωμα πάνω στην γῆνη
γῆ.

— Θέλω να πολεμήσω μαζί σας— έλεγε κι'
έκλαιγε ό Σουμάν— να δώσω τή αίμα μου
κι' εγώ για τή δική σας!...

— Καλά, είπε ό Πλαπούτας, μαλακισμένος.
Θα σε κρατήσω! Μά δε σε βάσω σημαφόρο!

Τόν ήθελε γι' αυτή τή δουλειά, γιατί ήταν
γιγαντώσμως. Κι' ό,τι κατενάτοις διόλεαν
για να κρατούν τήν μπαράκια τους τήν ψή-
λα και τήν γενναία παλληκαριά, γιατί έ-
πρεπε τή μπαράκι τού κάθε άρχηγού— και
είχε ό καθένας τή δική του— να φαίνεται από
μακριά, στις μάχες και να πηγαίη πρώτο
στά γιουρούσι... Όλοι οι σημαφόροι, στο ελ-
κοσιένα, ήτανε πρώτο μπόι, «Ό Παπαφλέσσας

είχε τόν περίφημο Παπαούρτα. Έναν παπᾶ θε-
όρατο. Κι' ό Κολοκοτρώνης τόν παύηφλο λε-
έντη Καραγάλιο. Απόχτησε κι' ό Πλαπούτας
τόν πιδ ψηλό και πιδ παράξενο άπ' όλους: Τό
Σουμάν.

Ήταν από τήν πιδ περίεργα πράματα, ό Άρ-
βαντής αυτός, πού κρατούσε σημαία, με τή
σταυρά στη μέση, και πολεμούσε τους Τούρ-
κους με τή μεγαλύτερη παλληκαριά. Οι άν-
τρες τού Πλαπούτα τόν άγαπούσανε πολύ και
τόν θαυμάζανε. Παντού έδειξε τήν παλληκαριά
του. Μά στην πολιορκία τού κάστρου της Πά-
τρας και πρὸ πάντων στη μάχη τού Σαραβα-
λιού. Οι Τούρκοι σ' αυτό τή κάστρο ήσανε δύο-
δεκα χιλιάδες. Ό Κολοκοτρώνης είχε τολμήσει
να τους πολιορκήση μ' έξη χιλιάδες μονάχα.
Καί, για να σαστίση τόν χείρ, είχε μαζεψῇ
όλους τους ζουρβάνες και τή τούμπανα της πε-
ριφέρειας και τους έθωσε να παίξουν όλοι μαζί,
σ' ένα ψῆλωμα και να κάνουν, με τή παλλη-
καρία τέτοιον πάταγο, πού οι Τούρκοι σάστισαν
κι' άνέδωκαν στις τάπιες τού κάστρου και κύ-
ταξαν μωδιασμένοι, τους πολιορκητές.

Είχαν όμως και κατάσκοπους. Καί γλῆγορα
μάθανε τήν πραγματική δύναμι τού πολιορκη-
τικού στρατού και οι πασάδες άποφάσαν να
κάμουν έξοδο. Βγῆκαν μ' όλο τήν ίππική, τό
πεζικό και τή κανονία τους και πᾶσαν άπά-
νω στους Έλληνες με μεγάλη όρμη. Κι' έλ-
λα σώματα σκόρπισαν κι' άλλα τή στριμωξέν
σε διάφορες θέσεις, τή κύκλωσαν, στην πε-
ριοχή τού Σαραβαλιού και η μάχη φαίνονταν
χαμένη, όταν ό Κολοκοτρώνης βγῆκε απ' τή
καλύβη του, όπου είχε πολύ σοβαρή κουδέντα
με τους άπεσταλμένους τών κατενάτων της
Ρούμελης. Καθόλησε τ' άλογό του— τόν πε-
ρίφημο Κεχαγιά—και μίλησε στο πεδίο της
μάχης, ό

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

Τα άτομικά αεροπλάνα

Στους ορανοδότες της Ν. Υόρκης τοιχοκολληθήκαν οι πρώτες διαφημίσεις των ατομικών αεροπλάνων. Σε 15 μέρες δίνονται διπλάματα πλάνων σ' όσους ξέρουν να οδηγούν αεροπλάνο. Κι από τα 150 εκατομμύρια 'Αμερικανούς τα μισά κατέχουν ολίγον το βολάν. Εντός ολίγου λοιπόν οι περισσότεροι κάτοικοι της Ν. Υόρκης θα μπορούν να οδηγούν τα ατομικά αεροπλάνα τους. Οι ταράτσες των ορανοδωμάτων διαρρυθμίζονται έτσι, ώστε να μεταβληθούν σε αεροδρόμια και οι μεγάλες εταιρίες αεροκίνητων, η AT&T, η General Motors, η Chrysler και άλλες άρχισαν την κατασκευή μικρών αεροπλάνων τριών, τεσσάρων και έξι πτερόντων. Τα αεροπλάνα αυτά δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά ιπτάμενα αυτοκίνητα. Θα μπορούν ν' ανεπιβραδύνουν ταχύτητα 160 χιλιομέτρων, θα έχουν άκτινα 500 μιλίων και θα στοιχίζουν λιγότερο από ένα αυτοκίνητο. Τα νέα ατομικά αεροπλάνα θα έχουν αυτόν τον άξονα, ότι θα μπορούν να προσγειωθούν άμεσα και κατακόρυφα και στον πιο μικρό χώρο, δηλαδή σε ταράτσες εργοστασίων και αυλές σπιτιών. 'Αμέσως μετά την προσγείωση το αεροπλάνο θα μπορεί να διαλυθεί, έτσι, ώστε να μετατρέπεται αυτόματα το αεροπλάνο σε αυτοκίνητο και να μπορεί να τρέχει στους δρόμους. Ο συνδυασμός που επέτυχαν οι αμερικάνικες εταιρίες είναι εκπληκτικός. 'Υπολογίζεται ότι εντός βίας από 500.000 ατομικά αεροπλάνα θα μεταφέρουν τα 25% των κατοίκων της Ν. Υόρκης και του Λος Άντζελες στις δουλειές των.

Αυτή η απόφαση συγκινηθεί ιδιαίτερα από τον εργαζόμενο 'Αμερικανό. Τό καθήκον του δράμα να μετακινηθεί από το ένα μέρος στο άλλο του έχει γίνει φόρτος. Δουλεύει όλη μέρα την ημέρα και χρειάζεται άλλες τέσσερις για να μεταφερθεί από το γραφείο ή το εργοστάσιο στο σπίτι και τάνταλιν. Κανένα μεταφορικό μέσον δεν μπορεί να εκμηδενίσει τις αποστάσεις στη Ν. Υόρκη. Τα ταξί που κυκλοφορούν κατά τετραπλάσια αναγκάζονται λόγω του συνωστισμού, να στέκουν σε κάθε σταυροδρόμιο. Στον όποιο σιδηρόδρομο γίνεται σκότωμα. Στριμχώνονται, ιδρώνουν, λαχανιάζουν, καθυστερούν, γάνουν ώρες ολόκληρες, γιατί οι αποστάσεις είναι τεράστιες. Χειρότερο από της Αθήνας το μεταφορικό δράμα της Ν. Υόρκης. Οι εταιρίες λοιπόν υπολογίζουν ότι χωρίς στα ατομικά αεροπλάνα θα μεταφέρουν άσφαλως και άνετα από το προαύλιο του σπιτιού των ως την ταράτσα του εργοστασίου ή του γραφείου, που εργάζονται.

Οι εταιρίες των λεωφορείων, των ταξί και αυτές ακόμη οι αεροπορικές εταιρίες που θα συνγωνισθούν το νέο μεταφορικό μέσον. 'Ετοιμάζουν κι αυτές αερολεωφορεία, αεροταξί κλπ. κλπ. Γι' αυτές επιχειρήσεις αναγκάζονται και όλες αυτές τις προσπάθειες τις ενισχύει το κράτος θετικά, γιατί το ίδιο το αμερικανικό κράτος ενεργεί σήμερα τις μεγαλύτερες μεταφορές σ' όλον τον κόσμο.

Τα εργοστάσια αεροπλάνων ετοχρήσαν τα ως προχθές κατασκευάζαν τα περίφημα ιπτάμενα φουρούα, ήδη παρέδωσαν τα πρώτα αερολεωφορεία για τη συγκοινωνία Ν. Υόρκης - Λος Άντζελες. Τα αεροπλάνα επιτυγχάνουν αυτή τη διαδρομή εντός 9 ωρών, διασχίζοντας ολόκληρη την Αμερική κατά πλάτος. Τα ίδια αεροπλάνα θα εξασφαλίζουν και τις διεπερνώντας συγκοινωνίες. Η διαδρομή Αθηνών - Ν. Υόρκης π. χ. θα γίνεται εντός 15 μόνων ωρών! Τα αεροπλάνα θα μπορούν να ανεβαίνουν στα 12.000 μέτρα, θα μεταφέρουν 55 επιβάτες και θα έχουν τέσσερις κινητήρες των 2.000 ίππων ο καθένας.

Η ιστορία μας πληροφορεί ότι η περιουσία καλλογής Νινών ντε Λανκλό είχε θαυμαστές, και ολόκληρα νέους, ως τα 70 χρόνια της, γιατί είχε διατηρήσει όλη τη γαλήνη της αμωφίας της στην τόσο προχωρημένη αυτή ηλικία. Είχε επιτύχει αυτό το θαύμα όχι με μαγικές συνταγές, αλλά με την εφαρμογή μιας υγιεινής άγνωστης στους κοινούς θνητούς της εποχής της.

Στην υγιεινή λοιπόν πρέπει να βασίζεται κυρίως η σημερινή γυναίκα, που θέλει να διατηρηθεί ώραια. Πρέπει όμως ακόμη να εφαρμόσει και ωρισμένα προληπτικά μέτρα έναντι των ρυτίδων.

Ορισμένες επιδερμίδες έχουν τάση να ρυτιδώνονται ευκολότερα απ' τις άλλες. Έκτος απ' τα γέρματα, και οι φυσικές ατίες, οι λύπες, οι αρρώστιες, χαράζουν ρυτίδες στο πρόσωπο.

Ο πόλεμος έναντι του όποιου αυτού έχθρου της αμωφίας πρέπει ν' αρχίζει απ' την παιδική ηλικία. Συνηθίζετε τα παιδιά να μην κάνουν κριματίες, να μη ζαρώνουν το μέτωπό τους όταν μιλούν, να μη δονούνται το κεφάλι τους. Αποφεύγετε κάθε νευρικό ήτκι, μη νελάτε ζαρώνοντας πολύ το μάτι ή ανοίγοντας πολύ το στόμα, μη θυμώνετε με το παρσικρό... Αυτά όλα προλαμβάνουν τις ρυτίδες. 'Ας ίδουμε τώρα πως θα τις καταπολεμήσετε, αν έχετε αρχίσει να εμφανίζονται.

Τρεις ή τέσσερις φορές τη βδομάδα, μετά το πλύσιμο, φρεκάρετε το πρόσωπό σας με αραιό αλκοόλ, στο οποίο έχετε προσθέσει μερικές κουταλιές από ένα μίγμα ίσων ποσοτήτων βαμψατος βενζόνης, τριανταφυλλόενου και ευδιού. Μ' αυτό τον τρόπο τονώνονται οι χαλαρωμένοι μύες.

Θένας, κινητήρες που θα είναι δυνατόν, αν υποστούν βλάβη να αντικατασταθούν εν τηρήσει!

Οι 'Αμερικανοί επιθυμούν να είναι απόλυτα ασφαλείς η διάσωση του 'Ατλαντικού. Γι' αυτό τα ναυπηγεία των κατασκευάζουν ήδη πλωτά νησιά που θα τα εγκαταστήσουν σ' όλο το μήκος της διαδρομής από την Καζαμπλάνκα ως τις 'Αζόρες και από τις 'Αζόρες ως τη Βερμούδα και τη Νέα Γη. Σ' αυτά τα τεχνητά νησιά θα μπορεί να προσγειοθούν το αεροπλάνο, εάν οποιαδήποτε βλάβη ή αν συναντήσει θύελλα.

Πέρασαν τον 'Ατλαντικό με αεροπλάνο. Σέκινσα χαράματα από την Καζαμπλάνκα κι έφτασα χαράματα πάλι στη Νέα Υόρκη. Η πτήση κράτά 22½ ώρες ακριβώς με δυο ενδιάμεσους σταθμούς. Το τετρακίνητο μεγαπρόσωπο πάλαινε νερά τρεις φορές με την καταιγίδα. Δεν είχε και τόσο εθολή η διαίτησις του 'Ατλαντικού κι' οι κίνδυνοι παραινεύουν πάντα σοβαροί. Σήμερα όμως επιδιώκουν να μετακινούν τις ώρες πτήσεως με ταχύτερα και ισχυρότερα μηχανήματα.

Οι 'Αμερικανοί μ' άλλα λόγια προηγουμένως κατά ένα αιώνα σχεδόν από πολλούς άλλους λαούς. Αυτή είναι η αλήθεια.

Α. ΛΙΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΡΟΥΜΑΝ ΠΑΧΑΙΝΕΙ

Ο Πρόεδρος Τρούμαν είναι απεισιμάνος, γιατί παγαίνει συνεχώς, καρ' όλες τις σκοτούρες του, τις άτιμιες, τα διεθνή προδλήματα, κλπ. Τώρα ζυγίζει περί τα 85 κιλά, πέρα πολύ δηλαδή γι' άνδρα σπύα 1,68 σεν το δικό του. 'Απόστο κάνει ό,τι μπορεί γι' ν' αδυνατίσει: γυμνάσια, κολύμπι, γυμναστική, κωπηλασία... Όλα όμως αποδειχθηκαν άνωφελα.

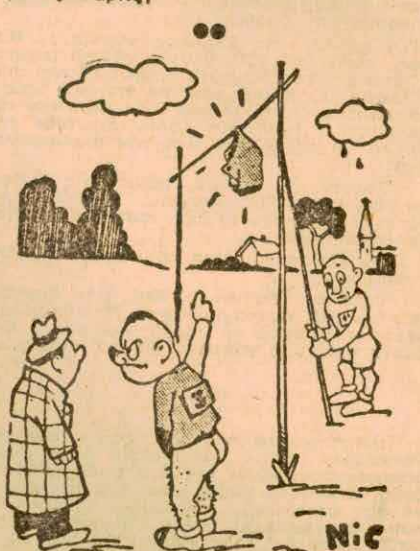
ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Το παράπονο του μεθυσμένου

Σε μια έκθεσι κρασιών ένας μικρός κυπτάζει τα μετάλλια που έχουν απονεμηθή στις διάφορες μάρκες. -Μωρέ, μπράβο! ψιθυρίζει κατάπληκτος. Έχουνε δώσει και χρυσά παράσημα σ' αυτά τα κρασιά!... Κι' εγώ που τα πίνω βρίσκομαι διαρκώς στο κρατητήριο!...

Η πρόφασις του συζύγου

-'Αχι Γιώργο, σπάσου μια στιγμή. Κύτταξε αυτό το καπέλλο. Είναι ερωτευμένη μαζί του! -'Ελα, πάμε... Δεν ξέρεις πως είμαι ζηλιάρης!

ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΤΟΥ

-Ποιος αλλίως έδωσε το καρφί εκεί πάνω;...

Τό μασσάζ, δπλο της ώμορφιάς

Μερικές οδηγίες προς τις κυρίες

με τα δάκτυλα του δεξιού σπρώχνετε ελαφρότατα την επιδερμίδα απ' τον καρπό προς την εξωτερική γωνία του ματιού, επί πάντε λεπτά την ημέρα για τό κάθε μάτι.

Μασσάζ του επάνω βλεφάρου. - Κλείνετε το βλέφαρο χωρίς να το σφίγγετε, και με το μεσαίο δάκτυλο των δυο χεριών σας τριβετε ελαφρά απ' τη βάση της μύτης προς τις εξωτερικές γωνίες των ματιών.

Μασσάζ του κάτω βλεφάρου. - Όπως για το επάνω βλέφαρο, αλλά απ' τη βάση της μύτης προς τα μάλα του προσώπου.

Μασσάζ του μετώπου. - Με τον δείκτη, τον μέσο και τον παράμεσο του κάθε χεριού, κάνετε μια κίνηση σαν να λειαίνετε το μέτωπό σας, αρχίζοντας απ' τη μέση του και καταλήγοντας στους κροτάφους.

Μασσάζ της μύτης. - Πιάνετε τη μύτη σας ανάμεσα στα δυο πρώτα δάκτυλά σας και την τριβετε ελαφρά απ' την κορυφή προς τα ρουθούνια.

Μασσάζ του λαιμού. - 'Ανασηκώνετε λίγο το κεφάλι και τριβετε το λαιμό σας διαδοχικά με τό ένα και με τό άλλο χέρι, απ' το σαγόνι προς το στήθος. 'Επειτα κάνετε ελαφρά μασσάζ με τα δυο χέρια μαζί και με ένωμένες τις άκρες των δακτύλων, ανεβαίνοντας απ' το σαγόνι προς τους κροτάφους.

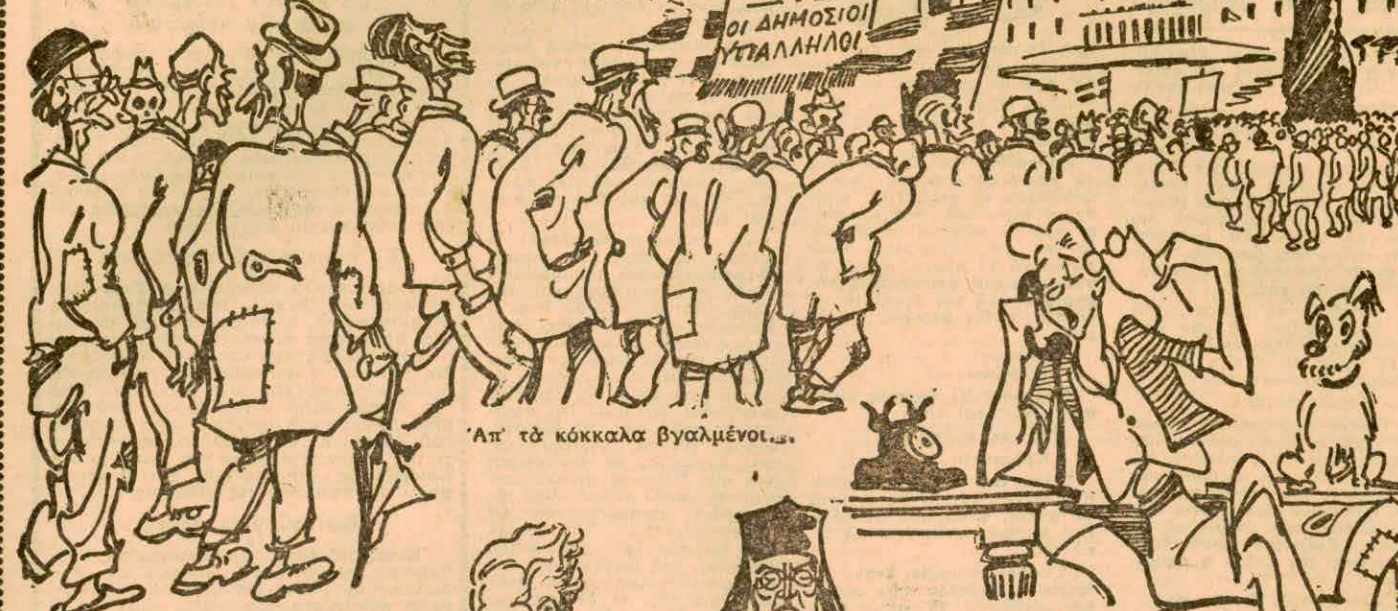
Μασσάζ του επάνω χείλους. - Τριβετε ελαφρά με τό δεύτερο και τό τρίτο δάκτυλο, αρχίζοντας απ' τη μέση του χείλους, κάτω απ' τη μύτη, και προχωρώντας προς τις γωνίες του στόματος. 'Αν όμως έχετε κνούδι στο επάνω χείλος, αποφύγετε τό μασσάζ, γιατί θα τό δυναμώση.

Μασσάζ του σαγονιού. - Γίνεται απ' την άκρη του σαγονιού προς τ' αυτιά, με τό δεύτερο και τό τρίτο δάκτυλο μαζί.

Μασσάζ των μαγουλιών. - Τα τριβετε με τα τρία μεσαία δάκτυλα των χεριών σας απ' τό κάτω μέρος του προσώπου προς τ' αυτιά.

Τελωτοθεραπεία του Κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΖΗΤΩ
4 25
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ
ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένοι...

Μαντάμ Σουσο: 'Αλλό! Ο κ. Τσαλδάρης; Μετωνομάσατε περικαλώς τό κόμμα σας, καθότι μία μαντάμ Σουσο Κατακουζηνού δεν εϊμπορεί ν' άνήκη εις τό Λαϊκόν!... Κομπρενέ - βου, πτωχέ!...

Σοφούλης: Οι εκλογές θα γίνουν όπωσδήποτε! Καί μην τό πητε ούτε του... Παπά!...

- Δέ μοδ λές, παλληκάρη, ποιά ώρα εϊνε καλύτερη για νά πάρη κανείς τά δέματα; - Στις δύο τά μεσάνυχτα, που κοιμάται ό νυχτοφύλακας...

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ!

Όπως τόσα ανδρόγυνα

*Ήταν περασμένες δέκα, δ-
ταν ή κυρία γύρισε στο σπίτι.
—Ο γιατρός; ρώτησε την ο-
πρήτρια.
—Είπε ακόμα στο εργαστή-
ριό του.
*Αλλά ο γιατρός είχε ακού-
σει το κουδούνι, είχε ξεκολ-
λήσει το μάτι του από το μι-
κροσκόπιο και τον έαυτο του
από το στρογγυλό κάθισμα.
Και μπήκε στο δωμάτιο, όπου
ή κυρία γδυνόταν, για να βά-
λει τη ρόμπα της.
—*Μαθες; τη ρώτησε, σαν
να ήταν δυνατό να μην είχε
έρθει, αφού ήταν εκεί.
Γι' αυτό κι' εκείνη του α-
πάντησε, βαρυσήματα:
—Καθώς βλέπεις.

*Εκείνη φορούσε τη ρόμπα.
Ο γιατρός έπαιξε μια δλωσι-
δίτσα. Κανείς δεν μιλούσε. Εί-
χαν κι' οι δυο το όθος των
ανθρώπων, που σκέπτονται πολ-
λά, αλλά δεν λένε τίποτα. *Ή-
ταν εκείνοι που μπορεί να πη-
κανε: Συζυγική σωπή. Αύτη
τη σωπή την έκοψε η όπρη-
τρια:

—Το τραπέζι είναι έτοιμο.
Πέρασαν στην τραπεζαρία
και κάθισαν να φάνε, χωρίς
να δείχνουν δρεξί. Τά πηρο-
νιά ανέβαιναν ως το στομά-
χι και ράθυμα, σαν να έ-
καναν μια δουλειά χωρίς προ-
βλημα. Πάλι κανείς δεν μιλού-
σε. *Αλλά ήταν τόσο ευολι-
τική αυτή η σωπή, που έβι-
νη την έντονη της ανυπαρξίας,
ώστε κάποιος έπεσε να πετά-
ξη μια κουέντα. Έτσι για να
μην ακούγονται μόνο ο θόρυβος
των πηρονιών στην ποσειδώνη
των πιάτων και το βούλια κά-
ποιας μολύβας που έκανε τις
πτήσεις της μέσα στην τραπεζα-
ρία.

Μύλησε εκείνος.
—Πήγες στον κινηματογρά-
φο;
—Ναι.
Μικρή σωπή και καινούργια
ερώτηση:

—*Ήταν καλό το έργο;
—Υποφερτό.
*Έτσι έφτασαν ως το φρο-
δο. *Επειτα, την ώρα του κα-
φέ—έπιναν πάντα καφέ πριν
κοιμηθούν—ο γιατρός χάθηκε
στην πολυθρόνα κι' ένα λατρικό
περιοδικό στο χέρι και η κυρία
έβαλε σιγά το ραδιόφωνο για
ν' ακούση λίγη μουσική. *Ο-
πως κάθε βράδυ. Καμιά κου-
έντα. *Όπως κάθε βράδυ. Πέ-
ρασε αρκετή ώρα. Ο γιατρός
κτύπαζε το ρολόι του.

—Δωδεκάμησι! είπε, όπως
κάθε βράδυ. Τι λές; Πάμε για
όπνο;
*Η κυρία χαμογούριζαν κι'
δλως. Και θάγε σημάδι να πά-
στον κρεβάτι, αν δεν βαρού-
ταν. Τά βαρούσαν όλα. Το σπί-
τι της, τον άντρα της, τη ζωή
της. Μπήκαν στην κρεβάτοκά-
μαρα, έβαλαν τις πυξίδες κι'
έπεσαν στο κρεβάτι. *Ο για-
τρός είχε πάρει μαζί του το
περιοδικό και συνέχισε το διά-
εασμα στο φως του πορτοφί.
—Δεν το τελειώνεις πιά; είν;
έκλεινε σε μια στιγμή.
—Εσύ κοιμήσου!

—Ξέρεις καλά, ότι με το
φως αναμμένο, δεν μπορώ να
κοιμηθώ.
—Ναι, δεν συγχωρείς. Το ξέ-
χασα. Πέντε λεπτά ακόμα και
τελειώνω το άρθρο. Είπε, ξέ-
ρεις, ένα ενδιαφέρον άρθρο για
τη νέα θεραπεία του...
*Αλλά σταμάτησε. Τι να της
έλεγε, αφού ήξερε πως δεν την
ένδιεφεραν τα ενδιαφέροντά

του; Το μόνο που είπε, ήταν:
—Εσύ κλείσε τα μάτια σου.
Κι' εγώ θα το σέσω το φως.
—*Αν δεν σέσω το φως,
δεν μπορώ να κλείσω τα μά-
τια μου.
Μπορούσε. *Αλλά έπιπτες
τά κρατούσε ανοιχτά, για ν'
αναγκάσει το γιατρό να κλεί-
ση το περιοδικό. Και μπορού-
σε και να κοιμηθί με αναμέ-
νο το φως. *Επέμενε όμως
πάντα να το σέσω, γιατί αλ-
σθωνόταν μια άκατανίκητη ελ-
χρήση να του στερη τη δι-
κή του, αυτήν ακριβώς την ώ-
ρα.

—*Ακόμα;
—Τελειώνω...
Τελείωσε. *Ο γιατρός έσβη-
σε το φως και είπε:
—*Λείντε, καληνύχτα.
—Καληνύχτα...
*Αλλά κανείς δεν κοιμήθηκε.
Και οι δυο έμεναν με ανοιχτά
τα μάτια, μέσα στο σκοτάδι.
Και καθένας σκεπτόταν τα δι-
κά του.

*Εκείνη έννοιωσε έναν αν-
θρώπο ξένο δίπλα της, στο Ι-
διο κρεβάτι. *Αυτών των
ανθρώπων είχε δώσει τη ζωή της,
για πάντα! Τι κουταμάρα! Τι
κοινό μπορούσε ναχή μαζί του;
Αυτός ήταν άφωτισμένος στην
έπιστήμη του. Οι φαντασίες,
το μικροσκόπιο και τα επιστημονι-
κά βιβλία όλα την ημέρα και
τη νύχτα. Κανένα ενδια-
φέρον για τη δική της ζωή...
Κανένα θέμα, έξω από τις άρ-
ρώστιες, τα μικρόβια, την έπι-
στήμη. Δεν ήταν κακός άνθρω-
πος, βέβαια. Μά τι όφελος
αυτό; *Ας ήταν κακός, έπλ-
λους! *Ένας καλός, επί τέ-
λους! *Ένας καλός κι' αδιάφο-
ρος άντρας, είναι η άμισπη.
*Ένας αδιάφορος με άμισπες
κακίες, με ιδιοτροπίες, με έ-
λαττώματα, με νεύρα, εκδηλώ-
ση συχνά την όπρη, του, έω-
τα κι' ένα καυγά, μια σκηνή,
ένα θωρημένο βρόντηγμα της
όπρης! Πώς τον είχε φαντα-
στή, αλήθεια! Τον ήθελε ένα
σύζυγο τρυφερό, γεμάτο ενδι-
αφέρον γι' αυτή. Να βγαίνουν
μαζί έξω, να πηγαίνουν στο
θέατρο, στο σινεμά, σ' ένα
κέντρο. Να κάνουν τις βρα-
δυές ώρες στο σπίτι και να
κάνουν παρέα. Να μιλάν για
τά χίλια δυο μικροθέματα της
ζωής, που απασχολούν όλα τα
παινιμένα ζευγάρια κι' απο-
τελούν τη γλυκειά μονοτονία
του συζυγικού εικοσιτετράω-
ρου. Να μιλήσουν μαζί για το
έργο που είδαν, για το φιλικό
τους ζευγάρι που δεν τα πη-
γαίνουν καλά, για την όπρη-
τρια που έρχεται με τα μάγου-
λα φουτωμένα τις ημέρες που
έχει έξοδο, για το τελευταίο
μυθιστόρημα που διάβασαν, για
το φέρεμα που λείπει να φτιά-
ξει η κυρία, για τους σωλήνες του
μπάνιου, που έσπασαν, για τη
γλάστρα που μαρμάρινη τά
λουλούδια της, για το φαί που
δεν πέτυχε, ένα μικροπεσιόδιο
που έγινε στο τραίνο, για όλες
αυτές τις λεπτομέρειες που γε-
μίζουν τη ζωή. Και τη νύχτα
που θα πίνουν να κοιμηθούν,
να συνεχίσουν τη ζεστή κουδε-
νίτσα, σαν ένα τρυφερό πρό-
λογο του ευχάριστου όπνου του
θαράκη...

Αυτός όμως ήταν έντελώς
ξένος με δλ' αυτά. *Η έπιστή-
μη και το μικροσκόπιο. Στην
αρχή της ζωής τους, εκείνος
μιλούσε για τα μικρόβια. Με-
ρικές φορές αποπειράθηκε να
την παρασύρει ως το μικροσκό-
πιο, για να της δείξη το μικρο-
κόσμο που αποτελεί τη βάση
της ζωής. *Έκανε σαν τρελός,
λές και ήταν να της δείξη κα-

Μερικές φορές ακόμα δοκί-
μασε να της μιλήσει για κά-
ποια επιστημονικά θέματα. *Ε-
κείνη νόσταζε. Κι' έδειξε πως
δεν έχει καμιά δρεξί για
πράγματα που θα της έφερναν
πονοκέφαλο. *Έτσι ένας τοίχος
υψώθηκε ανάμεσά τους. *Ένας
τοίχος άδρατος που είχε χωρί-
σει τη δική της από τη δική
του ψυχή.

Κι' εκείνος σκεπτόταν: Τι
γκάφα, κι' αυτός ο γάμος.
Θαμνήσκω από την ομορφιά
αυτής της γυναίκας και την
πύλη. Πιστεύω πως θα ήταν ο
Ιδανικός σύζυγός της ζωής
του, ο άνθρωπος που θα τον έ-
νωσε και θα στεκόταν δίπλα
του, σαν ένα άλλο κομμάτι α-
πό το δικό του. Πώς την είχε
φανταστεί, αλήθεια! Να παρα-
στήκη κοντά του, να ενδιαφέ-
ρεται για τις επιστημονικές
του εργασίες, να τον ρωτά
για τις διάφορες αρρώστιες,
για τη δουλειά του, για τις
δυσκολίες περιπτώσεις που θα
παρουσιάζονταν. Την έφερε
στο νοσοκομείο, με μια άσπρη
μπλούζα, στο ιατρείο, σαν βο-
νήδο. *Η ζωή του να ήταν
από δική της, ο σκέψης του
το ίδιο. *Όμως ήταν έντελώς
διαφορετική. Κανένα ενδιαφέ-
ρον για τις δουλειές του, για τις
ασχολίες του, για τις ανη-
συχίες του. *Όλη της η ζωή
ήταν το σινεμά, οι επισκέψεις,
οι κομικές συγκεντρώσεις, τα
πινάκι, τα φινιρίκια, τα έμ-
πορικά, η μόδα, το κου-
στομολόγιο των σαλονιών.

...Κι' έτσι—σκεφτόντου-
σαν κι' οι δυο—ένας τοίχος
υψώθηκε ανάμεσά τους και
τους χώρισε ψυχικά... Σιγά
σιγά έπαψαν να μιλούν. Δεν
έλεγαν παρά τις συνήθισμένες
τυπικές κουβέντες—τις ανα-
πόφευκτες.

—Και τώρα; άναρωτιόταν
εκείνη, με τα μάτια ανοιχτά
στο σκοτάδι. Να ζητήσω διαζό-
γιο; Μά δεν είχε κανένα άλλο
παρόμοιο μαζί του... Και δεν
είχε ούτε τη δύναμη να του πη-
πως ήταν απογοητευμένη απ'
αυτόν. *Ίσως την άναρτουσε...
Δεν της είχε δείξει ποτέ πως
τη βαρύνει, πως ήθελε να
χωρίσουν... *Έτσι θα τραβού-
σε δλν τους η ζωή...

—Ναι—σκεπτόταν κι' εκεί-
νος—έτσι θα τραβήξω πιά η
ζωή τους... Γιατί να χωρί-
σουν; Μήπως ήταν το μόνο αν-
θρώπινο που βρισκόταν σ' αυ-
τή την κατάσταση; Κι' έπειτα
πως να της το πη; Μια παρα-
δειση, γλυκειά δύναμη, του έ-
πνιγε κάθε τέτοια σκέψη—*Ι-
σως ή δύναμη της συνήθειας.

Κι' έτσι, στα σκοτεινά, τους
πήρε ο όπνος. *Όπως κάθε βρά-
δυ... *Όπως τόσα χρόνια...
όπως τόσα ανδρόγυνα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ένα εκατομμύριο φράγ- κα την ημέρα!

Στο Παρίσι έθλασε πρό η-
μερών η πριγκίπισσα Φαίκα,
αδελφή του βασιλέως της Αλ-
γερσίας, μαζί με τον σύ-
ζυγό της Ραούφ-μπεκ. Οι γά-
μοι τους έγιναν τελευταία στο
Κάιρο. Το ζευγάρι έφερε μαζί
του για το μήνα του μέλιτος,
που θα διαρκέσει μόνον τρεις
εβδομάδες, το κολοσιαίο πο-
σό των 25 εκατομμυρίων
φράγκων. Πράγμα που σημαί-
νει ότι μπορούν να ζεθούν
περισσότερο από ένα εκατομ-
μύριο φράγκα την ημέρα!

Οι άγγλικές στρατιωτικές άρκες ά-
νεκάλυψαν στη βρετανική κατεχόμε-
νη ζώνη της Γερμανίας μια κοπέλλα
18 ετών, τη Γκοτελίν Τόρενσεν, που
ισχυρίζεται ότι είναι κόρη του Άδολφού
Χίτλερ! Κατά τις διαβεβαιώσεις της, η
υπέρα της, μια Σουηδική ήθοποιος, συν-
δέθηκε με το Χίτλερ πριν απ' την άνο-
δό του στην έξουσία. *Η κόρη τους με-
γάλωσε σ' ένα οικογενειακό του Βερο-
λίνου. Πρωτοείδε το Χίτλερ σε ηλικία
14 ετών κι' ο ύμνος της έδωλες τότε,
έμπρος στον Γκαίρινγκ και στο Χίτλερ,
ότι ήταν πράγματι ο πατέρας της.

*Ένας Άγγλος ψυχίατρος του στρα-
τού, που έζησε επιστημονικά την Τό-
ρενσεν, έγραψε στην έκθεσή του ότι
πρόκειται για ένα κορίτσι με εξαιρετι-
κή αντίληψη αλλά και με ύστερικές εκ-
δηλώσεις, κι' ότι οι ισχυρισμοί της είναι
ένα μίγμα από αλήθειες και ψευτιές.
*Όσο η γυναικεία αυτή είναι λίγο
ανιχνιαστική. Δεν δίνει δηλαδή απάντη-
σι στο βασικό ερώτημα: Είναι ή δεν
είναι κόρη του Χίτλερ ή Γκοτελίν Τό-
ρενσεν;

Τα χίτρινα ξαδωράκια κατά των νευρών

*Εκνευρισμένοι απ' την πυρετώδη
ζωή τους, οι Άμερικανοί αναζητούν
συνεχώς μέσα κατευνασμού των νευ-
ρων τους. *Έτσι λοιπόν βρήκαν τελευ-
ταίως ότι τα... χίτρινα ξαδωράκια έ-
χουν ευεργετική επίδραση στον όργανο-
νισμό, καταπραύνουν τα νεύρα και για-
τρεύουν την άρρωστεια της άνις. Προ-
βλέπεται λοιπόν ότι, σε μικρό χρονικό
διάστημα, ή άμερικανική αγορά θα γε-
μίσει από τέτοια ξαδωράκια.

Το ποίημα του σκανδάλλου

*Η έφημερίδα «Κήρυξ του Σικάγου»,
όργανο των όπαδων της άμερικανικής
απομονώσεως, ή οποία και από παρελ-
θόν δεν άφισε εύκαιρία που να μην έ-
πιτεθί σφοδρότατα κατά του Ρουζβέλτ,
δημοσίευσε τελευταίως ένα ποίημα στο
όποιο ερωνεύεται τον Τρόβμαν. *Από
την ημέρα αυτή ο Πρόεδρος, που δεν
είχε όψει ποτέ σημασία οτις κριτικές
του Τύπου, έγινε διάβλητος άπέναν-
τι των δημοσιογράφων και κατηγόρησε
ώρισμένους απ' αυτούς ότι διαστρέ-
φουν συστηματικά τις ειδήσεις.

Καινούργιες μέθο- δες

*Ένας απ' τους περιφημότερους οκ-
ταστάς γυναικείων φορεμάτων του
Χόλλυγουντ, ο κ. Ρένι, βεβαιώνει κάτι
πολύ ευχάριστο: ότι πολύ γρήγορα οι
βραδυές τουαλέτες δεν θα σκεπά-
ζουν το γυναικείο σώμα, παρά μόνον
απ' τη μέση και κάτω! Το στήθος θα
μείνι έντελώς άκαλυπτο, ή το πολύ—
πολύ θα προστατεύεται από ένα ύφα-
σμα άρρακωμένου. Οι καλοκαίρινες
κοπέλλες θα ένθουσιασθούν ασφαλώς
μ' αυτή τη μέθο, όχι όμως και... οι
άλλες. *Όσο για τους άνδρες, δεν πρό-
κειται βέβαια να παραποιηθί κανείς
τους!

Ταχυδακτυλουργία στο Πανεπιστήμιο

Στο Πανεπιστήμιο του Κάιμπριτζ, οι
νεαροί φοιτητά διδάσκονται, εκτός
των άλλων μαθημάτων, και... ταχυδα-
κτυλουργία και θαυματουργία! Κατά τις
διδασκίες του διευθυντού σπουδών κ.
Γκλέν Περντνόν, το πρωτότυπο αυτό
μάθημα έχει το σκοπό ν' αναπτύξη τη
φαντασία των νέων και να γιατρέψη τη
φυσική άτολμία τους.

Το φάρμακο που δακρυαυγιάζει

Γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο μας
για την άεροπορική άποστολή ενός ά-
μερικανικού φαρμάκου, που θα έσωζε
την όραση μιας μικρής Έλληνος, της
Κίρας Σκουλαρίκου, από τον Πύργο
της *Ηλείας. Τώρα λοιπόν το άμερικα-
νικό περιοδικό που φροντίζει να στεί-
λη αυτό το φάρμακο, βεβαιώνει ότι το
αποτελεσματικό του υπήρξαν ικανοποι-
τικά, και δημοσιεύει ένα θερμότατο ελ-
χριστήριο γράμμα εκ μέρους του πα-
τέρα της μικρής.

Η κόρη του Χίτλερ

Οι άγγλικές στρατιωτικές άρκες ά-
νεκάλυψαν στη βρετανική κατεχόμε-
νη ζώνη της Γερμανίας μια κοπέλλα
18 ετών, τη Γκοτελίν Τόρενσεν, που
ισχυρίζεται ότι είναι κόρη του Άδολφού
Χίτλερ! Κατά τις διαβεβαιώσεις της, η
υπέρα της, μια Σουηδική ήθοποιος, συν-
δέθηκε με το Χίτλερ πριν απ' την άνο-
δό του στην έξουσία. *Η κόρη τους με-
γάλωσε σ' ένα οικογενειακό του Βερο-
λίνου. Πρωτοείδε το Χίτλερ σε ηλικία
14 ετών κι' ο ύμνος της έδωλες τότε,
έμπρος στον Γκαίρινγκ και στο Χίτλερ,
ότι ήταν πράγματι ο πατέρας της.

*Ένας Άγγλος ψυχίατρος του στρα-
τού, που έζησε επιστημονικά την Τό-
ρενσεν, έγραψε στην έκθεσή του ότι
πρόκειται για ένα κορίτσι με εξαιρετι-
κή αντίληψη αλλά και με ύστερικές εκ-
δηλώσεις, κι' ότι οι ισχυρισμοί της είναι
ένα μίγμα από αλήθειες και ψευτιές.
*Όσο η γυναικεία αυτή είναι λίγο
ανιχνιαστική. Δεν δίνει δηλαδή απάντη-
σι στο βασικό ερώτημα: Είναι ή δεν
είναι κόρη του Χίτλερ ή Γκοτελίν Τό-
ρενσεν;

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ του χάρτου

Το χάρ- ος των χαρτοβιομηχανιών

Θά έκούρασαμε ίσως τους άνα-
γνωστές μας έπαναρχόμενοι κάθε
τόσο εις το ζήτημα του χάρτου.Πρέ-
πει όμως να γνωρίζουν ότι κατ' ά-
νάγκην γίνεται τούτο, ότι πρόκει-
ται περί ζητήματος φλέγοντος και
εξαιρετικά ζωτικού. *Η τραγική αυ-
τή κατάσταση έχει δημιουργηθί λό-
γω της παντελούς άδιαφορίας του
Κράτους και της άδυναμίας των
χαρτοβιομηχανιών.

Το Κράτος δεν επέτρεψε εις
τους εκδοτάς την εισαγωγήν χάρ-
του εκ του έξωτερικού ενώ αντίθε-
τως επέτρεψε την εισαγωγήν πολ-
τού 3.500 τόννων περίπου εις τας
χαρτοβιομηχανίας.

Ο πολτός αυτός, όταν εισήχθη,
έστοιχίζε 55-60 δραχμάς κατά κι-
λόν, το παραχωρήθεν δέ τότε υπό
του Κράτους συνάλλαγμα το έπλη-
ρωναν προς 2 χιλιάδας δραχμάς την
λίρα.

Βιομηχανοποιοίθε κατόπιν ο πολ-
τός έπωλείτο ως χάρτης πλέον, πα-
ρά των χαρτοβιομηχανιών εις την
έλευθεράν αγοράν με τιμην 10-12
χρυδών λίρων κατά τόννον και με
κατάφωρον παραβίασιν της έπισήμου
τοιαυτής.

Μετά πάροδον όλίγου χρόνου πύ-
ζπαν και πάλιν την τιμην εις 15
λίρας. Και πάλιν δέ μετ' όλίγας ήμέ-
ρας ή τιμή του χάρτου άνήλθεν εις
17 λίρας.

Κατ' αυτόν τον τρόπον εδάδιζαν
τα πράγματα μέχρι του σημείου αυ-
τού. *Έκτοτε όμως ή υπόθεσις του
χάρτου κατέστη άφρόντιστος και διά
τας ήμερας άκόμη έφημερίδας,
διότι διεκόπησαν και αι άποστολαί
χάρτου εις την *Ελλάδα εκ μέρους
της Ούντρα.

Το Κράτος τότε έννευμήθη ότι εί-
χε όψει άδειαν εισαγωγήν πολτού
εις τους χαρτοβιομηχανούς και άπε-
φάσισε να άντιμετωπίη προσωρινώς
τας ανάγκας του Τύπου διά της έπι-
ταξέως του.

Πράγματι, κατεσκευάσθησαν από
τας έν *Ελλάδι χαρτοβιομηχανίας
500 τόννοι χάρτου τους όποιους ή
*Επιτροπή Χάρτου του *Υπουργείου
Τύπου διέθεσε διά τας πολιτικές ή-
μερας και έδωκεμιαίαις έφημε-
ρίδας. Διά τα περιοδικά—ως συμ-
βαίνει δυστυχώς πάντοτε—διέθεσε
μερικά μόνον φύλλα! Διότι κατά την
έπικρατούσαν στροβίλην άντιλήψιν
των εκδόσεων ύπουργών και μερι-
κών των εκάστοτε μελών της *Επι-
τροπής Χάρτου, πνευματικήν τροφήν
παρέχουν εις το κοινόν μόνον—
άν τούτο είναι λογικόν—τά... πολι-
τικά φύλλα!...

*Ας έπισμύνομε όμως ότι ή *Επι-
τροπή Χάρτου θ' άνάθεωρησιν τας
αντιλήψεις της αυτές, ή αλλήλιν
σχετικώς γυνών και θα θέσιν εις
Ισιν μοίραν με τας έφημερίδας και
τα περιοδικά τα όποια κυκλοφορούν
διά του Πρακτορείου και πληρώνουν
εις διαφόρους κρατήσεις 37% εκ
των άκαθάριστων εισπράξεών των.

*Όταν άφθει έλευθερά ή συναλ-
λαγή της χρυσής λίρας οι χαρτο-
βιομηχανοί κατήρτωνσαν να έπιτυ-
χουν την έγκρισιν εκ μέρους του
περιφήμου *Υπουργείου *Εφοδιασμού
της 3.300 δραχμών κατά κίλν
σύν 5% ως προμήθειαν των χαρτεμ-
πύρων. Διηλαθί τιμην άνοδος 3.450
κατά κίλν, ενώ προηγουμένως έ-
πώλων τον χάρτην εις την μύσιν
άνοράν, οι ίδιοι αυτοί χαρτοβιομη-
χανοί, 17 λίρας χρυσός κατά τόν-
νον, ήτοι προς 2.300 έως 2.500
δραχμάς κατά κίλν.
Πως να χαρακτηρίσωμεν την άφο-
ρισιν αυτήν του *Υπουργείου *Εφο-
διασμού;
Συνέβη επίσης και το έξης πα-
ράδειγμα: όρισαν, όπως άνωτέρω
είπαμεν, τιμην πώλησεως 3.300 δρχ.
—τιμή εργοστασίου—άντιστοιχού-
σαν με την τότε τιμην τής λίρας,
23 λίρας χρυσός κατά τόννον. Τoi-
ουτοτρόπως όταν ή τιμή τής λίρας
άνήσχετο επώλουν MONON με χρυ-
σός λίρας και όταν ή-λίρα κατήκε-
νη επώλουν MONON με δραχμάς.
*Σήμερον εύρισκόμεθα πρό νέας
πάλιν εκδηλώσεως της άδυναμίας
των χαρτοβιομηχανών. οι όποιοι πύ-

ζπαν και πάλιν την τιμην του χάρ-
του—τιμή εργοστασίου πάντοτε—
εις 3.650 δραχμάς. Και έρωτώμεν:
Πως έγκρίνει το *Υπουργείον την ά-
στρονομικήν τιμην του χειρίστου
ποίτητος χάρτου αυτού καθ' ήν
στιμνήν ο άρίστης ποιότητος χάρ-
της τον όποιον χρησιμοποιούσε
προπολεμικώς ο Τύπος μας προσφέ-
ρεται σήμερον, παραδοτέος εις τον
Πειραιά, προς 800-1.000 δραχμάς
κατά κίλν; Είπε δυνατόν ποτέ να
πωλῆται ο έγκυριος χάρτης εις το
πενταπλάσιον της τιμής του άρί-
στου ευρωπαϊκού;

Δεν υπάρχει άραγε κανείς άρμό-
διος διά να έπείθι; Πρέπει να έγ-
καταλειφώμεν βορά των χαρτοβιο-
μηχανών; Δεν άρκει το ότι επί τέσ-
σερα συνεχή χρόνια μας γόθρουν;
*Έχουν την γνώμην οι κύριοι αυτοί
ότι πρέπει να θησαυρίζουν, ενώ ό-
λοι οι εργάζόμενοι εις τον Τύπον
πρέπει ν' αποθάνουν;

*Η κατάσταση αυτή έφθασεν εις
το άποκώρπτον και αν συνεχισθί
θα είμεθα ύποχρεωμένοι ή ν' αύτή-
σωμεν την τιμην του περιοδικού,
πράγμα το όποιον είναι άντιθετον
προς την σημερινήν οικονομικήν
κατάστασιν και την έπιθυμίαν μας,
ή να διακοφώμεν προσωρινώς την
έκδοσιν μας, διότι παρά την τερα-
στιαν κυκλοφορίαν μας, ή όπρία ύ-
περβαίνει τας 70 χιλιάδας τεύχη έ-
βδομασδίων, είχομεν ως χθες έλ-
λεμμα 5.000.000 δραχμών κατά τεύ-
χος! Σήμερον, με τας νέας τιμάς,
το έλλειμμα τούτο άνέρχεται εις
8.000.000. Εις αυτά πρέπει να
προσθεθί και ή αύθις ή οποία έ-
δωθη εις το εργατοτεχνικόν προσω-
πικόν από της παρελθούσης Πέμ-
πτης, 14 τρέχοντος, άνερχομένη
εις 20%.

*Ελπίζομεν όμως ότι έντός δύο ή
τριών μηνών θα έπιτύχωμεν την εί-
σαγωγήν χάρτου εκ του έξωτερικού
και θ' απαλλαγώμεν της μάστιγος
των χαρτοβιομηχανών.

Πρέπει, τέλος, να προσθέσωμεν
ότι ο υπό της *Επιτροπής διανεμέ-
μενος χάρτης παρέχεται άνευ ου-
δενός σκεδόν έλέγχου εις μερικά
έντυπα παρουσιάζοντα ανακριδή
δελτία κυκλοφορίας. Τoiουτοτρόπως
τά έν λόγω έντυπα λαμβάνουν χάρ-
την κατά πολύ περισσότερον των
πραγματικών αναγκών των.

Προτείνομεν συνεπώς όπως άνα-
τεθί εις τον «Θησαυρόν» ή διενέρ-
γεια έλέγχου της κυκλοφορίας των
άλλων περιοδικών, παρισταμένων
κατά τον έλεγχον και δύο μελών
της *Επιτροπής. Παρόμοιος έλεγχος
δύναται να ένασκηθί και διά τον
«Θησαυρόν» εκ μέρους των άλλων
συναδέλφων.

Μία διευκρίνισις

*Επειδή ε'ς πολλούς των άναγν-
ωτών μας γεννήθη ή ελπίσις άπα-
ρτιά διατί χρησιμοποιούσαμεν εις δύο
μόνον τεύχη χαρτί άρίστης ποιότη-
τος ενώ άλλα έντυπα χρησιμοποιο-
ούν συνεχώς τοιούτον, σπευδόμεν
να τους πληροφορήσωμεν ότι το
χαρτί αυτό το έπαιρησάμεν ο «Θη-
σαυρός» από το έλευθερόν εμπόρι-
ον. Πως εύρηθι εις χείρας εμπόρων
ο ειδικής ποιότητος χάρτης, αυτός,
τούτο αποτελεί ένα από τα παρόδο-
ξα γεγονότα τα όποια συμβαίνουν
τελευταίως εις τον τόπον μας και
προκαλούν δυσφορίαν και άναγκη-
σιν εναντίον και εκείνων οι όποιοι
δημιουργούν παρόμοια σκάνδαλα
και εκείνων οι όποιοι άποκαλύπτως
επιωφελούνται εξ αυτού.

Αυτοί είναι οι Γερμανοί!

*Ίδου μερικές από τις φοικαλέ-
πτες, που άπεκαλύφθησαν στη
έκ των Γερμανών άρχιναζήδων, οτι
Νυρεμβέργη:
Ο μάρτυς *Αλφρέδος Μπαλαχόφ-
σκυ, γιατρός, είδε χιλιάδες άνδρών
και γυναίκών, που τους είχαν βγά-
λει το σκετό για εξέταση, άφου τους
είχαν σκοτώσει με δηλητηριασμένες
σφαίρες ή τους είχαν μολύνει με μι-
κρόβια τύφου.

Ο Γερμανός μάρτυς *Ιακώβ Βέο-
μπερ, κατέθεσε ότι οι όμηοί του τον
είχαν κλείσει μέσα σ' ένα οπιακό
σκυλιού, με μια αλυσίδα περασμέ-
νη στο λαμό του, κι' ότι τον ύπε-
χρώναν να τρώη σαν σκυλί το φα-
γντό που τούδιναν μέσα σε μια γα-
βάβα.

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Λόγοι και λέγει

*Όλος ο κόσμος άπορεί
κι' άναμφίβολα δεν μπορεί
συμπέρασμα να βγάλει
άκούγοντας στους λόγους τους τί λένε οι Μεγάλοι.

*Από τους λόγους τους πολλούς επέθανε πονόλαμο
για ένα νέο πόλεμο
κάνουν υπαινιγμούς.

*Ο Τσώρτσιλ είν' άνήσυχος, άνησκει κι' ο Στάλιν,
αλλά με νέους λόγους τους που έκφωνον άφώνως
στον κόσμο με πεποίθησι δηλώνουνε μεγάλων
πως δεν ύφίσταται ουδείς άνησυχίας... λόγος!

Οικογένεια Χάμσον

*Ο Χάμσον, ή γυναίκα του κι' ο γυνίκας τους μαζί
συμπάδεια έδειξαν μεγάλη στους Ναζί.
Και σήμερα δικάζονται γιατί προσηματικώς
τον ύμνη-ύποστηρίξαν οικογενειακώς.

*Και είνε μάλλον βέβαιο πως δεν θα μείνουν σώοι
—αν κι' είνε κρίμα να καθί τέτοιο σπουδαίο σόι—
κι' ε'ξ άλλου ήταν φυσικό και λογικό σ' αλήθεια
οι Χάμσον του Χιτλεριακού να... χαμψουν παρα-
(μύθια!

Οι άπαγωγές

*Σ' εκείνα τον άξέχαστο παλμό καλό καιρό,
στά χρόνια τ' αλμυρόντα, οτις έποχε εκείνες
άπαγωγές γινόντουσαν πολλές, ένα σωρό
και μονακά ο έρωτας τις είχε τις εθύνες.

*Υπό το κράτος σήμερα μιας θεικής όργης
του κόσμου τα αίσθηματά γίνεκανε μυστήρια.
*Υπάρχουν πάντα βέβαια πολλοί άπαγωγείς
μα μόνο από πολιτικά κινούνται ελατήρια.

*Οι «μην» είνε «σο

τα της 'Ιονίας. Ἡ νυνρωμία της με
νο Ζοελάτη Ντιάζ κατέληξε γρήγορα σ'
να φλογερό αίσθημα. Σὲ πολὺ λίγον και-
ρὸ ὁμως ὁ ἀτελείωτος διασκεδάσεις, οἱ
μελλέες ἱστορίες της Κονταίτας· καὶ οἱ
ἀνέρες πικρὲς καὶ ἀπογοητευοῦς τοῦ Ζο-
ελάτη, ἐβίαν ἕνα τραγικὸν ἀντίκτυπο.

.....

στον «Αβέρωφ»...
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

μία καταπακτή κάτω από τα πόδια του, και βρίσκεται άμέσως στο κενόν με το αλεξιπτώτο.

φορά! Ὁ ὁρρός αὐτὸς κατασκευάζε-
ται ἀπὸ ἐκχείλισμα τῆς ὑποφύσεως
τῆς προβάδος καὶ περιέχει ὁμιόλογος

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
—Εσύ είσαι αγάπη μου;...

- Εφέ τώρα τὸν θυμίστικα!... Ὑποτασσάσαις μαζὶ στὸν «Ἀδάμ»...
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Έρωτική υπερωρία

Ο Παυλίδης έφτασε στο γραφείο του κατά τις έννιά. Καθημέριος τη δαχτυλογράφου του, που καθόταν κι' όλες μπροστά στη γραφομηχανή της, κρέμασε το παλτό του και το καπέλό του κι' άνοιξε ένα τοιγάρο. Ύστερα, βημάτισε μια-δυο φορές μέσα στο γραφείο, και, στο τέλος, στάθηκε μπροστά στη δαχτυλογράφο του:

— Τι έχουμε σήμερα, δεσποινίς;... τη ρώτησε.

— Δύο γράμματα, ένα για το Βόλο, ένα για τη Θεσσαλονίκη, κύριε διευθυντή...

— Α, ναι... Λοιπόν, είλας; έτοιμη;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντή...

Τοποθέτησε τα χαρτιά με τα καρμίων στη μηχανή, και περίμενε. Ο Παυλίδης τράβηξε δύο ρουφηξίες απ' το τοιγάρο του, κούταξε τη δαχτυλογράφο του και είπε:

— «Άκουσε, μικρή μου Λέλα... χωρίς περιστροφές, χωρίς απονοήματα: Σ' αγαπώ!»...

Καιρό τώρα, τις ώρες της άχαρης δουλειάς, πώς μπορείς να κρατάς, και δέ σ' αγαπώ στην αγάπη μου, και δέ σ' αγαπώ στα φίλια! Είσαι το μοναδικό χαμόγελο, η μοναδική ελπίδα της μονότονης ζωής μου, το μοναδικό φως...

Θες να μου χαρίσεις λίγες ώρες;... Θες να χύσω μια, για λίγο, την ασταξία της ευτυχίας;... Κάπου, άποψε, σε κάποιο κέντρο, δέξου να σου χαρίσω μια-δυο ποτήρια μα, σαν ευτυχισμένο ζευγάρι του έρωτα...

Μή μου πεις όχι, μικρή μου Λέλα! Σ' αγαπώ!...»

Ο Παυλίδης σταμάτησε. Η δαχτυλογράφος έγραφε, με δαχτυλά που τρέμανε. Στο τέλος, σήκωσε τα μάτια της, δακρυσιμένα και κούταξε τον προϊστάμενό της: Τι φιλανή!...

Ο έρωτας, ο ευτυχισμένος άνθρωπος με τα γκριζά μαλλιά, είχε γίνει ένας άλλος άνθρωπος, που διώχνει μιάν απάντησι από δω λατρεμένα γέλια... Και την απάντησι αυτή, του την δώσανε τα χείλια της άπνου στα δικά του. Το να'ναι ζευγάρι μ' ένα φίλο...

Το ίδιο βράδυ, ο Παυλίδης κι' η Λέλα, στη γωνιά μιας ταβέρνας, τσπουγκρίζαν τα ποτήρια τους με συγχέριση.

— Στην όγειά σου, Λέλα!...

— Στην όγειά σου, Κώστα!...

Το κρασί τους μέδωσε γρήγορα. Ύστερα, ήρθαν κι' οι νότες απ' το βιολί της δρχήτρας να συμπληρώνουν το μέθυσμα... Κατά τα μεσάνυχτα, κι' εκείνη κι' εκείνος ήσαν σπουδαίο από οινόπνευμα κι' από έρωτα.

Βγήκαν απ' την ταβέρνα, και βουτήξαν μέσα στην κρύα χειμωνιάτικη νύχτα, που το σκοτάδι της τους πύλιζε, απλά στο χάδι. Στο δρόμο ο Παυλίδης της μουμούριζε σ' αυτή ένα σωρό τωάδες... Για μια στιγμή, εκείνη θέλησε να τον προσγειώσει:

— Εσχάς πώς είλας παντομίμος;... τον ρώτησε.

— Θέλω να το ξεγνώσω, Λέλα!... της απάντησε. Η παντομία, ιδίως η δική μου, είν' ένας τύπος. Ένώ, ο έρωτάς μου για σένα είν' οόσια... Είσαι γυναίκα μου όποτε το θέλησής!

Σφίχτηκε πάνω στην αγκαλιά του, σά μικρό παινιδάκι, και τον άσπασε πιθήνια να την τραβήξει από θήλε. Μείνανε μαζί, ώρες πολλές, ανάμεσα σ' έλσσερις κλειστούς τοίχους που δειχτήσαν να προσπαθώνουν τον έρωτά τους.

Η Λέλα δεν κράτησε καμιά σεμνότητα παράλλη. Κι' όταν άφγα, εκείνος την άδραχθεί στο στήθος της μ' ένα τωάδι, είχε γέλασε σά αν περνούσε από ματάκια της...

Όλα ταύτα, είχε γέλασε σά αν περνούσε από ματάκια της...

— Θα γελούσε, και δέ παντρευτούμε!... της μουμούριζε αυτός. Θα σ' πάρω και θα φύγωμα μακριά απ' την Ελλάδα κι' από κείνους που θέλουν να άθουν να μάς κακολογήσουν...

Τον άκουγε με τα ματάκια της πάντα κλεισμένα, και δέν του άπαντοόσα...

Στο τέλος, το τωάδι σταμάτησε σά μια φωτογειονία — μια γωνιά πόντ απ' το σπίτι της. Ο Παυλίδης πήδηξε κάτω και της έδωσε το χέρι για να κατεβή κι' αυτή.

— Τώρα;... Τι θά πής στο σπίτι για την άνοπορία σου;...

Τον κούταξε κλειστά κι' απάντησε: — Πώς είχα βιαστική δουλειά, και πώς ο κύριος προϊστάμενος με κράτησε ως άφγα...

Τον κούταξε πάλι:

— Και, μήπως δέν είν' αλήθεια;... πρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο.

Τη φίλησε πολύ, και την παρακολούθησε να φεύγη μέσα στη νύχτα...

Το άλλο πρωί, ο Παυλίδης έφτασε στο γραφείο του άφγα — περασμένες δέκα...

Η δαχτυλογράφος του ήταν από πολλή ώρα καθισμένη στο γραφείο της, κι' έγραφε. Μισοσηκώθηκε, βλέποντας τον προϊστάμενό της να μπαίνει, κι' αυτός την πήρε στην αγκαλιά του. Έκείνη τον άπομύκνουνε σιγά, μ' άπομύκνουνε σιγά...

— Τι τρέχει, Λέλα;... τη ρώτησε.

Δέν του άπομύκνουνε. Σκυμμένη στη μηχανή της, συμπληρώνει μια γραμμή ακόμα...

— Τι νρώφεις;... την ξαναρώτησε.

— Κάτι έπεινουν, κύριε διευθυντή... Τό όφες της τόν πάγωσε. Έσκυψε πάνω απ' τον ώμο της, και διάβασε: «Κύριε διευθυντή...

»Μ' όλο που πριν λίγες ώρες σάς φώναζε αλλοιώδ, δεχτήτε να σάς πώ σήμερα με τό πραγματικό σας, ύπρεσιακό όνομα, για μια φορά — την τελευταία... Έσως μια άλλη στη θέσι μου να κατάφερω να κερδίση πολύ περισσότερα απ' την προαγωγή που μου δώσανε — στην αγκαλιά σας. Δυστυχώς, εγώ δέν νοιώθω μέσα μου όόλο άφρητισμό, μα μόνον έρωτα... Σας αγαπώ καιρό — πολύ πόντ το προσέξετε, απ' τον καιρό που μου όπαγορεύσατε τυπικά και μονότονα τις έγκυκλίες σας στα όποκαταστηματα τόν επαρχιών... Χτες, μου έξωλοθήκατε και σεις τόν έρωτά σας. Τον δέχτηκα μ' όλη μουσνήση. Σας έδωσα ό,τι είχα έπιτρέψετε μου να μη ζητήσω τίποτα... Αν δέχονταν να μη δέχονται περισσοτέρους δικαιώματα στη ζωή σας, θα κινδύνωνε να πάρω τόν τίτλο της τυχοδιώκτης, που δέν άρμζει στην περίπτωση μου... Δέν άδύναμα η πρώτη δαχτυλογράφος που άμπαίνει στη ζωή του προϊστάμενού της, για να νά νά γελώ απ' τη γυναικα του και να μη συντάσσει ά δικαιολόγησι στα κέρδη της στραμένης δουλειάς του... Περιπέτεια, έξ άλλου, μαζί σας, δέν έχω τό θάρρος να δημιουργήσω. Για πού λόγος; Για ν' αδέξω τό μισό μου;... Μα όχι, κύριε διευθυντή. Έγώ, άντίθετα, έπιτρέπω μου να σάς όποδώνω την παραιτήσι μου. Με όλη μου την έχτιμησι, και την πιο γλυκειά άνάμνησι.

Λέλα Μαρώνη.

Τό διάβασε όλ' αυτό ο Παυλίδης. Ένώ η Λέλα είχε σηκωθεί απ' τη μηχανή της, κι' είχε βάλει το παλτό της.

— Λέλα... της μουμούρισε με παράπονο.

— Κύριε διευθυντή;...

— Γιατί σκέπτεσαι έτσι;... Γιατί δέ δέχεται τη ζωή μου, τ' όνομά μου;... Τον κούταξε στα μάτια:

— Γιατί είμαι περφόνη;... του ψιθύρισε.

— Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Δέν βρήκε τη δύναμι ούτε να τη σταματήσει, ούτε να τη γυρίση πίσω. Κι' έμεινε μόνος του ο Παυλίδης, μπροστά στην άδεια θέσι της, μόνος, και στο γραφείο και στη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

Σιτάρι στους τοίχους

Σε κάποιο σπίτι μιας αμερικανικής πόλεως, όπου είχαν γίνει επίσκεψες των τοίχων και του ταβανιού του μπάνιου, φώτρωσε έξω από άφθονο... οίταρι, στους έπισκευασμένους αυτούς τοίχους! Γιατί είχαν ανακατασκευάσει ταίχους μέσα στο σοβά κάμποσοι κόκκοι οίταριού, οι όποιοι βλάστησαν με τη θερμότητα και την ύγρασιά του λουτρού!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τα δαύματα της μεταγγίσεως

Αίμα σε σκηνή και τεχνητό αίμα

Όπως έχουμε γράψει, ένας μεγάλος αριθμός τραυματιών του τελευταίου πολέμου όφειλουν τη σωτηρία τους στην έγκαιρη μετάγγισι αίματος που τους έδινε λίγη ώρα μετά τόν τραυματισμό τους. Αυτή η κεραυνόβολος έπέμβασι δέν θα ήταν δυνατή, όμως, αν δέν άνεκαλυπτόταν νέαι μέθοδοι μεταγγίσεως, που άποτέλουν σήμερα μιάν αληθινή αναστάσι για τήν έπιστημη.

Έκείνο που ώδηγησε στην ανακάλυψη αυτών των νέων μεθόδων ήταν μιά παρατηρήσι του καθηγητού Ζουντίν, πού, όο κι' αν φανή παράξενη, άνοιξε, όμως, καινούργιους άφρητοντας στο πρόβλημα της μεταγγίσεως του αίματος.

Ο Γάλλος έπιστημύνης είχε βρεθί στην ανάγκη να κάμη μετάγγισι αίματος σ' έναν άσθενή, για να προσπαθήσει να τον σώσει. Δέν υπήρχε όμως κανένας αμοιόωτης πού τό αίμα του να είνε κατάλληλο γι' αυτή τη μετάγγισι. Άποφάσισε τότε να πάρη μιά ποσότητα αίματος από ένα νεκρόν, πού είχε πεθάνει πριν από λίγη ώρα, και τό μετάγγισε στον άσθενή του.

Τό τολμηρό αυτό πείραμά του στέφθηκε από άπολύτη έπιτυχία και ο άσθενής άνέκτησε πολύ γρήγορα τις δυνάμεις του.

Γιατί τό αίμα του νεκρού — με τήν προϋπόθεσι ότι ο θάνατος είνε πρόσφατος — έχει τήν ιδιότητα να μην πηχί και, σέ πολλές περιπτώσεις, είνε καταλληλότερο από τό αίμα ενός ζωντανού ανθρώπου.

Η έλλειψις, λοιπόν, νωπού αίματος για τις έπείγουσες περιπτώσεις μεταγγίσεως έκανε τους έπιστημύνες να σκεφθούν ότι θα έπρεπε να βρούν έναν τρόπο διατήρησεως του αίματος σέ κατάστασι ώστε να είνε δυνατόν να χρησιμοποιήθουν ό,τι όποια όληποτε στιγμή. Και τόν τρόπο αυτό ήταν εύκολο να τον ανακαλύψουν έπειτα από τό πείραμά του Ζουντίν. Θα ήταν άρκετό δηλαδή να δημιουργήσουν συνθήκες παραπλήσιες μ' εκείνες στις όποιες βρίσκεται τό αίμα ενός νεκρού, λίγη ώρα μετά τό θάνατό του.

Κατ'άρθωσαν έτσι να παρεμποδίσουν τό πάγωμα του νωπού αίματος και να τό διατηρήσουν σέ κατάστασι πού να μπορεί να χρησιμοποιήθι για ένα διάστημα τριάντα περίπου ήμερών, προσέχοντας μέσα σ' αυτό μιά ποσότητα κίτρικου νατρίου.

Χάρη στο διατηρημένο αυτό αίμα, πού έπρεπε να διατρέχη μιάν απόστασι 6000 χιλιομέτρων για να φθάσι από τήν Άμερική στην Ευρώπη, έώθησαν εκατοντάδες χιλιάδες τραυματιών του δυτικού μετώπου.

Άλλά, σέ λίγο, ανακαλύφθηκαν δύο νέαι τύποι αίματος για μεταγγίσεις, τό ύγρό και τό ξηρόν πλάσμα.

Τό ύγρόν πλάσμα περιέχει τόν όρρον του αίματος, τήν ίνινη και τήν προθρομβίνη, έκτός από τα έρυθρά αιμοσφαίρια.

Παρά τήν έλλειψι αυτή τών έρυθρών αιμοσφαιρίων τό ύγρό πλάσμα διατηρεί πολλές από τις ιδιότητες του αίματος και μπορεί να τό αντικαταστήσει σέ πλείστες περιπτώσεις.

Έχει ακόμη τό πλεονέκτημα ότι διατηρείται ένα περίπου χρόνο και ότι δέν αλλοιώνεται καθόλου από τις μετακινήσεις τό τρανζυγόμα κτλ.

Τό ύγρό πλάσμα, άποξηρανμένο με ειδικές μεθόδους, μάς δίνει τό ξηρό πλάσμα, πού δέν είνε τίποτε άλλο από αίμα σε σκηνή.

Τό ξηρό πλάσμα διατηρείται δολόκληρα χρόνια και μπορεί, διαλυμένο μέσα σ' άποστείρωμένο νερό, να χρησιμοποιήθι σέ όποιαδήποτε στιγμή και σέ όποιοδήποτε μέρος του πλανήτη μας, γιατί δέν έπηρεάζεται ούτε από τήν ύγρασι ούτε από τις άτμοσφαιρικές συνθήκες.

Τό ξηρό πλάσμα χρησιμοποιήθηκε κατά τόν πόλεμο με άριστα αποτελέσματα σέ περιπτώσεις έγκαυμάτων και τραυματιών με μετρία αιμορραγία.

Η έγκαιρη μετάγγισι του σέ βαρέως τραυματισμένους και έτοιμοθανάτους ακόμη επέτρεψε έπισης τη μεταφορά των σά χειρουργεία που βρισκόνταν πίσω από τη γραμμή του πυρός, όπου τους έγιναν μεταγγίσεις νωπού αίματος.

Οι Άγγλοι, καθώρθωσαν, τέλος, να κατασκευάσουν ένα τεχνητό αίμα, πού στη βάσι του βρίσκονται διάφορα όργανικά συνθετικά σωματα και πού μπορεί σέ πολλές περιπτώσεις να αντικαταστήσει τό φυσικό αίμα.

Έτσι, οι μεταγγίσεις νωπού φυσικού αίματος περιόρισθον σήμερα σέ ελάχιστες περιπτώσεις, όπως είνε οι δηλητηριάσεις από ανθρώπινο όξύ, οι μεγάλες και άκατάσκατες αιμορραγίες, σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις χρησιμοποιείται τό ύγρό ή ξηρό πλάσμα, καθώς και τό τεχνητό αίμα.

Αεροπλάνα με τουρμπίνες

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Οι Άμερικανοί ύπολογίζουν ότι θα χρειασθι να διατηρήσουν για τήν άσφαλεία τους ένα στόλο από 15.000 πολεμικά αεροπλάνα. Έκτός αυτών, θα ύπάρχουν άλλα 3.500 στην πολιτική αεροπορία. Προβλέπεται δέ ότι τό περισσότερο απ' αυτά θα κινούνται με τουρμπίνες, πού θ' αναπτύσσουν δύναμι 5 έως 8 χιλιάδων ίππων.

Αγάπη και φιλία

Ένας παλιός Ένδρος μαλαγόνει, περιφώνος για τό πνεύμα του και τη μεγάλη πείρα του στα ζητήματα της καρδιάς. Έλεγα συχνά στους αλλοίους του ότι, για τις σθερές και κρίσιμες στιγμές της ζωής, μάς χρειάζεται η φιλία ενός άνδρος, ενώ για τήν όμορφιά και τήν εύθυνη τήν κάθε ήμερας μάς είνε άπαραίτητη η φιλία μιας γυναίκας.

Και όμως δέν είνε λίγοι εκείνοι που ύποστηρίζουν ότι δέν όπαρχει φιλία μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας και στη σκιά μιας φιλίας και νοσταλγία με πίκρα τα μάτια και τόν έρωτα...

Η φιλία λοιπόν είνε μιά έντεχνη παγίδα πού φρονίζει πάντα να στήνη ο έρωτας, για να σκλαβώνη δύο καρδιές. Ακόμα κι' αν νοιώθεις ότι τό αίσθημά σας για μιά γυναίκα είνε άνδιωτέλες και άγνό σαν τη φιλία, μην έχετε καμμία έμπιστοσύνη στον έαυτό σας!

Θα'ναι ένα φλογερο βλεμμα, ένα τρυφερό χάδι, ένας τολμηρός λόγος για να νοιώσει ξαφνικά τήν καρδιά σας να φλογίζεται από τόν έρωτα.

Μά έχουν δικιοί:

Άλλο πρσμη είνε ο έρωας κι' άλλο η φιλία. Συμβαίνει όμως συχνά τό έξής: Στην αρχή μιας σχέσεως, ο έρωας παίρνει τη μάσκα της φιλίας. Γρήγορα όμως η δαντελλένια αυτή μάσκα σήλαται και φανερώνη το πρόσωπο του έρωτος.

Μιά Άγγλιδα, η καίθη Γκρέν, όταν έδω και λίγο καιρό ζήτησαν τη γνώμη της γι' αυτό τό ζήτημα, διατύπωσε μερικώς σκέψεις που παρουσιάζουν έξαιρετικό ενδιαφέρον!

Ο άνδρας πού καταλαβαίνει τήν γυναική, είτε η καίθη Γκρέν, δηλαδή ο άνδρας πού έξέει να γίνη φίλος πού γυναικών, άποφασίζει προεκτικα τις έρωτικές κακοποιίες και δέν ζυγιάει με σα τους τρελλά αίσθηματα πού δέχονται σέ έπίσης τρελλές περιπτώσεις...

Έμεις οι γυναίκες, ακόμη κι' οι πιο νέες, έχουμε βαρεθί πια τό τόσο κοινό και άναρά φλεσι, τις ίδιες πάντα φιλοφρονήσεις, τό διφορούμενα λόγια. Οι άνδρες πού μάς λένε αυτές τις κοινότητες, θ' άπομειναν κατάπληκτοι, αν κατάφεραν ν' αντιληφθούν τήν πλήξη και τήν άδιαφορία πού μάς προκαλούν!

Πιο μεγάλη ακόμη θα ήταν η έκπληξι τους, αν άποφασίζαν να έγκαταλείψουν τις έρωτηρωτικές και τα προκλητικά λόγια και να μάς μιλήσουν για ελκρινή και άφλοκακρή φιλία. Έξρω πολλές νέες και ώριμες γυναίκες πού συμμερίζονται άπολυτως τη γνώμη μου.

Τα λόγια αυτά της καίθης Γκρέν, ώστόσο, έχουν μιά σχετική αξία. Όλες οι γυναίκες δέν μαζώνουν με τις Άγγλίδες. Άλλοι, και ιδιαίτέρως στις χώρες της Μεσογείου, οι γυναίκες είνε πιο θερμές, πιο τρυφερές, πιο αίσθηματικές.

Η φιλία μιας Ίσπανίδος ή μιας Τυρκιάς μ' έναν άνδρα, όπως τήν φαντάζεται η καίθη Γκρέν, είνε τό πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου, όταν βέβαια μεταξύ τού άνδρα και της γυναίκας δέν όπαρχει μεγάλη διαφορά στην ηλικία.

Ένας νέος, τονίζει ο σθερός ποιητής Σααθί, δέν μπορεί να γίνη φίλος μιας άπορροφής νεας. Τό αντίκρουσμά της θα κάνη τήν καρδιά του να σκίσηται από άγάπη ή από πρώτη σκέψη του θα είνε να τήν σφίξη άμέως στην αγκαλιά του.

Οι άνδρες πού καταλαβαίνουν τήν γυναική, είτε η καίθη Γκρέν, δηλαδή ο άνδρας πού έξέει να γίνη φίλος πού γυναικών, άποφασίζει προεκτικα τις έρωτικές κακοποιίες και δέν ζυγιάει με σα τους τρελλά αίσθηματα πού δέχονται σέ έπίσης τρελλές περιπτώσεις...

Έμεις οι γυναίκες, ακόμη κι' οι πιο νέες, έχουμε βαρεθί πια τό τόσο κοινό και άναρά φλεσι, τις ίδιες πάντα φιλοφρονήσεις, τό διφορούμενα λόγια. Οι άνδρες πού μάς λένε αυτές τις κοινότητες, θ' άπομειναν κατάπληκτοι, αν κατάφεραν ν' αντιληφθούν τήν πλήξη και τήν άδιαφορία πού μάς προκαλούν!

Πιο μεγάλη ακόμη θα ήταν η έκπληξι τους, αν άποφασίζαν να έγκαταλείψουν τις έρωτηρωτικές και τα προκλητικά λόγια και να μάς μιλήσουν για ελκρινή και άφλοκακρή φιλία. Έξρω πολλές νέες και ώριμες γυναίκες πού συμμερίζονται άπολυτως τη γνώμη μου.

Τα λόγια αυτά της καίθης Γκρέν, ώστόσο, έχουν μιά σχετική αξία. Όλες οι γυναίκες δέν μαζώνουν με τις Άγγλίδες. Άλλοι, και ιδιαίτέρως στις χώρες της Μεσογείου, οι γυναίκες είνε πιο θερμές, πιο τρυφερές, πιο αίσθηματικές.

Η φιλία μιας Ίσπανίδος ή μιας Τυρκιάς μ' έναν άνδρα, όπως τήν φαντάζεται η καίθη Γκρέν, είνε τό πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου, όταν βέβαια μεταξύ τού άνδρα και της γυναίκας δέν όπαρχει μεγάλη διαφορά στην ηλικία.

Ένας νέος, τονίζει ο σθερός ποιητής Σααθί, δέν μπορεί να γίνη φίλος μιας άπορροφής νεας. Τό αντίκρουσμά της θα κάνη τήν καρδιά του να σκίσηται από άγάπη ή από πρώτη σκέψη του θα είνε να τήν σφίξη άμέως στην αγκαλιά του.

Οι άνδρες πού καταλαβαίνουν τήν γυναική, είτε η καίθη

Ο κίτρινος γάτος

Παράξενο διήγημα

«Επειτα από πολλές αναζητήσεις, ο Τιμ Μακράν και ο Ρέτζιναλ Μπέρκερ, είχαν την τύχη να βρουν μία δουλειά πολύ καλή. Επρόκειτο να γίνει ένα μεγάλο κανάλι για το πότισμα μιας εκτεταμένης φυτείας και χρειαζόταν να σκαφτεί μία μακρά λωρίδα γης.

«Ετσι οι δύο φίλοι θα είχαν εξασφαλισμένο το ψωμί τους ως την άνοιξη τουλάχιστον. Το μέρος που θα γίνονταν τα έργα, ήταν εντελώς έρημο.

Σ' απόσταση ενός μιλίου περνούσε ο χειμάρρος των 'Οκτώ Μιλίων, που την εποχή εκείνη ήταν εντελώς ξερός και σ' απόσταση δύο μιλίων υπήρχε μια καλύβα, στην οποία κατοικούσε ένας άποικος ονομαζόμενος Μπίλ Ρούνεϊ με τη γυναίκα του.

Ο Τιμ και ο Ρέτζιναλ είχαν για κατοικία τους μία παλιά σπηλιά, όπου το ίδιο τοκίτη τους φυτείες, ο οποίος τους είχε χάρισει επίσης κι έναν κίτρινο γάτο, τον οποίο ήθελε να ξεφορτωθεί.

Επειδή στο μέρος εκείνο δεν υπήρχε νερό, ο Μπίλ Ρούνεϊ είχε αναλάβει να φέρει στους δύο εργάτες, ένα βαρέλι νερό κάθε βδομάδα...

Κατά την πρώτη επίσκεψη του Ρούνεϊ στην κατασκήνωση των δύο φίλων, έγινε ένα πολύ περίεργο γεγονός. Μόλις ο χωρικός είχε αφήσει το βαρέλι με τις δύο καλές, τον κίτρινο γάτο, έπεσε κάτω ξερός!

Συγχρόνως κι ο γάτος σαν να είχε καταληφθεί από ξαφνική μανία έβγαλε ένα άγριο νουάρια, έτρεξε κι' έσαφηνίστηκε. Κατέπεσαν οι δύο φίλοι έτρεξαν, για να βοηθήσουν το δυστυχισμένο χωρικό, μα άμεσως αντελήφθησαν ότι η καρδιά του έπαψε να χτυπά.

— Είπε νεκρός! Και τώρα τι να κάνουμε; αναρωτήθηκαν.

— Πρέπει να τρέξουμε να ειδοποιήσουμε τη γυναίκα του.

Πήγανε πραγματικά στη μοναχική καλύβα του χωριού κι' ανήγγειλαν στη δύστυχη γυναίκα τη θλιβερή είδηση. Μόλις εκείνη άκουσε τις πρώτες λέξεις τους ξεφώνισε:

— Κατάλαβα... ο άντρας μου θα έπαθε την κρίση που τον πιάνει συχνά.

— Αν συμβαίνει αυτό, είπε ο Ρέτζιναλ, η κρίση αυτή είναι η τελευταία του, γιατί ο άντρας σας πέθανε!

Η δύστυχη γυναίκα άρχισε τότε να κλαίει και να βένταξε ύστερικά. Κι' έβγαζε ένα σκούρο δαχτυλίδι, που καθόντουσαν οι σφαίρες σε μία γυναίκα!

— Θέλετε να μάθετε την αλήθεια; Κιτάξτε εδώ!

Και γυμνώνοντας τον θώρα της έδειξε στο δάκτυλο της δύο βαριά σημάδια, που φαινόταν σαν από νύχια γάτου.

— Αν ο άντρας μου πέθανε αληθινά, πρόσεξε, φαίνεται ότι ο Θεός με λυπήθηκε επί τέλους. Βλέπετε αυτά τα σημάδια; Μου τα έχει κάνει ο Μπίλ Ρούνεϊ.

«Δεν καταλαβαίνετε; Ο Μπίλ Ρούνεϊ δεν ήταν άνθρωπος, αλλά γάτος μεταμορφωμένος σε άνθρωπο.

«Τα μάτια που γυμνώνουν τότε τρομακτικά και πετούν σπινθήρες σπινθήρες μέσα στο σκοτάδι. Η φωνή του γίνεται θύελλα, η ανάσα του είναι σαν να ήταν ένα δαχτυλίδι που ήθελε να ξεσχίσει όποιον έβλεπε εμπρός του!

Οι δύο εργάτες με φόβη ακούγαν τα αλλόκοτα λόγια της.

— Τώρα όμως, είπε ο Ρέτζιναλ, είμαστε επί τέλους έλεύθ...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του. Στην πόρτα φάνηκε ένας άνδρας.

«Ήταν ο Μπίλ Ρούνεϊ δολοφονημένος! Πώς έγινε αυτό; Μυστήριο!...

Μ' ένα επιπαιστικό νευμα έδειξε την πόρτα στους δύο ξένους, οι οποίοι έσπευσαν πραγματικά ν' απομακρυνθούν. Πριν όμως φύγουν, ο Τιμ Μακράν, βρήκε τον τρόπο να ψιθυρίσει στη γυναίκα:

— Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, αν χρειαστείτε τη βοήθειά μας, σηκώστε ψηλά ένα άσπρο πανί...

Πέρασαν μερικά βδομάδες. Ο Ρούνεϊ έφερνε τακτικά στους δύο εργάτες το βαρέλι με το νερό.

«Εφτάς τέλος ο Απρίλης, έλυσαν τα χιόνια των βουνών και ο χειμάρρος άρχισε πάλι να τρέχει. Έτσι οι δύο εργάτες δεν είχαν ανάγκη πια από το βαρέλι.

«Έξαφνα ένα πρωί, στο παράθυρο της καλύβας του Ρούνεϊ είδαν ν' ανεμίζει ένα άσπρο πανί.

Ο Τιμ και ο Ρέτζιναλ έτρεξαν άμέ-

σως στην καλύβα κι' εκεί βρήκαν τον Μπίλ ξαπλωμένο στο πάτωμα άναίσθητο.

Σήμερα το πρωί, ενώ άναθα τη φωτιά, τους διηγήθηκε η γυναίκα του, ο άνδρας μου άρχισε ξαφνικά να φωνάζει, έτρεξε κοντά του και τον είδα να κυτάζει με γοηλωμένα μάτια ένα μεγάλο κίτρινο γάτο, που στεκόταν στο παράθυρο.

«Άρπαξα ένα ξύλο κι' ανάγκασα το γάτο να φύγει, ενώ ο Μπίλ έπεφτε κάτω νεκρός... Ναι, αυτή τη φορά έχει πεθάνει στ' αλήθεια... Έμπρός βοηθήστε με να τον ξαπλώσω στον κρεβάτι.

Ο Τιμ και ο Ρέτζιναλ κυτάχθηκαν μ' άπορία. Η γυναίκα του χωρικού είχε τη στιγμή αυτή κάτι το παράξενο, κάτι που τους έκανε βαθιά έντονα άμεσως. Στα μάτια της φαινόταν μία παράξενη λάμψη, μία λάμψη τρέλλας.

— Δεν θα ήταν καλύτερα να φωνάξουμε ένα γιατρό; είπε ο Ρέτζιναλ. «Ισως να πρόκειται περί της κρίσεως που τον πιάνει συχνά.

— Όχι, όχι! Σας λέω ότι ο άνδρας μου πέθανε και πρέπει να ταφεί! έπείνε η γυναίκα με παράξενη έκφραση και φωνή Παρακαλώ μάλιστα έναν από σας, να πάει στο χωριό ν' αγοράσει ένα φέρετρο.

Ο Τιμ προσεδόρηκε να πάει αυτός, ενώ ο φίλος του έμεινε για να κρατήσει συντροφιά στη χήρα του νεκρού.

Είχε νυχτώσει από πολλή ώρα κι' ο Ρέτζιναλ περιμένοντας το γυρισμό του φίλου του είχε ξαπλώσει σε μία γωνία της καλύβας. Ο ύπνος έκλεισε σε λίγο τα βλέφαρά του.

Ξαφνικά έσηπνε από ένα νιαούρισμα γάτος. Το κερί είχε σβήσει και μέσα στο σκοτάδι του φάνηκε ότι δύο πράσινα μάτια τον κύταζαν απειλητικά.

«Αναψε ένα σπρίτο και στην άλλη γωνία του δωματίου διέκρινε τη γυναίκα του Ρούνεϊ που κοιμόταν βαθιά. Μπήκε κοτόπιν στο δωμάτιο του νεκρού. Ο μακαρίτης έξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένος ακίνητος στο κρεβάτι.

«Ενα περίεργο αίσθημα τρόμου τον κυρίευσε τότε. Δεν μπορούσε να μείνει ούτε στιγμή στην καλύβα. Φοβόταν. Και βγήκε έξω.

Σκέφθηκε ότι ο Τιμ, που είχε φύγει για το χωριό με το κάρο, για να φέρει το φέρετρο έπρεπε να έχει γυρίσει. Προχώρησε ως την άσχημη καλύβα και σε λίγη ώρα, είδε πραγματικά το φίλο του να έρχεται, μαζί μ' έναν άγνωστο, πάνω στο κάρο. Ο άγνωστος αυτός ήταν γιατρός.

«Ο ποταμός όμως είχε φουσκώσει ξαφνικά στο μέρος εκείνο και το πέρασμα ήταν αδύνατο. Υποχρεώθηκαν λοιπόν να ξεακολουθήσουν το δρόμο τους, ως τη γέφυρα που άπείχε απ' εκεί μερικά μίλια.

Πέρασαν έτσι δύο περίπου ώρες προτού ο Τιμ, ο γιατρός κι' ο Ρέτζιναλ φτάσουν στην καλύβα. Μόλις μπήκαν μέσα, ένα τρομερό θέαμα παρουσιάστηκε εμπρός τους.

Ο Μπίλ Ρούνεϊ ο όποτιθέμενος νεκρός ήταν καθισμένος πάνω στο κρεβάτι του μ' έκφραση απεριγράπτον τρόμου. Στα πόδια του συστειρόμενη, σαν γάτα, ήταν η γυναίκα του, με μία λάμψη μανίας στα μάτια της, με τα δαχτυλά της κυρτωμένα σαν να ήταν έτοιμη να δρμήσει έναντιον του και να τον ξεσχίσει με τα νύχια της.

Και πραγματικά, προτού ακόμη οι τρεις άνδρες αντιληφθούν τι συνέβαινε, η γυναίκα άρπασε πάνω στον άνδρα της και τον άρπαξε από το λαιμό. Ο Τιμ, ο Ρέτζιναλ κι' ο γιατρός έτρεξαν άμεσως, την έπιασαν και με δυσκολία, κατόρθωσαν να την δέσουν γερά.

— Η καταληψία! είπε τέλος ο δύστυχος Ρούνεϊ. Μ' έπιασε πάλι μία κρίση καταληψίας. Κάθε φορά που παθαίνω το τρομερό αυτό σύμπτωμα, η ζωή μου σταματάει και φαίνομαι σαν νεκρός.

«Κι' αυτή η δυστυχισμένη γυναίκα μου, βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση, από την ημέρα, που ρίχτηκε έναντιον της ένας λυσσαλμένος γάτος. Με τη φοβική τρέλλα που την κυρίεψε από τότε, πιστεύει ότι ο γάτος αυτός ήμουν εγώ!

«Όταν την πήγαινε η μαγιά, γίνεται, θάρρους, αληθινή γάτα, γίνεται έπικλυμένη... Από την άπαισία εκείνη πόση τόση είχε η άποστηφή μου για τους γάτους, ώστε και η άπλη θέα ενός τέτοιου ζώου με κάνει να πέφτω άναίσθητος!

— Κι' από πόσον καιρό ζήτη μαζί με τη δυστυχισμένη αυτή τρέλλα;

— Από δεκαπέντε χρόνια... Την άγαπούσα πάντοτε και την αγαπώ ακόμα!...

ΠΕΤΕΡ ΛΑΪΣ

Το όχονι του κρεμασμένου

Πρωτότυπα διηγήματα

Ο Βούλμπερ, έπιπρόκειτο το γειτόνα του το Ρισελέ το μωλινά, για να του πάρει για λίγες ώρες το ψαλλίδι του.

— Είδες ότι στο φαρνιέ, το κοντυνό μας χωριό, κρεμάσθηκε ένα παλαγκάρι; ρώτησε το μωλινά.

— Ναι, το διάβασα, του αποκρίθηκε ο Ρισελέ. Και θα έδινα ό,τι μου ζητούσαν για ν' αποκτήσω το όχονι του. Θα μου έφερνε γούρι. Θα πήγαιναν καλά οι δουλειές μου!

— Το πιστεύεις, με τα σωστά σου ότι το όχονι του κρεμασμένου φέρνει γούρι;

— Ναι, το πιστεύω... Έξ' άλλου, αυτή την πεποίθηση έχει κι' όλος ο κόσμος. Μα πρέπει να ξέρεις ότι το όχονι αυτό, για να φέρει καλά αποτελέσματα, πρέπει να είναι δολοφόνο κι' όχι ένα καρμιά του... Αν κοιμησώ τη μοιράζομαι η τύχη του... Κατάλαβα;...

— Πώς δεν καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Βούλμπερ. Κι' έφυγε σε λίγο κάνοντας τη σκέψη ότι το όχονι ενός κρεμασμένου θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμο στη δύσκολη οικονομική θέση που βρισκόταν.

«Αλλά που να βρείς τέτοιο πράγμα; Την άλλη μέρα την αυγή ο Βούλμπερ άκουσε να τον φωνάζουν. Ήταν η γυναίκα του μωλινά κατατρομαγμένη.

— Κύριε Βούλμπερ τρεχάτε!... Ο Γκρισέ κρεμάσθηκε στο δίπλανό μας σπίτι κι' ο άντρας μου έχει πάει στην πόλη. Κοντεύω να τρελλαθώ απ' το φόβο.

Ο Γκρισέ ήταν ένας μεσόκοπος, ένας μεροκαματιάρας.

Ο Βούλμπερ έτρεξε άμεσως και βρήκε το Γκρισέ κρεμασμένο μπρος στο τζάκι. Τον ξεκρέμασε άμεσως. Και σε λίγο το δωμάτιο γέμισε από τους κατοίκους του χωριού, άνδρες και γυναίκες.

Ξάπλωσαν το Γκρισέ στο στρώμα του κι' άρχισαν να συζητούν για την ούτοκνία.

«Έξαφνα έφτασε ο Ρισελέ. Μόλις έμαθε τι είχε συμβεί, άρπασε πάνω στο Βούλμπερ.

— Το όχονι! το έλεγε με λακτάρα. Πού είναι; Ποιο όχονι; Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πής. Μήπως ζητάς το όχονι, με το όποιο κρεμάστηκε ο Γκρισέ; Το πέταξα μ' άπδια σε μία γωνία... Πέταξες το όχονι!...

— Μα, νομίζεις πως είχα εκείνη την ώρα μυαλό να συλλογιστώ το όχονι;... Κάποιος χωριανός θα το πήρε.

Του κάκου ο Ρισελέ ρώτησε όλους τους χωρικούς. Κανείς δεν το είχε δει.

Ο μωλινάς λύσσαζε από το κακό του.

— Το όχονι! αυτό μου άνηκε! φώναζε. Μου κλέβετε την τύχη μου! Ο Γκρισέ κρεμάσθηκε στο σπίτι μου... Μου κρεμάσθηκε τρία νοκία! Του τα χαρίζω... Μα δεν το βρήκε πουθενά!

Η γενική συγκίνηση πέρασε σύντομα κι' η ζωή ξαναπήρε στο χωριό τον ήσυχο και μονότονο δρόμο της. Ο Ρισελέ μονάχα που οι δουλειές του δεν γίνονταν διόλου καλά, γκρίνιαζε και παραπονιόταν διαρκώς έναντιον του κλέφτη του όχονιού.

Όταν συνέβαινε τίποτε ύψιστο σε κανένα απ' τους συγχωριανούς του ο Ρισελέ τον υποπτευόταν ότι εκείνος είχε κλέψει το όχονι του κρεμασμένου.

Ο μόνος που δεν υποπτευόταν ήταν ο Βούλμπερ. Πως να υποπτευθεί, αλήθεια, αυτόν τον άνθρωπο που η μοίρα τον κατάρτεχε με πείσμα από την ημέρα που βρέθηκε κρεμασμένος ο Γκρισέ; Δύο ανέλαδες του φόβου, η μεγαλύτερη του θημυνία κάπκε, ο παρανοϊός του ο θρόνος του έοκασε ένα πρωί παίρνοντας μαζί του τις οικονομίες του άφεντικού του!...

— Σε λυπάμαι φτωχέ μου Βούλμπερ, του έλεγαν ο Ρισελέ. Αν είχα το όχονι του κρεμασμένου θα πήγαιναν καλά οι δουλειές και θα σε βοηθούσα.

— Είσαι τόσο βέβαιος ότι το όχονι του κρεμασμένου φέρνει γούρι; τον ρώτησε θυμωμένος ο Βούλμπερ.

— Βεβαιότατος. Αν είχα ένα τέτοιο όχονι, δεν θα μιλούσε έτσι...

Πέρασε λίγος καιρός. Κι' έξαφνα μία καινούργια συμφορά βρήκε το Βούλμπερ. Τον βρήκαν ένα πρωί στην κάμαρά του δεμένο με ένα όχονι και φωνιμένο μ' ένα μαντήλι. Τον είχαν κατακλείει!...

Όταν τον έλυσαν και του έδωσαν το μαντήλι από το στόμα ο Βούλμπερ βρυχήθηκε:

— Μπήκαν, σπύτι μου κλέφτες!... Τους έφερε εδώ ο θρόνος. Αντιτάχκα όσο μπορούσα μα μ' έδεσαν μ' ένα όχονι, με φίμωσαν και μουνόβυσαν το σπύτι...

— Αχι! τι μούκανε το καταρμένο το όχονι! Πάρτο πίσω, Ρισελέ, σου το χαρίζω, είναι το όχονι του κρεμασμένου, του Γκρισέ! Από την ημέρα που το έκλειψα δεν είδα θεού πρόσωπο! Παρ το να μη το βλέπω!...

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΤ

Τα θύματα του Χόλλυγουντ

Τρελλά ένειρα δόξης και πλούτου που καταλήγουν στην αὐτοκτονία

Πόσοι νέοι και πρό πάντων πόσες νέες δεν φιλοδόησαν να πάνε στο Χόλλυγουντ, νομίζοντας πως ή ζωή εκεί είναι ρόδινη και ότι φθάνει να έγει κανείς μερικά χαρίσματα και πρό πάντων όμορφιά για να άναδειχθεί απ' την μία μέρα στην άλλη κινηματογραφικό άστέρι.

Πόσο γελιόυνται όμως όσοι σκέπτονται έτσι! Σε καμιά άλλη πόλη του κόσμου δεν θα υπάρχουν ασφαλές τόσες δυστυχισμένες υπάρξεις, τόσα ναυδία της ζωής όπως στο Χόλλυγουντ.

Πόσα κορίτσια και πόσοι νέοι που έβρισκαν μία μέρα στην κινηματογραφική με τα πόδια όνειρα δεν γνώρισαν εκεί την πιο τραγική δυστυχία και δέν, πέθαναν από τις πιο τραγικές συνθήκες!

Είπε μάλιστα τόσο συχνές οι τραγωδίες αυτές, ώστε ο κυβερνήτης της Καλιφόρνιας άναγκάστηκε τελευταία να λάβη άσχημάτα μέτρα για να περιορίσει το κακό. Έκτός των άλλων, απαγόρευσε την είσοδο στο Χόλλυγουντ όλων των παιδιών εκεί χωρίς να έχουν καμιά έργασία, ή χωρίς να έχουν προσληφθεί από τις κινηματογραφικές εταιρίες για να έργαστούν.

Για να ιδίτε πόσο δικαιο-λογημένα είναι τα μέτρα αυτά θα σας άναφέρουμε μερικά από τις τραγωδίες που συμβαίνουν καθημερινά στην πόλη αυτή που γοητεύει και μαγνιτίζει τις φαντασίες των νέων.

Τον περασμένο 'Ιούλιο έφθασε στο Χόλλυγουντ μία νέα έξαιρετική πρόταση καλλονής. Ονομαζόταν Βίβιαν Ρούσελ και ήταν κόρη ενός πλούσιου βιομήχανου της Νέας Υόρκης.

Το όνειρο της Ρούσελ ήταν να γίνει κινηματογραφική άσπρη. Ήταν όμορφη, είχε φωτογένεια, τί άλλο της χρειαζόταν για να επιτύχει;

Του κάκου οι γονείς της είχαν προσπαθήσει να την κάνουν να λογικευθεί. Κι' έπειδή τέλος δεν την άφαιναν να πραγματοποιήσει τα σχέδιά της, ή νέα άναγκάστηκε να φύγει κρυφά απ' το σπίτι της παίρνοντας μαζί της χίλια δολάρια που είχε μαζέψει από οικονομίες της.

Μόλις έφτασε όμως στο Χόλλυγουντ άρχισαν οι απογοητεύσεις. Άναγκάστηκε να κάνει ούρα μαζί με δεκάδες άλλων κοριτσιών μπροστά στις πόρτες των διαφόρων στούντιο, κι' όταν τέλος παρουσιάζονταν μπροστά στο σκηνοθέτη άκουγε απ' το στόμα του την τρομερή φράση:

— Άδεν μας χρειαζέσθε, δεσποινίς. Άδεν έχουμε κανένα ρόλο για σας για να σας τον άναθέσωμε!...

Η Βίβιαν ώστόσο δεν έχασε το θάρρος της. Είχε άρκετά χρήματα και μπορούσε να περιμένει ως που να παρουσιασθεί η κατάλληλη ευκαιρία. Μα ή ευκαιρία αυτή άργούσε πολύ, κι' ένα πρωί, άνοιγοντας το μπαζόλο της μέσα στο οποίο φύλαγε τα χρήματά της, είδε πως τα είχαν κλέψει!

Παρή λένε τις έρευνές της ή αστυνομία δεν κατόρθωσε να βρή ούτε τον κλέφτη, ούτε τα χρήματα, κι' έτσι ή Βίβιαν έμεινε χωρίς πενήντα στους δρόμους γιατί την έδιωξαν κι' απ' το ξενοδοχείο μαζί και δέν είχε να πληρώσει!

Τι να κάνει; Να ζητήσει

χρήματα από τους γονείς της; Να εξαγορεύσει στ' όπινι της; Ούτε το ένα έκανε ούτε το άλλο γιατί ήταν πολύ περήφανη. Άρχισε τότε να πουλά τα κοσμήματα και τα ρούχα της. Κι' όταν σώθηκαν και τα χρήματά της αυτά άρχισε ή πείνα. Και μία νύχτα που δέν είχε μέρες να κοιμηθεί και που ήταν νηπτική από 48 ώρες, ρίχτηκε στις γραμμές ενός τρένου και βρήκε οίκατά θάνατο. Αυτό ήταν το τραγικό τέλος των άφαιών της όνειρων.

Ο Τζόν Μπρονθσθικ πάλιν ήταν ένας συμπαθέστατος νέος είκοσιπέντε ετών κι' είχε μία πολύ καλή θέσι σε μία τράπεζα της Νέας Υόρκης. Το όνειρό του όμως ήταν να γίνει κινηματογραφικός άσπρη. Του είχαν ξεσηκώσει τα μυαλά οι φίλοι του οι όποιοι τον έλεγαν:

— Εί! κάθου και χάνεις τον καιρό σου στην τράπεζα; Έσύ με τα όρατά σου χαρακτηριστικά θα μπορούσες να έπισκισής και τον Τάδων Παρμενίου!

Έτσι μία μέρα ο άφελής Μπρονθσθικ έγκατέλειπε τη θέση του κι' έφυγε για το Χόλλυγουντ βέβαιος πως θα γινόταν νεώτερος Βαλεντινός.

Του κάκου όμως γύησε τις πόρτες των στούντιο. Καταβεύει δέν έδινε σημασία.

Όταν έξάντησε τα χρήματά του κι' ένοιωσε τους πρώτους νυμμούς της πείνας ζήτησε να ληφεί.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια Λαβράν ίνστιτούτο καλώς.

Τον έσωσε έτσι απ' την αὐτοκτονία. Ο Τζόν έινε τώρα κατενθουσιασμένος, αλλά δέν ήθελε ν' άκούση πια να του μιλήσουν για κινηματογραφικές όφθες.

Έξ' άλλου πολλές απ' τις νέες που πήγαιναν στο Χόλλυγουντ πέφτον στα χέρια άρρενων όποκειμένων που με διάφορες όποκειμένες τις έγγελουν και τις έκμεταλλεύονται. Πολλές άπογοητευμένες τέλος, καταλήγουν σ' άλλα έπαγγέλματα. Η άρσία Άμερικανόερα Ραχλ Κάσμερ π. χ. άνοιξε άνθοπωλείο και κάνει σήμερα χρυσές δουλειές κι' ή Γαλλία Έρνεστίνια

Αντίκρυ στην ήμερομηνία γεννήσεως και στο ζώδιό σας, θα βρείτε τι σας φέρνει τύχη στη ζωή και τι άτυχια

Γιά όσους γεννήθηκαν στις	Ημέρες		Χρώματα		Φυτά		Πολύτιμες πέτρες		Αριθμοί		Αρώματα
	Τυχρές	Ατυχίες	Τυχρά	Ατυχία	Τυχρά	Ατυχία	Τυχρές	Ατυχίες	Τυχροί	Ατυχοί	
21 Μαρτίου Έως 20 Απριλίου (Κριός)	Τρίτη	Παρασκευή	Κίτρινο	Μαύρο πρασινό	Σκούρο Κόκκινο Κίτρινο	Ροδόχρυσον Σιτακή Πιγυράκι	Αιμάτινα Κοράλλι	Διαμάντι Κοράλλι	Τα πολλαπλάσια του 11	Πολλαπλάσια του 16	Φούξια Λεβάντα Αιόνα
21 Απριλίου Έως 21 Μαΐου (Ταύρος)	Παρασκευή	Τρίτη	Πράσινο μεταλλικό	Κόκκινο σταύρο	Ανθό Πύκνο Κασνός	Γαλαζοχρυσός Κολυμπί Χαμομήλι	Κοράλλινος Σιντί	Κοράλλινος Σιντί	Πολλαπλάσια του 4	Πολλαπλάσια του 8 και 10	Βασιλική Μυρτιά Σμόλινα
22 Μαΐου Έως 21 Ιουνίου (Δίδυμοι)	Τετάρτη	Πέμπτη	Πράσινο σκούρο	Μαύρο ή βιολό	Ασκή Αγκυρά Μελισσόχορτο	Κυπαρίσσι Πικροδάμνη Φασμαύρα	Τουρκουάζ Ονεί	Τουρκουάζ Ονεί	Πολλαπλάσια του 3	Πολλαπλάσια του 5 και 9	Μοσχοκάρφω Ρεβέντα Λουίζα
22 Ιουνίου Έως 23 Ιουλίου (Καρκίνος)	Δευτέρα	Σάββατο	Ασπρό φρούτο	Μαύρο	Πεντά Τριφυλλία Ταύλα	Βελανιδιά Μπελινιόνα Έλλειδος	Τοπάζι Μαργαριτάρι	Καρυδόνη Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 2	Πολλαπλάσια του 14	Λιχίς Τριαντάφυλλο Αιόνα
24 Ιουλίου Έως 23 Αυγούστου (Λέων)	Κυριακή	Σάββατο	Χρυσό επίχρυσ	Χρυσό φρούτο	Μήλιος Φονιάς Χαμομήλι	Δάφνη Ελιά Καννάδα	Σάπφειρος Οπαλλίος	Σάπφειρος Οπαλλίος	Πολλαπλάσια του 1	Πολλαπλάσια του 13	Ηλιορόσηνο Ρεβέντα Τουρκουάζ
24 Αυγούστου Έως 23 Σεπτεμβρίου (Παρθένος)	Τετάρτη	Πέμπτη	Πράσινο του άγρου	Μαύρο	Ακακία Βότα Μαργαριτάρι	Μαντζουράνα Ευκαλύπτος Αντίβι	Κοράλλινος Αζαγάς	Κοράλλινος Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 6 και 20	Πολλαπλάσια του 12	Υακίνθος Μενέζες Μοσχος
24 Σεπτεμβρίου Έως 23 Οκτωβρίου (Ζυγός)	Παρασκευή	Τρίτη	Μαύρο πρασινό	Μαύρο	Ροδόχρυσον Σιτακή Πιγυράκι	Κυπαρίσσι Πικροδάμνη Φασμαύρα	Τουρκουάζ Ονεί	Τουρκουάζ Ονεί	Πολλαπλάσια του 7, 15 και 16	Πολλαπλάσια του 11	Τριαντάφυλλο Αιόνα Πικροδάμνη
24 Οκτωβρίου Έως 22 Νοεμβρίου (Σκορπίος)	Τρίτη	Παρασκευή	Κόκκινο σταύρο	Πράσινο μεταλλικό	Γαλαζοχρυσός Κολυμπί Χαμομήλι	Ασκή Πεύκο Κασνός	Κοράλλινος Αζαγάς	Κοράλλινος Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 8 και 10	Πολλαπλάσια του 4	Ρεβέντα Αιόνα Βενζόη
23 Νοεμβρίου Έως 21 Δεκεμβρίου (Τοξότης)	Πέμπτη	Σάββατο	Μαύρο ή βιολό	Μαύρο	Κυπαρίσσι Πικροδάμνη Φασμαύρα	Δάφνη Ελιά Καννάδα	Κοράλλινος Αζαγάς	Κοράλλινος Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 5 και 9	Πολλαπλάσια του 3	Μενέζες Μυρτιά Ζαφειρά
22 Δεκεμβρίου Έως 20 Ιανουαρίου (Αιγόκερως)	Σάββατο	Δευτέρα	Μαύρο	Χρυσό φρούτο	Βελανιδιά Μελισσόχορτο Ευκαλύπτος	Μαντζουράνα Ευκαλύπτος Αντίβι	Κοράλλινος Αζαγάς	Κοράλλινος Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 14	Πολλαπλάσια του 2	Αγκυρά Ρεβέντα Λουίζα
21 Ιανουαρίου Έως 19 Φεβρουαρίου (Υδροχόος)	Σάββατο	Κυριακή	Γαλάζιο φρούτο	Μαύρο	Δάφνη Ελιά Καννάδα	Μαντζουράνα Ευκαλύπτος Αντίβι	Κοράλλινος Αζαγάς	Κοράλλινος Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 1	Πολλαπλάσια του 1	Φούξια Μυρτιά Λουίζα
20 Φεβρουαρίου Έως 20 Μαρτίου (Ίχθεις)	Πέμπτη	Σάββατο	Μαύρο ή βιολό	Μαύρο	Κυπαρίσσι Πικροδάμνη Φασμαύρα	Δάφνη Ελιά Καννάδα	Κοράλλινος Αζαγάς	Κοράλλινος Αζαγάς	Πολλαπλάσια του 12	Πολλαπλάσια του 6 και 20	Μοσχοκάρφω Ρεβέντα Λουίζα

* ΣΗΜ - Πολλαπλάσια λέναντα, ως γνωστόν, για το 11 π.χ., το 22, 33, 44 κλπ.

Η άπαγωγή

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΩΝ ΕΛΛΙΟΤ: 28 ετών.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΑΛΙΡ: Έμπορος 58 ετών.

ΝΤΟΡΑ ΜΠΑΛΙΡ: κόρη του 22 ετών.
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο μικρό σαλόνι των Μπαλιρ).
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Άκουσε, μικρή μου Ντόρα. Κάλεσα τον Έλλιοτ, να έλθω απόψε εδώ για κάποια όρεση. Άν έλθω λοιπόν καλύτερα από μένα να τον περιποιηθώ. Είναι φρόνιμο και μυαλωμένο παιδί και τιμωρ όπαλλος... (Βγαίνει αφήνοντας μόνη την χαριτωμένη κόρη του).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Η Ντόρα είναι κόρη εστειλής και καλοδουλεμένη, αυτό το τελευταίο το συμπέρασμα θα έβγαζε κανείς αν παρακολουθούσε την όποια που έκανε στον προστατευόμενο του πατέρα της. Ο πατέρας της όμως θα έκανε κάθε ιδέα για το εφρόνιμο και μυαλωμένο παιδί, αν έβλεπε τη συμπεριφορά του απέναντι της κόρης του. Γιατί μόλις η καμαριέρα τον ώδηγησε στο σαλόνι κι' εκείνος την πόρτα πίσω της, ο νέος άρπαξε την Ντόρα στην αγκαλιά του και δεν την άφησε, παρά αφού της έδωσε μισή ντουζίνα φιλά στα κορμιά της της χείλη. Η Ντόρα δεν δείχνει καμιά έκπληξη για την διατυπώση αυτή. Τόσηντιον αντιστοίχεται με το παραπάνω τα φιλά του Τζών).

ΝΤΟΡΑ (κωχόμενος τον μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη): Πόσο καλό έγω να σε είδα, Τζών.
ΤΖΩΝ: Κι' έμένα το διάστημα αυτό που φάνηκε ολόκληρος αιώνας... Άλλα τί με θέλει άραγε ο πατέρας σου και με κάλεσε εδώ;
ΝΤΟΡΑ: Πέθανε κάποιος συνεργάτης του στην επαρχία και θέλει να σε σταλεί για να τον αναπληρώσει.
ΤΖΩΝ: Καμιά δύναμη δεν είναι ίσως να μ' αποσπασί από κοντά σου.

ΝΤΟΡΑ: Φοβάμαι πως πρέπει να πω. Έβρεις καλά τον αναρχικό χαρακτήρα του πατέρα μου. Άν άνοιγες να συμμορφωθείς με τη θέλησή του, θα γίνεις έθνος του.
ΤΖΩΝ: Πρέπει να μιλήσω πια στον πατέρα σου και να του τα πω όλα. Δεν φαντάζομαι ν' άδισσώρη τελείως για την εύτυχία της κόρης του.

ΝΤΟΡΑ: Όχι, Τζών, ο πατέρας μου άναπα περισσότερο το χρήμα από μένα κι' έχει δηλώσει κατηγορηματικά ότι δεν θα δεχθώ για γαμπρό άνθρωπο στωχότερο του. Και έβρεις άν κρατά ή όχι το λόγο του... (άκούγονται βήματα).
Α, να έρχεται ο πατέρας μου! Πρέπει να ξενοδοχούμε όπως όποτε... Έλα την Πέμπτη, την ίδια ώρα, ο πατέρας δεν θα είναι εδώ.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (μπαίνοντας): Έδώ είσαι, Έλλιοτ! Τακτικός όπως πάντα. Έλπιω να σε περιποιηθώ ή κόρη μου... Έ, Ντόρα.
ΝΤΟΡΑ (με προσποιητή σοβαρότητα): Μά βέβαια... φυσικά... Και τώρα σάς άφινω μόνους. (Φεύγει).
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Άκου, άγαπητέ μου Έλλιοτ, έχω να σου άνακοινώσω μια ενδιαφέρουσα είδηση: Πέθανε ο συνεργάτης μου Τζών Σμιθ κι' έχω άντικην ένος δραστηρίου όπαλλου, για να τον άναπληρώσω. Νομίζω λοιπόν, πως δεν θα μπορούσα να βρω καταλληλότερο άπ' όσα.

ΤΖΩΝ: Άλλα κύριε...
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Μή μ' εύχαριστεις. Την άργονέμη βδοάδα πρέπει να είσαι έτοιμος γι' άναχώρησι.
ΤΖΩΝ: Θα σκεφθώ, κύριε... Πρέπει να δώσω άμέσως την άνακατάθεσή μου.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ (παράνευμένος): Όχι!... Έχεις όλον τον καιρό να σκεφθής... Μά τώρα έχω να σου άναγγείλω κι' ένα οικογενειακό μου νέο. Παντρεύω την Ντόρα!

ΤΖΩΝ: Άδόντων!... Δηλαδή ήθελα να πω, δεν ήξερα τίποτε περί αυτού.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Είναι φυσικό. Και ή έδια άκούω δεν το έβρεις. Μόλις προόλου έλασα ένα γράμμα από έναν πολυκατομιμιορικό φίλο μου, που μού ήρτάει για το γαμό του το χέρι της Ντόρας.
ΤΖΩΝ (παλλίλμ μηχανικά): Τα άναχωρήσι μου.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Άλήθεια, Τζών, πόσο εύλασταώς μού φαίνεται σάν άναχωρήσι... Τι και άναχωρήσι;

ΤΖΩΝ: Πόσο κόρη.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Μήπως έχω άναχωρήσι... Έχεις μήπως άναχωρήσι από καμιά ένοστή λώρη;
ΤΖΩΝ: Έα είμαι άναχωρήσι, κύριε.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Τότε, άσφαλώς θα έσαι άναχωρήσι.
(Ο Τζών κοκκινίζει και δεν προφάρε λέξη).
ΡΙΤΣΑΡΝΤ (καυχόμενος): Τό βρήκα, ή... Και τί σκέφτεσαι; Δεν σε θέλει εκείνη.

ΤΖΩΝ: Μά λατρεύω, αλλά στή είναι εύλασι κι' έχω στωχός. Γι' αυτό είμαι βέβαιος πως ο πατέρας της δεν θα δώσει την άνακατάθεσή του.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Αυτό είναι το μόνο έμποδιο; Μά τότε δια διαρθώνονται! Την έρω έχω στή την οικογένεια.
ΤΖΩΝ: Νομίζω ότι... δεν πρέπει ν' άνασέρω το όνομα.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (γυμνώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπεζί): Τό βρήκα! (Ο στωχός Έλλιοτ παγώνει): Είναι ή κόρη του γέρο Μπαλιρ! Ο πατέρας της με κέρδισε σε μια δίχη και το γροστώμα μά ρέθανε. Θα την πάρω λοιπόν την κοπέλλα σου ή θα με πάρη ο διάβολος! ΤΖΩΝ (με άγνοια): Πώς, κύριε;
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Πώς; Άπλοστώτα θα την κλέψω!

ΤΖΩΝ: Μά σκεφθείτε να κλέω το τοιο πράγμα!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Όχι μόνο σε σκεφάλεω, αλλά θέτω στή διάθεσή σου και την κορτίνα μου νά όποιαδήποτε νύχτα την βελήσης. Έκτός αυτού, μαζί με την εύχη μου, θα σου δώσω κι' ένα γράμμα για κάποιο φίλο μου παπά, ό όποιος θα προθυμοποιηθί νά σάς σκεφώσση.

ΤΖΩΝ: Άλήθεια, θα μού δώσετε και την εύχη σας;
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Έχεις το λόγο μου. Πρέπει να δίδάσω το γέρο παρσάπιστο πως ή κορτίνα της κόρης του δεν είναι άνακείμενο παρσάπιστος. Και τώρα άναχωρήσι με το κορτίνα και άνακείμενός με.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Την Παρασκευή το πρωί, στο γραφείο του Ρίτσαρντ Μπαλιρ).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Άκούω, φίλε μου, τί νέα; Δέχεται το κορτίνα;
ΤΖΩΝ: Είναι άνακείμενο. Μεθαύριο άν σάς είναι εύκολο.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Όσο γρηγορότερα, έσσο το καλύτερο. Μά και το δόρο μου. (Τό δίνει ένα μάτσο γαρντουριμάτσο). Στάσου να σου δώσω και το γράμμα, για τον παπά... Μετά το γάμο θα έλα να σάς γαυρήσσω.

ΤΖΩΝ: Θα μείνω στο ξενοδοχείο Γκρόσβεντ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στο ξενοδοχείο Γκρόσβεντ. Στις 9 το βράδυ. Ο Ρίτσαρντ Μπαλιρ κρατώντας μια μεγαλοπρεπή άναδούση μπαίνει στο ξενοδοχείο και ζητά τον κ. και την κ. Έλλιοτ).

ΘΥΡΩΡΟΣ: Δεν έπείτρεψαν άκούη.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Τότε θα τους περιμένω στο διαμάντι τους.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Στο διαμάντι των νονιμώων. Ο Ρίτσαρντ βηματίζει για λίγο μόνος του μέσα στο διαμάντι. Σε λίγο μπαίνει ο Έλλιοτ μπρόσσο με την γυναίκα του. Το πρόσωπο της τελευταίας το σκεπάζει ένας μικρός πέπλος).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (ένω στήγει το γαμό του Έλλιοτ, καταρθώνεται τη νύχτα με τα μάτια του). Δεν θα έχω την εύχη ήσως να γινώσση την γυναίκα σου, Έλλιοτ.
(Ο πέπλος άνασηκώνεται με βελίς, για ν' άποκαλύψη ένα χλωμό και γρομωμένο πρόσωπο).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (κατάληκτος): Ντόρα! Έσύ!
ΝΤΟΡΑ (με φωνή έκτακτη): Σέω γαυρήστε με, άγαπητέ μου πατέρα... τον άναπόστα...
(Ο Ρίτσαρντ πλησιάζει το παρσάρο, για να πάρη λίγον άέρα. Τι υπορούσε να κάνει; Άν έβρενε άναχωρήσις, θα γινώσση γνωστός ό γελώσις ρόλος που είχε παίζει).

ΤΖΩΝ (παρνούτας θάρρος): Και τώρα την εύχη που μού όπαρσάθηκατε, κύριε Μπαλιρ.
ΡΙΤΣΑΡΝΤ (γυμνώντας προς τους νονιμώους): Σας την δίχο, όπό έχω δίχως όρο! Μά μή άναχωρήστε σε κωνά πως έχω ό ίδιος σάς βοήθησε να άναχωρήτε.

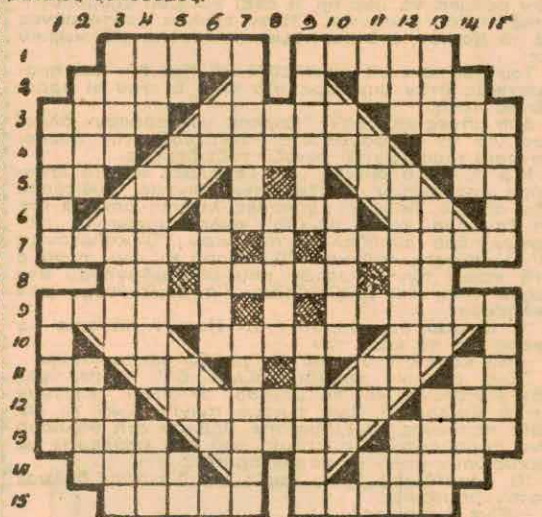
ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΜΑΖΙ: Τό άναχωρήσι μ' έλας την κορτίνα, μεμπα... (όργονοται και οι δύο στή άνακαλιά του, όνδ ή άναδούση πέφτει άναχωρήσι).

ΦΩΤΟΦΟΡΟΣ ΜΠΑΛΙΡ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 60

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Πόλις της Δ. Θράκης. - Νησί των Κυκλάδων.
- 2) Κι' άλλο νησί. - Χρονικό διάστημα.
- 3) Σωρός καιομένων ξύλων. - Τόν νίνομε εύχαρίστας. - Βρίσκεται εκεί που ύπαρχουν λιμνάζοντα ύδατα.
- 4) Χρονικό επίρημα. - Σίγουρα. - Μέτρον βάρους.
- 5) Τα δικά σου. - Συμπλεκτικός σύνδεσμος (όταν βρίσκεται μπροστά σε φωνήεν). - Πρόθεσις (μπροστά σε λέξη που άρχίζει από φωνήεν). - Την όποιαν.
- 6) Νότα μουσικής. - Τουρκος σουλτάνος. - Διπλάνει άδιαφορία ή άνακατάθεσι.
- 7) Δεν είναι άγνωστοι. - Σύνχυσος, άταξία.
- 8) Άρθρο. - Σημείο στίξεως. - Εται τελειώνουν πολλά ρωσικά όνόματα.
- 9) Τους άναυλαϊδανόμεθα με γ' αυτιά μας. - Σύνχυσος του ίδιου.
- 10) Τό «όχι» σε ζένη γλώσσα. - Θεά των άρχαίων. - Λεπτό νημάτιο.
- 11) Θα άναυλαϊδανόμεθα πολλές στούς μύς του σάματός σας. - Νότα μουσικής. - Άρθρο. - Έναυλαϊδανόμεθα σύνδεσμος.

- 12) Πρακτορείο είδησεων. - Λάμπουν στον ούρα να. - Πρόθεσις.
- 13) Γενναίος άνδρας. - Κάτοικος της Άσίας. - Έκεί ζούν πολλοί καλόγριοι.
- 14) Έτσι τελειώνουν οι προσευχές. - Άκαμψό κατά το ένα του άκρον τερματίζον ξύλου.
- 15) Σ' αυτά βρίσκει κανείς περιβαλψι και προστάσια. - Μας γλυτώσε από ένα μεγάλο κίνδυνο.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) Υποφέρω. - Κάθε ποταμός έχει τη δική του.
- 2) Έχει ύποπτη ζήλια ή κατστροφή. - Η γυναίκα του Άβραμ.
- 3) Την άναχωρήσι τα μάτια ένος ναυαγο. - Γεώμα δχι πλούσιο. - Μεγάλη στρατιωτική μονάδα.
- 4) Συμπερασματικός σύνδεσμος. - Καύρασις. - Καταστρέφει τα φορτίματά μας.
- 5) Τελικός σύνδεσμος. - Άσθρα. - Άνση. - Σύνχυσος (άναρ).
- 6) Αναχωρητική άναυλαϊδανόμενα. - Η στήλη μας. - Σύνχυσος (εις διπλότυπο).
- 7) Δεν μάς έπείτρεψε να ιδώμε καθαρά τί γίνετα νύρω μας. - Βεβαία, άσφαλώς.
- 8) Τελικός σύνδεσμος. - Καμνία. - Άκαμψος.
- 9) Άναχωρήσις καθήμενη σάν τύπο έξ έφορμης είδησεων. - Νύχτα των ύδατων (καθάρ).
- 10) Ισπανικός θεατρικός συγγραφέας. - Άναρππι σ' ένα κορ. - Η τρίτη λέξη του 10 οριζόντιως.
- 11) Νότα μουσικής. - Προσποιητή άναυλαϊδανόμενα. - Άρθρο. - Τό έκτον, δχι με άριθμόν.
- 12) Άπολλωνικός σύνδεσμος. - Κάπ ποδ άκούσις άναυλαϊδανόμενα. - Μία των άναδούσεων.
- 13) Μονωδία (ζενική). - Εύκρινος. - Η άκαμψος των καυτερών όργάνων.
- 14) Καρποφόρο δέντρο. - Δεν είναι στή θέσι του.
- 15) Την άγάπη ο Μουσός. - Κνεί πλούσι και σιδηροδρόμους.

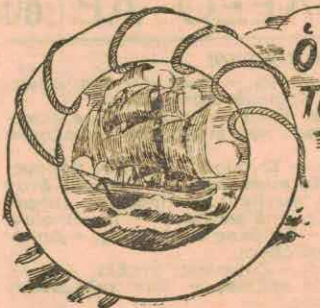
ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 59ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) ΤΙΜΟΡΙΑ - ΤΟΣΑΚΙΣ. 2) ΝΑΙ. 3) ΟΥΓΛΕΩΝ - ΤΕΑΠΑΙΝ. 4) ΑΠΟ. 5) ΜΙΧΕΧΟΣ - ΚΙΝΙΝΗ. 6) ΕΠΑΡΤΟΣ. 7) ΝΗΕΙ - ΑΕΜΑ. 8) ΑΙΝΟΤΥΠΙΑ. 9) ΡΟΜΗ - ΡΕΝΟ. 10) ΦΟΥΡΝΙΑ. 11) ΒΑΚΚΟΣ - ΝΟΤΙΟΙ. 12) ΙΝΑ. 13) ΚΑΛΜΕΙΑ - ΔΟΛΕΡΟΙ. 14) ΒΙΑ. 15) ΑΥΣΗΡΑ - ΜΑΚΑΝΤ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) ΤΡΩΜΑΝ - ΡΕΒΕΚΑ. 2) ΗΡΩ. 3) ΜΕΙΟΙΣΙ - ΜΕΛΑΛΟΣ. 4) ΙΛΗ. 5) ΡΟΞΟΣ - ΦΟΒΕΡΗ. 6) ΕΠΑΝΙΟΣ. 7) ΑΝΝΑ - ΙΑΒΑ. 8) ΠΑΡΑΤΗΡΩ. 9) ΤΙΤΟ - ΑΔΑΜ. 10) ΚΟΥΤΕΡΗ. 11) ΣΤΑΘΙΣ - ΑΟΙΛΟΣ. 12) ΑΑΡ. 13) ΚΕΛΣΙΟΣ - ΣΠΙΟΡΚΑ. 14) ΜΗΝ. 15) ΣΥΝΘΕΜΑ - ΟΡΙΑΙΟΙ.

Ο Γυρισμός του ναύτη

Θαλασσίνα διηγήματα

— Η ιστορία που θα σας πω συνέβη πριν από πολλά χρόνια, τον καιρό

που ήμουν κι' εγώ ναύτης, άρχισε να διηγείται ο γέρος καπετάνιος της «Μαρί-Ρόζ». Δουλεύαμε τότε μαζί στο ίδιο Ιστιοφόρο με τον φίλο μου Κίσαρ Καραφέλ. Άγαπώμαστε σαν αδελφία και δεν είχαμε μυστικά ο ένας απ' τον άλλο.

Μία μέρα ο Κίσαρ μου φάνηκε μελαγχολικός. Τον ρώτησα να μου πη τι έχει και μου εξομολογήθηκε τι τον βασάνιζε. Ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη Μαρίον, μία χαριτωμένη κοπέλλα του χωριού του.

Του σύστησα να παντρευτεί τη Μαρίον. Και πραγματικώς όταν γυρίσαμε στο νησί έγιναν οι άρραβνες τους.

Δύο μήνες πέρασαν. Έπρεπε να περάσουν άλλοι δύο για να στεφανωθούν. Ώντάζεσε την άνημπονιά τους. Έν τώ μεταξύ ταξιδεύσαμε...

Μία νύχτα η δούλη μας ζεγέλασε και το Ιστιοφόρο μας αντί ν' αράξει στην Ίσπανία, βυθίστηκε έξω απ' το Άλγερ, κάμποσε λευγες μακρυνά απ' τη Ταγγέρη, κοντά σε μία φυλάκη μαροκινών πειρατών. Δύο συνάδελφοι πνίγηκαν. Ο καπετάνιος κι' ο μούτσος σώθηκαν. Ο Κίσαρ κι' εγώ πέσαμε στα χέρια των πειρατών που μας ώδηγησαν στο χωριό τους και μας έβαλαν να δουλεύουμε σαν σκλάβους.

Ο Κίσαρ δοσ θυμιάταν τη Μαρίον πήγαινε να σκάσει απ' το κακό του.

— Μη κάνεις έτσι, του έλεγα, θα σε περιμένει. Ένα αγγλικό καράβι μάς βρήκε απ' το πέρασος τον καπετάνιο και το μούτσο, οι οποίοι πίστευαν ότι ο Κίσαρ κι' εγώ είχαμε πνιγεί. Ένω το καράβι περνούσε το Γιβραλτάρ βρήκαν στη θάλασσα ένα παραμορφωμένο πτώμα, που δεν υπέρεσαν να ξεχωρίσουν καλά τα χαρακτηριστικά του.

Ο καπετάνιος όμως χωρίς να διστάσει, δήλωσε κατηγορηματικά:

— Είναι ο Κίσαρ! Και με την άδεια του Άγγλου πλοιάρχου ανέβασε το πτώμα στο καράβι, το τύλιξε σ' ένα σάκκο και το μετέφερε στο χωριό του Κίσαρου, όπου το παρέδωσε σε μία γριά θεία του να το θάψει.

Η Μαρίον έσκυψε μαύρα δάκρυα. Περιέμενε τον αρροβωνιαστικό της ζωντάνο και της τον έφερναν νεκρό, ραμμένο σ' ένα σάκκο!

Τόν έθαψαν σε μία άκρη του νεκροταφείου όπου η Μαρίον πήγαινε συχνά κι' έκλαιγε άπλημπη.

Ο πατέρας της, βλέποντας τη μοναχοκόρη του να κλαμναι και ν' αδυνατεί απ' το καύμό της, άρχισε να δέχεται στο σπίτι ένα γνωστό του παλ- ληκάρι για να της κρατάει συντροφιά.

Σιγά-σιγά ο νέος κι' η Μαρίον αγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν. Τώρα πια η Μαρίον είχε γίνει εύ- θυμη και ζωηρή.

Σαν ήρθε το πρώτο ψυχροάδατο η Μαρίον θέ- λωσε να κάνει μία παράκληση στον τάφο του Κί- σαρος κι' εξέφρασε την επιθυμία της στον άντρα της. Έκείνος δεν της έφερε καμμία αντίρρηση. Τη συνόδευσε μάλιστα στο νεκροταφείο. Κι' όταν έ- φθασαν εκεί ζήτησε τι είδαν;... Είδαν τον Κίσαρα όρθιο μπρος στο τάφο του χωριού να ζέρη ούτε ο ίδιος αν έπρεπε να γελήσει ή να κλάψει με το κακό που έπαθε!

Γρέπτε να σάς πω ότι κατορθώσαμε να το σκά- σουμε απ' τους πειρατές κι' ο Κίσαρ τράβηξε ά- μέσως για το χωριό του. Μόλις έφθασε εκεί, ρώ- τησε κάποιον που δεν τον γνώρισε, έτσι πούχε αλλάξει, αν είχαν νεώτερα απ' τον Κίσαρα και τι γίνεται η Μαρίον. Έκείνος του απάντησε ότι ο Κίσαρ βρίσκεται θαμμένος στο νεκροταφείο κι' ότι η Μαρίον είχε παντρευτεί.

Τότε ο Κίσαρ τράβηξε για να δει τον τάφο του. Μά τι στιγμή εκείνη μόλις τον είδε η Μαρίον τον αναγνώρισε, αν και ήταν πολύ αλλαγμένος και ζεφώνιος:

— Βρυκόλακας!...

Ο Κίσαρ όμως την πλησίασε, κούνησε λυπημένα το κεφάλι του και της εξήγησε τι είχε συμβεί. Ο Κίσαρ σαν ευγενικό και τίμιο παλληκάρι άντελή- ρθη ότι τους έφερε σε δύσκολη θέση και τους είπε:

— Έ, παιδιά μου, κάτω απ' αυτό τον τάφο κάποιος βρίσκεται. Δεν έχει σημασία αν δεν είμαι εγώ... Καί τώρα που βρεθήκαμε δλοι μαζί άς προσευχη- θούμε για τη ψυχή του άγνωστου αυτού. Ψυχροά- δατο είναι σήμερα.

Φεύγοντας κατόπι ο Κίσαρ απ' το νεκροταφείο ήρθε και με βρήκε στενωχωρημένος. Με παρεκάλεσε να φύγουμε, όσο γρηγορότερα μπορούσα, για ένα μακρινό, πολύ μακρινό ταξίδι, αφήνοντας για πάντα πίσω του τη Μαρίον που σφαλώς δεν θα κοιμήθηκε καθόλου άουχη εκείνο το βράδυ...

ZAN NT' IBPAI

ΠΟΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ταιριάζουν στις γυναίκες

Η δικηγορική και η δπλωματία

Ποιά επάγγελα ταιριάζει πε- ρισσότερο στη γυναίκα;

Η Γαλλία συγγραφέας Ζαν Βων- τείν, κατακρίνει την αντίληψη που έχουν πολλοί γονείς ότι πρέπει να μάθουν τα κορίτσια τους λίγα απ' όλα: γραφομηχανή, στενογραφία, λογιστικά, ξένες γλώσσες. Είναι βέ- βαιοι ότι με αυτό τον τρόπο τους εξασφαλίζουν μία καλή θέση. Και αυτό είναι σωστό. Άλλα, με το να κάνουμε τη γυναίκα μία καλή υ- πάλληλο για όλες τις δουλειές, την υποδουλώνουμε ούσιαστικά στον άνδρα, γιατί της αφαιρούμε κάθε πρωτοβουλία και την καταδικάζουμε να ζή πάντα κάτω από τη σκιά της ανδρικής προστασίας.

Άλλα μπορεί, λοιπόν, η γυναί- κα να αναπτύξει μόνη της επαγγέλ- ματική πρωτοβουλία; Γιατί όχι; Άρκει να μην στραφεί σε επαγ- γέλματα, όπου η φύσις έχει εξα- σφαλίσει στον άνδρα μιάν αδιαφι- λονεκτική υπεροχή.

Και ένα απ' αυτά, για να ανα- φέρουμε ένα παράδειγμα, είναι η δικηγορική. Στην εποχή μας οι δι- κηγορικές αθροισών και μόνο στο Παρίσι ανέρχονται σε άρκετες ε- κκατοντάδες. Άλλα, λέγει η κυρία Ζαν Βωντίν, δεν υπάρχει πιά ο κα- τάλλληλο επάγγελμα για τη γυ- ναίκα από τη δικηγορική. Δεν της λείπει βέβαια η ικανότητα να συγι- νη και ίσως σ' αυτό ξεπερνάει τον άνδρα. Άλλα της λείπει η δύνα- μισ να πείθι. Και αυτό είναι το σημαντικώτερο στο επάγγελμα του δικηγόρου. Και το αποτέλεσμα εί- ναι ότι οι περισσότερες δικηγορί- νες μένουν πολύ πίσω από τους άνδρες συναδέλφους των.

Η κυρία Βωντίν σημειώνει και ένα άλλο μειονέκτημα της γυ- ναίκας που γίνεται δικηγόρος. Ένας δικηγόρος, λέγει, πρέπει να έχει ισχυρή και δυνατή φωνή. Επίσης είναι αδύνατον να μιλήσει εμπρός σ' ένα πολυπληθές ακροατήριο χω- ρίς να κάνει ώριασμένες συσπάσεις του προσώπου και ίσως μερικές α- παραίτητες χειρονομίες. Άλλα, η φωνή της γυναίκας, όταν ξεπεράσει έναν όριομένο τόνο, χάνει όλοτε- λα τη γοητεία της και γίνεται κά- ποτε αποκρουστική. Όσο για τις συσπάσεις του προσώπου και τις βίαιες χειρονομίες, καμμία γυ- ναίκα, φρονεί η Γαλλία συγγραφέας, δεν θα έπρεπε να εκτίθεται σ' α- τή την επικίνδυνη δοκιμασία, που εξασφαλίζει το γυναικείο βέλγιο και δημιουργεί την αντίθεση εντύ- πωση από εκείνη που επιδιώκω.

Αντίθετα, η Γαλλία συγγραφέας βρίσκει πως οι γυναίκες ίατροί εί- ναι πολύ λιγώτερες από τους άνδρες. Τά παιδικά, τα γυναικολο- γικά και τα περισσότερα από τα νευροψυχικά νοσήματα, λέγει, θα έπρεπε να περάσουν στην αποκλει- στική αρμοδιότητα της γυναίκας. Γιατί στο επίπεδο αυτό θα μπο- ρούσε όχι μόνον να αντιμετωπίσει, αλλά και να συναγωνιστεί με μεγά- λες ελπίδες επιτυχίας τον άνδρα. Τά φιλανθρωπικά και κοινωνική Ιδρύματα, προσθέτει, θα έπρεπε να διοικούνται όλα από γυναίκες, που θα έδωσαν την ευκαιρία να ανα- πτύξουν όλη τη νοικοκυρτική διά- θεσι που τις διακρίνει, μαζί με τα πολύτιμα γυναικεία χαρίσματα της στοργής, της αφοσίωσης και της αφοσίωσης.

Στο διοικητικό στάδιο η γυ- ναίκα ύστερα άναμφισβήτητα έμπρός στον άνδρα και, έκτος από πολύ σπάνιες εξαιρέσεις, δεν κατορθώ- νει να ξεπεράσει το μέτρο.

Υπάρχει, όμως, ένα στάδιο, ό- που η γυναίκα θα μπορούσε να σταδιοδρομήσει με πολύ μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας. Και αυτό είναι το διπλωματικό. Δυστυχώς, λέγει η κυρία Βωντίν, οι γυ- ναίκες ελάχιστα έχουν προσέξει το άπέραντο αυτό στάδιο που άνοίγε- ται μπροστά τους και οι σύγχρο- νες κυρίες μόλις τώρα αρχί- ζουν να αντιλαμβάνονται τη ση- μασία του γυναικείου παράγοντος στις διπλωματικές σχέσεις. Τούλά- χιστον οι μισοί από τους παντός

είδους διπλωματικούς αντιπροσώ- πους, προσθέτει, θα έπρεπε να εί- ναι γυναίκες και στις θέσεις αυτές θα μπορούσαν να αποδώσουν πολύ καλλίτερα αποτελέσματα από τους άνδρες συναδέλφους των. Γιατί η γυναίκα έχει μεγαλύτερη εύτρο- φία από τον άνδρα, θέλγεται από το κάποιο μυστήριο που περιβάλλει πάντα τη διπλωματία και είναι ι- δεώδης στους λεπτούς, δύσκολους και επικίνδυνους ρόλους.

Στά ελευθέρια επάγγελα τα του συγγραφέως του καλλιτέχνη, του δημοσιογράφου, του ήθοποιου, του σκηνοθέτου, του διακοσμητή κτλ. χρειάζεται ταλέντο και, όταν αυτό υπάρχει, η γυναίκα μπορεί να συναγωνιστεί σαν ίση προς ίσον τον άνδρα.

Οι τεχνικές δουλειές δεν κάνουν άναμφισβήτητα για τη γυναίκα, ά- κόμη και οι σχετικά ελαφρότερες αυτές, όπως είναι του σωφρέ. Άν- τίθετα, η γυναίκα θα μπορούσε να έχει μεγαλύτερη επιτυχία από τον άνδρα ως έμπορικός αντιπρόσωπος. Ο τουρισμός, όταν θά αναζωογο- νηθεί και πάλι, θα έπρεπε επίσης, να περάσει στα χέρια των γυναικών.

Για την πολιτική, τέλος, η κυρία Ζαν Βωντίν βρίσκει ότι ο τρόπος με τον όποιον διεάγεται σήμερα δυσκολεύει πολύ τη γυναίκα. Μία δημοκρίνα όχι μόνο στις μικρές πόλεις και τα χωριά, αλλά και στις σύγχρονες μεγαλουπόλεις ά- κόμη, θα ήταν ίσως πολύ καλλίτε- ρη από τον άνδρα.

(Η σκηνή στην ύε- λόφρακτη θεράντα. Ψάβια έπιπλα, τρι- ανταφυλλίες, μπου- μπουκιασμένες, γλά- στρες με λουλούδια. Έκείνη, κατανό κε- φαλάκι, μπουράκι παι- διάστικο, δοντάκια, που άστράφτουν ά- νάμεσα στα χείλη της, όταν έλεφαντο- κόκκαλο δεμένο με κοράλι. Φορεί ένα «πενιούαρ» από γκρε- νά μοροκινό που πάει πολύ στο δέρμα της. Είναι έαυλωμένη σε μία σέξ - λόγκ, πλάι σ' ένα τραπέζι με το δίσκο του πρώιγου, που τόχουν πάρει. Άντικρυ της Έκείνης με πυτζάμα πολυ- τελείας: φιλός, μελαχρινός, μάτια μεγάλα, ύ- φος όμως κουρασμένο, καθισμένος αναπαυτικά σε μία φθίνην πολυθρόνα).

ΕΚΕΙΝΗ (με ύφος εόκατης άπογοτεύσεως): Δεν με καταλαβαίνεις!... Όχι!... Δεν με κα- ταλαβαίνεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έλαφρά έκνευρισμένος και ειρωνι- κός): Έλα, αγάπη μου!... Μην είσαι υπερβο- λική... Δεν μπορείς να λές ότι δεν σε καταλα- βει ένας άνδρας που σου έκαμε δυο παιδιά!...

ΕΚΕΙΝΗ (σαρκαστικά): Τά παιδιά!... Τά παι- διά!... Τι σημασία έχουν;... Τα παιδιά είναι μία... μηχανική υπόθεση... Δεν προυποθέτουν τίποτα την άμοιρία κατανόηση!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Σε νέλασαν, μωρό μου!... Έν πρώτοις τά παιδιά... από έπιστημονικής ά- πόψεως... δεν είναι καθόλου μηχανική υπόθεση... άλλα καθαρώς φυσικοχημική... Κι' έπειτα, για να γίνουν, φιλτάτα μου, αυτά τά δυο παιδιά κά- ποια κατανόηση... άμοιρία... θα ύπηρετ, έστω και για λίγες στιγμές!... Ώστε άλλαζε το τροπάρι της κατανόησης, να χαρής τά μάτια σου!...

ΕΚΕΙΝΗ (με πείσμα): Τό ζέρεις πολύ καλά κι' εσύ, ότι δεν με καταλαβαίνεις!... (μ' άνα- γνάπτοι). Όρίστε... κι' αυτή τη στιγμή άκό- μα!... Τι σου ζήτησα έπί τέλους;... Λίγη ά- νοιξί!... Καί μ' έστρωσε στην κοροϊδία!... Γι' αυτό οι γυναίκες άπιστούν... να τό ζέρη!... Γι' αυτό γίνονται τόσα δράματα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνοικτα ειρωνικός): Για την άνοιξί; ΕΚΕΙΝΗ (κατηγορηματικά): Γιατί οι σύζυγοι δεν καταλαβαίνουν ότι οι γυναίκες χρειάζονται και λίγη ποίηση!... Τι σου ζήτησα; Να βγαίνω λίγο στην έξοχή!... Τι μου θαλίεις άνθισαν!... Οι άχλαδές άνθισαν... Οί άνθισαν άργούν άκάνη!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει πως δεν άκούει): Οί βερυκ-...

Η ΧΑΡΑ ΣΟΥ...

Η ΧΑΡΑ ΣΟΥ...

Ήξερες πόσο πονούσα που σ' έβλεπα να είσαι πάντα μελαγχολική και λυπημένη...

Κι' ο μοναδικός σκοπός της ζωής μου ήταν να σε κάνω ευτυχισμένη...

Κι' όμως, χωρίς να το θέλω, δεν μπόρεσα να σου χαρίσω λίγη ευ- τυχία...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Και σ' άγκάλιασα με λαχτάρα και σε ρώτησα:

— Ποιά καλή κι' εύλογη μένη Μά- γισσα σε άγγιξε, με τό μαγικό ρα- δδί της και σε μεταμόρφωσε; Και που χρωστάει η εύτυχία αυτής της αλλαγής;...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

Κι' ο καιρός περνούσε... Κι' έσου είχες πάντα την ίδια γκριμάτσα της συμφοράς και του πόνου...

Μα χθές... Χθές ήρθες τόσο αλλαγμένη, πολυαναγμένη...

Σε είδα και φαντάσθηκα πως αντίκρισα το πορτραίτο της χα- ράς...

ΟΙ ΡΟΤΣΙΛΙΝΤ ΔΕΝ ΤΡΩΝΕ

πιά σε χρυσά πιάτα...

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Ο λόρδος Ναθαναήλ Μάγνερ Βίκτωρ Ρότσαλντ, ο σημερινός εκ- πρόσωπος της «δυναστείας» των Ρό- τσαλντ, είναι ένας ένθερμος σοσια- λιστής και ένα από τά έκλεκτά μέλη του εργατικού κόμματος.

Τελευταία ακόμη έδήλωσε:

— Μόνον όταν είναι προτόν προ- σωπικής του εργασίας, ένας άνθρω- πος μπορεί να κατέχη και να δια- τηρή μεγάλη περιουσία. Τό να εί- ναι όμως γυός πλούσιου άνθρωπου δεν αποτελεί στά μάτια μου έπαρ- κή λόγο για να έχη περισσότερα χρήματα από όσα του χρειάζονται για ν' άζησιν.

Ο λόρδος Ρότσαλντ, συνεπής προς τις άρχες του αυτές, δεν άσ- χολείται σήμερα με την περιουσία του, άλλ' έχει άφιέρώσει όλο του τον καιρό και τό μεγαλύτερο μέρος των εισοδημάτων του στη μελέτη του κοινωνικού προβλήματος της εποχής μας.

Έκείνο που τον πειράζει περισ- σότερο είναι να τον θεωρούν σαν ένα από τους βασιλείς του χρή- ματος.

Η περιόδος του θριάμβου έ- πέρασε, έδήλωσε στους δημοσιο- γράφους. Είναι καθαρό παρμυθί ότι οι Ρότσαλντ τρώνε μέσα σε χρυσά πιάτα. Δεν είναι έπίσης σω- στό, όπως φαντάζεται τό πολύ κοι- νό, ότι όπου βάλουν τό πόδι τους, φυτρώνουν άμέσως χαρτονομίμα- τα. Όλα αυτά μπορεί να συνέβη- σαν στο παρελθόν. Σήμερα, όμως, τα πράγματα είναι πολύ διαφορε- τικά.

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

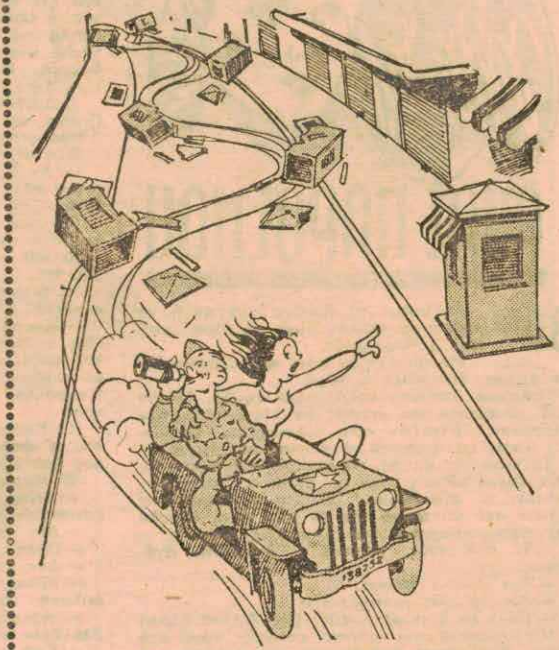
Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

Οι σημερινοί εκπρόσωποι μιάς «δυναστείας»

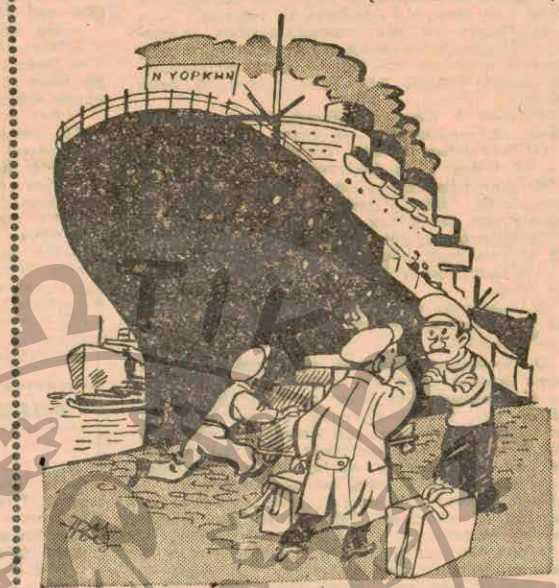
Έλληνική γελοιογραφία

Ελληνική γελοιογραφία

— Ε, Τόμμυ, αυτό σου ζεφύγει!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

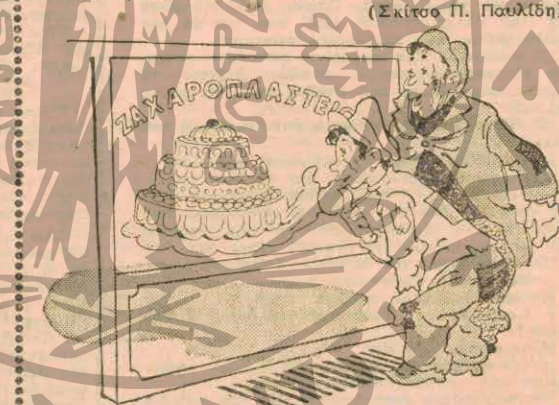

— Πότε φεύγει το βαπόρι για την Αμερική;

— Σε μισή ώρα.

— Δεν φεύγει κανένα άλλο ναυτερά;

(Σκίτσο Π. Παυλίδης)

— Ρε σύ, πόσο λές να κοτίσεις αυτή η τούρτα;

— Ισαμε τρεις μήνες φυλακή!

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

ΑΓΑΠΗ ΠΕΡ' ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

—Πρέπει να φύγω, 'Ελένη, άγνοη μου!...

—Μία όχι... όχι ακόμα! 'Η νέα κοπέλλα έκαμε ένα βήμα πίσω και κύταξε άδρότα τον πολυαγαπημένο της, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά... ή μάλλον για τελευταία!

—Τόσο απ' αυτούς που φεύγουν για τον πόλεμο, δεν ξαναγυρίζουν!... 'Αν μείνεις και σ' εκεί κάτω, σ'ά ξενά;...

—Μά όχι, 'Ελένη! Ξέρω καλά να πολεμώ, Είμαι δυνατός, επιδέξιος. Καί το σταθί μου είναι φτιαγμένο απ' το καλύτερο ατσάλι της Βιέννης... 'Εχω άλλωστε κρυμμένο μέσα στη λαβή του το πολυτιμότερο φυλαγτό: μία μπουκλα απ' τ'α ξανθά μαλλιά σου!... Πώς μπορεί λοιπόν να μη γυρίσω απ' αυτή την έκστρατεία; Θάρω πάλι πωροπέρηφους, νικητής...

—'Αν μ' άγαπούσες, θα ποτιμούσες έμένα και τ'α φίλιά μου, απ' τους κινδύνους της μάχης...

—Μά παραλογίζεσαι, λατρεία μου!... 'Όταν γυρίσω, ο πατέρας σου δεν θα μπορή πιά ν' άρνηση να γίνω γαμπρός του... Καί θα παντρευτούμε άμέσως...

Οι δύο έρωτευμένοι άντ'ήλθασαν μελαγχολικούς άπογορευτικούς, καθισμένοι σ'η μικρή άμμοϋδιά, δίπλα στο βράχο του Τοιμπελαιν. Οι γλάροι φτεροβόλταν πάνω απ' τ'α κεφάλια τους. 'Ο μαργαριταρένιος ουράνιος ρόβιζε προς την ύστατη, Σημώμενος... 'Ενα έλαφρό άεράκι χάιδε την άπέραντη θάλασσα.

Στό μέρος αυτό συναγνώτωνσαν κάθε νόκτα, από πολλούς μήνες, ο νέος Ιππότης Γκαμπριέλ ντε Μοντυκομερ κι η άωορη 'Ελένη ντε Τεργκάτ.

—'Αντίο, 'Ελένη...
—'Όχι... όχι...
Μά ο Ιππότης είχε άπομακρυνθή κι' άλλας, με μεγάλα

βήματα. Σέ λίγες ώρες, θ' άφαινε τη γη της Νορμανδίας, γιατί ο δούξ Γουλιέλμος είχε συγκεντρώσει τους πολεμιστάς του, για νά περάση αντίκου στην 'Αγγλία και νά δώση ένα καλό μάθημα στο βασιλιά Χάρολντ, τον έπίορκο...

'Ο Γκαμπριέλ δεν είνε πιά παρά ένα μαύρο σημάδι, που κοινοίται μακριά στην άσπρη θάλασσα. Μά η 'Ελένη, όρθια, τον παρακολουθεί άκόρη με τό βλέμμα της και μουρμουρίζει τρυφερά τ'α δνομά του... 'Ο άνεμος παίρνει τίς φωνές της, τ'α κύματα άπαντούν σ'α άπέλπισμένα λόγια της...

Πέρασαν πολλές, πάρα πολλές ήμέρες. Κάθε άπόγευμα, η 'Ελένη π'ήγαινε στην άμμοϋδιά του Τοιμπελαιν, για νά χορτάση από άσπρη ήσυχία κι' από θάλαερή νοσταλγία. Θάλεγε κανείς πώς έπ'ιχτοσε τον πόνο... 'Αναπολούσε τον Ιππότη της, τη γλυκιά και άσπρη φωνή του που χάιδε έλαλότε τ'αυτή της... 'Ενοιώθε άκόρη στο μέτωπό της τό άπαλό χέρι του που πούπαζε με τ'α μαλλιά της... 'Ονειροπολούσε... κι' ήταν γεμάτη έλπίδες.

Τέσσαρες μήνες είχαν περάσει πιά... 'Ισως δεν θ' άργούσαν οι πολεμιστάι νά πάρουν τό δρόμο του γυρισμού... 'Ισως θα ξαναγύριζαν σε λίγους, γεμάτοι δόξα, στους πυργούς τους και σ'ις καλύδες τους.

Μιά μέρα, καθώς η 'Ελένη έφευγε απ' τη μικρή άμμοϋδιά, άκολουθώντας τό μονοπάτι της άκρογυαλιάς, της φάνηκε, πώς διέκρινε από μακριά κάτι σαν λατανεία.

—Μά δεν είνε σήμερα Κυριακή, ούτε γιορτή!... μουρμούρισε με άπορία.

Ξανακύταξε προσεκτικότερα τη σκούρα έκείνη λουρίδα, που κοινοίταν... Τάχυνε τό βήμα της. Μιά πα-

ράση άναμνή της θοφής γ'α τον τό λαιμό. Άέριμα ανέβησαν σ'α μάτια της... Θάβηλε νά βιασθή περισσότερο, άλλα τ'α πόδια της, τό τόσο έλαφρά πάντα, της φαινόταν τώρα σαν μολυβένια...

Λίγο πιά πέρα, συνάντησε ένα ψαρά, που είχε χωθή στο νερό ως τ'α γόνατα και μάζεσε θαλασσινά. Τόν ήξερε... 'Εκείνος τη χαιρετήσε.

—Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε. Καί τούδείξε τη λατανεία, που φαινόταν τώρα καθαρά κι' έστειλε ως τ'αυτή της άποστάματα άπό ψαλμούς...

—Μά δεν έζήτηε λοιπόν, δεσποινίς;... άπάντησε ο ψαράς με άπορία.

—Τί να έζω;...

—'Επτάσε η είδηση, ότι ο δούκας μας κέρδισε μία μεγάλη νίκη; 'Εγινε λοιπόν αὐτή η λατανεία, για νά ευχαριστήσουμε τό Θεό...

—Ναί, αλλά... η νίκη σημαίνει μάχη. Θά σκοτώθηκαν δικοί μας...

—Μάλιστα, δεσποινίς. 'Αρκετοί Νορμανδοί άρχοντες και μόνον τον αιώριο ύπνο τους σε έξνο χόμα.

—'Ακουσε μήπως τ'α δνόματά τους;...

—Ναί, αλλά δεν τους ξέρω όλους... Είνε πολλοί. 'Ακούσε πώς, σε ικετεύω! 'Ακούσε πιά τ'α δνόμα του Γκαμπριέλ ντε Μοντυκομερ!

'Ο άγαθός ψαράς κύταξε μ'α άμνηστική τη νέα άσπρη σούλα. 'Εσκυψε τό κεφάλι του, σαν φαίχτης, κι' άπάντησε με στενοχωρία:

—Μάλιστα, άκουσε και τ'α δνόμα αυτό, δεσποινίς... Μήπως ήταν συγγενής σας;...

Μά η 'Ελένη δεν τόν άκουε πιά. Είχε χλωμιάσει έαφνικά, τ'α πόδια της λύγισαν και σωριάσθηκε καταγής. Μάταια προσπάθησε ο ψαράς νά τη συνφέρει. Τό γύνημα που την είχε πληγώσει στην καρδιά, την είχε θανατώσει... στον ίδιο έκείνο δρόμο που άκολουθούσε άλάστε με τόση χαρά, για νά πάη απ' τόν πυργό της στην άμμοϋδιά του Τοιμπελαιν, σ'α ραντεβού που της έδινε ο άφραβωνιαστικός της!

★
'Ετσι πέθανε η κόρη του άρχοντα Τεργκάτ, από έρωτα για τόν Ιππότη Γκαμπριέλ ντε Μοντυκομερ, που είχε σκοτωθή στο Χάστινγς, τό 1066, πολεμώντας κάτω απ' τη σημαία του δούκας Γουλιέλμου της Νορμανδίας.

Χιλιάδες κόσμος παρακολούθησε με συγκίνηση την κηδεία της. 'Ο άπελπισμένος πατέρας της έκλάιγε άπορηγόρητα... 'Εστρεψε νά βάλουν την ξανθή κοπέλλα δίπλα στη θάλασσα, στην άκρογυαλιά που εϋωδίαζε από δούακι κι' από φύκια, για νά τη ναυοιρίσουν τ'α κύματα και τ'α θαλασσοπούλα.

... 'Εκεί πρέπει νά βρίσκωνται άκόμη τ'α λείψανα της άμμορφής και γλυκείας 'Ελένης. Κι' οι ψαράδες τού τόπου βεβαίως τον, που τ'ακούσαν κι' αυτοί απ' τούς πατεράδες τους; ότι κάθε χρόνο, στις 13 'Οκτωβρίου, την επέτειο θηλακής της μάχης του Χάστινγς, ένα λευκό περιστέρι έρχεται απ' την 'Αγγλία, κρατώντας στο ράμφος του ένα πράσινο κλωνάρι. Φτερονομίζει για λίγο γύρω απ' τό βράχο του Τοιμπελαιν, κι' έπειτα άφίνει πάνω σ'αυτόν τό κλωνάρι, τό εϋλαϊκό δόσσο του Ιππότη Γκαμπριέλ στην άσπρη ήσυχία του. 'Οταν έρημοσώη η άλλη μέρα, πετάει πάλι προς την 'Αγγλία.

'Ετσι έπικοινωνούν άκόμη, έπειτα από τόσους αιώνας, ο Ιππότης ντε Μοντυκομερ κι' η γλυκιά του φίλη 'Ελένη ντε Τεργκάτ.

ΜΙΣΣΑ ΝΤΕΡΟΑΓΙΕ

30000 ΑΓΓΛΙΑΔΕΣ

Θά φύγουν για την 'Αμερική

Τό χαρούμενο στρατόπεδο του Τίντγουορθ

Κοντά στο Λονδίνο άπλώνεται ένα άπέραντο στρατόπεδο, που άντικεί όλη την ήμερα από χαρούμενες φωνές και τραγούδια. Τριάντα χιλιάδες νεαρές 'Αγγλίδες, που οι περισσότερες απ' αυτές είνε μητέρες κι' έχουν στην αγκαλιά τους τ'α μωρά τους, ζουν στο στρατόπεδο αυτό, στο όποιον οι άμερικανικές άρχές έχουν συγκεντρώσει όλες τίς 'Αγγλίδες που παντρεύτηκαν 'Αμερικανούς στρατιώτες και που περιμένουν νά έλθη η σειρά τους για νά τρέξουν νά συναντήσουν τούς συζύγους των.

'Η 'Αμερικανική Κυβέρνησις ως τόν περασμένο μήνα, δεν είχαν έπιτρέψει άκόμη την άναχώρησή τους. Τελευταία όμως, έδωσε τη συγκατάθεσή της και 1700 γυναίκες και παιδιά έφυγαν πριν από λίγες ήμέρες με την 'Αρτζεντίνα. Δυό άλλα υπερωκεάνια, η 'Βαυλίσσα Μαίρη και η 'Βασίλισσα 'Ελισάβετ, θά φύγουν τόν επόμενο μήνα.

Στό μεταξύ, έκείνες που θέλουν νά φύγουν για την 'Αμερική είνε υποχρεωμένες νά έγκαταλείψουν τ'α σπ'ίτια τους και νά έγκατασταθούν σ'αυτό τό στρατόπεδο. Γιατί η 'Αμερικανική Κυβέρνησις προτού νά έπιτρέψη την άναχώρησή των, τίς υποβάλλει σε πολύπολικες διαδικασίες. Δεν πρέπει νά παρουσιάσουν καί τό έλάχιστο ίκνος άσθενείας. Πρέπει έπίσης νά έχουν καλό χαρακτήρα, νά μην πίνουν και νά είνε θεοσεβείς. Διαφορετικά...

'Ο 'Αμερικανός ταγματάρχης που κάνει την έπιλογή μεταξύ αυτών των γυναικών παραδίδει κάποτε μερικές μικροπ'ιθήσεις, αλλά είνε άμελητικές στό ζήτημα τού χαρακτήρος. Οι δυστορφες πρέπει νά μείνουν άλλους τρεις μήνες στό στρατόπεδο, για νά διορθώσουν τόν χαρακτήρα τους.

Παρ' όλ'αυτά ο 'Αμερικανός ταγματάρχης είνε γεμάτος φροντίδες για τ'α παιδιά.

Για τ'α μεγαλύτερα απ'αυτά — υπάρχουν παιδιά δύομηνι χρόνων, πράγμα που σημαίνει ότι 'Αμερικανοί και 'Αγγλίδες έσπασαν ρεκόρ, γιατί οι πρώτοι στρατιώται των 'Ηνωμένων Πολιτειών έφθασαν στην 'Αγγλία μόλις κατά τ'α τέλη του 1943 ή τις άρχές του 1944 — έχει φτιάξει στρατιωτικές σολές, έτσι που τό στρατόπεδο του Τίντγουορθ είνε γεμάτο από μικροσκοπικούς 'Αμερικανούς στρατιώτες και στρατιώτισσες... που μόλις μπορούν νά πάρουν τ'α πόδια τους.

Για τόν ύπνο αυτών των μικρών ο 'Αμερικανός ταγματάρχης συγκεντρώνει όλους τούς 'Κλασσέρ' που υπάρχουν σ'αυτούς διαφόρους καταυλισμούς 'Αμερικανών στην 'Αγγλία και μετέβαλε τ'α συτάρια τους σε μικρά χαριτωμένα κρεβάτια.

Κάθε 'Κλασσέρ' έχει 4-5 τέτοια κρεβάτια, που καθένα έχει τόν άριθμό του, όπως και κάθε μικρός.

'Ενα τέκνασμα του 'Αμερικανού ταγματάρχου είνε τό έξης: Μπερδουί πολλές φορές αὐτά τ'α συτάρια και παρτρεί κατοπιν άν οι μητέρες των μικρών θά τό προσέξουν και τί θά κάνουν: θά άρχίσουν νά ψάχνουν ή θά βάλουν τίς φωνές ή άκόμη θά άνασπώσουν τούς ώμους, χωρίς νά δείξουν μεγαλύτερο ένδιαφέρον.

'Ετσι, βγάξτε συμπεράσματα για την παροτρυντικότητα των, για τό δούδυμο ή όχι τού χαρακτήρος των κτλ.

Στό στρατόπεδο αυτό, τ'α κλινούσανόματα, τ'α τραπεζοάνδπλα, οι πετσότες κτλ. είνε από μαλακό και στερεό καρτί που δεν διαφέρει πολύ από ύφασμα.

Από τίς γυναίκες τού στρατοπέδου του Τίντγουορθ, η μικρότερη είνε 14 έτών και η μεγαλύτερη 27.

'Αλλά υπάρχει και η δυσάρεστη πλευρά: Πολλές από τίς γυναίκες που έχουν συγκεντρωθή στό Τίντγουορθ δεν πρόκειται νά ίδουν την 'Αμερική.

Οι έφημεροι συζύγοι των έχουν υποβάλλει κίολας αίτησις διαζυγίου.

'Εκείνες που θά φύγουν τελευταίες είνε οι... λησθραίες. Εκείνες δηλαδή είνε οι συζύγοι των προσπάθων νά τίς πάρουν μαζί τούς κρυφά.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΕΡΕΝ

ΠΟΛΥ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

Για έναν άνδρα είνε εύκολο νά ξεγελάσει μία και περισσότερες ίσως γυναίκες. Οι δουλειές του τόν κρατούν τόν περισσότερο καιρό έξω από τό σπίτι και δεν υπάρχει τίποτε τό παρόξενο σ'α ταξείδια, που μπορεί νά κάνει κάποιος. Κάποιος. Μά για μία γυναίκα τό πράγμα θά φαινόταν δατέλα άδύνατο.

Κι' όμως αυτό τό άδύνατο και τό ακατόρθωτο τό έπέτυχε μία διαβολική γυναίκα, η Πόλυ Ρόμπερτς.

'Η Ρόμπερτς καταγόταν από την 'Ιρλανδία, μά η οικογένειά της είχε διασκορπισθή σε διάφορα μέρη. Έτσι που είχε παντού σχεδόν κοντινούς ή μακρινούς συγγενείς. 'Η ίδια είχε βρεθή στην Καλκούτα, παντρεμένη με έναν πλοίαρχο, τόν Μπίλλυ Κλάρκ, που την υπεργατούσε.

'Η Πόλυ ήταν τότε είκοσι δύο χρόνων και ο άνδρας της μόλις τριάντα. 'Αλλά, έαφνικά, ο Κλάρκ προσέλεψη από όξεις ρευματισμούς, που τόν άναγκασαν ν' άφήση τη θάλασσα και τόν κρεβάτισαν για καλά.

'Η γυναίκα του έμεινε ένα χρόνο περίπου κοντά στο προσέχρατό του, έλπιώντας πάντα ότι θα ξεπεραστούν. 'Αλλά η κατάσταση του χειροτέρεσε άλoενα και η Πόλυ είχε άρχισε νά στενοχωριέται. Βρήκε τότε μία πρόταση, για νά φύγη από τίς 'Ινδίες, λέγοντας πώς θα ξαναγύριζε στην πατρίδα της, για νά κανονίσει μία περιουσιακή διαφορά.

'Αλλά, στο πλοίο με τό έποια έστρεψε, ο άσυντακτικός Ράβνερς βρέθηκε νά είνε ένα άμορφο παλάκωρι. 'Η Πόλυ, που είχε στερηθή από όλον καρπό τόν έρωτα, τόν ξεχώρισε απ' την πρώτη στιγμή.

'Η αλήθεια είνε ότι είχε δεχθή αὐτή την περιπέτεια, σαν κάτι τό άναπόφευκτο, έπειτα από την άφραδέστα του συζύγου της. Δεν φανταζόταν όμως ποτέ ότι ο Ράβνερς θα την άγαπούσε.

'Όταν έφθασαν στην 'Αλεξάνδρεια, ο νεαρός άσυρτακτικός, που ήταν έτρελλάμενος μαζί της, της πρότεινε νά παντρευτούν. Κι' η Πόλυ δεν έφερε καμία αντίρρηση...

Μόνο κατοπιν κατάλαβε τί έσήμαινε αὐτή η πράξη. Καί βιάσθηκε τότε νά συνεχίση τό ταξείδι της, θέλοντας ν' άπομακρυνθή τό γρηγορότερο από τόν Ράβνερς, που η ύπερπεία του στο πλοίο δεν τού έπέτρεπε νά την συναντήσει.

Πραγματικά, μερικές ήμέρες έπειτα από τό γάμο της, έληξε ένα πλοίο, την 'Μεσσαζέρ Μαριτίμ, που πήγε στη Μασσαλία. 'Από εκεί, πέρασε κατοπιν στην 'Αγγλία και έφθασε στην πατρίδα της, τό Βέστημ της 'Ιρλανδίας.

'Εκεί, η Πόλυ έμεινε χωρίς κανένα σοβαρό λόγο περί τούς έξι μήνες, γράφοντας τακτικά σ'αυτούς δύο συζύγους της. Δεν ήξερε άκόμη πώς άπόφασι έπρεπε νά πάρη κι' άν θά ξαναγύριζε κοντά στον Κλάρκ ή θ' άκολουθούσε τόν Ράβνερς.

Στό τέλος, η στοργή της για τόν παλιό συζύγο της υπερίσχυσε. Και έαγύρισε στην Καλκούτα, χωρίς νά ένδιαφερθή περισσότερο για τόν Ράβνερς. 'Αλλά, η ζωή κοντά στον Κλάρκ, που η κατάσταση του είχε χειροτερεύσει κατά τό διάστημα της άπουσίας της, καταντούσε άυπόφορη.

Καί, μία μέρα, η Πόλυ κατάλαβε πώς δεν θά μπορούσε ν' άντέξει περισσότερο. Ξεκάρωσε τότε ένα ψεύτικο γράμμα, παραποιώντας τό χαρακτήρα της καί τού παρουσίασε στό συζύγο της ως προσεχόμενο από τη μικρότερη αδελφή της.

φή της. Με τό γράμμα αυτό... την έδοποίησαν, ότι είχε πεθάνει μία θεία της και ότι έπρεπε νά τρέξη, για νά κανονίσουν τ'α ζήτηματα της κληρονομιάς. 'Ετσι, ο άνδρας της δεν έφερε αντίρρηση στην καινούργια άναχώρησή της.

'Η Πόλυ άφησε κοντά του μία γυναίκα, για νά τόν περιποιείται και έαναφύγε για νά γυρίση στην Εύρώπη. Αὐτή τη φορά σταμάτησε στη Νεάπολι χωρίς νά έχη κανένα άρισμένο σχέδιο και χωρίς αξιόλογα χρηματικά έσοδα. Στό βιόλιο τού ένοδογείου, όπου έμεινε, είχε έγγραφή με τό όνομα γήρα Κλάρκ! Μήπως όμως ο άνδρας της δεν ήταν σαν πεθαμένος;

Λίγο καιρό άργότερα, η Πόλυ άναμύθηκε μ' ένα καρδάνι 'Αγγλαν περιηγητών και έπισκέφθηκε μαζί τους τό Βεζούβιο.

Κατά την έκδρομή αὐτή, γνωρίσθηκε μ' έναν έμπορο από τό Λίδερπουλ, τόν Χένρ Σάπρετον, συνδέθηκε μαζί του και, κατά την έπιστροφή τους από Νεάπολι, τόν παντρεύτηκε.

'Όταν άργότερα έκείνος έφυγε για την 'Αγγλία, η Πόλυ τόν άκολουθούσε, έζησε δύο περίπου χρόνια μαζί του και άπόχτησε ένα παιδί.

'Αλλά, έαφνικά, θυμήθηκε πώς... δεν είχε κανονίσει την κληρονομία τού πρώτου συζύγου της στην Καλκούτα και έπεισε τόν Σάπρετον νά την άφήση νά φύγη για τίς 'Ινδίες.

'Η παρουσία της εκεί κάτω ήταν, άλλωστε, άπαραίτητη. 'Εφ'ερνε τώρα μερικά χρήματα στον Κλάρκ, που ήταν δθ'εν από την κληρονομία της θείας της, αλλά πού, στην πραγματικότητα, προήρχοντο από τίς οικονομίες της.

Σέ λίγο, όμως, τόν έγκατέλειψε και πάλι, βρίσκοντας πάντοτε πρόσφατη την περιήρημη αὐτή κληρονομία, που δεν είχε άκόμα κανονισθή έντελώς.

'Ο Σάπρετον την δέχθηκε με μεγάλη χαρά, αλλά, λίγων καιρό άργότερα, έχασαν τό παιδί που είχαν άποχτήσει από τό γάμο τους.

Για νά ξεχάσουν, οι δύο συζυγοί έφυγαν τότε από τό Λίδερπουλ για νά κάμουν ένα ταξείδι στην ήπειρωτική Εύρώπη. 'Αλλά, ένα έπίγειο τηλεγράφημα άνάγκασε τόν Σάπρετον ν' άφήση τη γυναίκα του στις Κάνες και νά γυρίση γρήγορα στην 'Αγγλία.

Στις Κάνες η Πόλυ έσπεδ'ερε έκαν πολλή γνώση: τόν Ράβνερς. Χωρίς νά σκεφθή περισσότερο, έφυγε μαζί του για τη Μασσαλία, όπου τό πλοίο στο όποιο ύπηρετούσε ο άσυρτακτικός ξεφόρτωσε ένα φορτίο με μπαμπασία.

Μερικές ήμέρες άργότερα διέσχισαν τόν άκεανό, κατευθυνόμενοι σ'αυτή Νέα 'Υόρκη.

'Αλλά τό ταξείδι είχε κουράσει την Πόλυ και δεν αισθάνθηκε καμιά έπιθυμία, νά άκολουθή τόν Ράβνερς, όταν τό πλοίο έαναφύγε για την Εύρώπη.

★
'Ως πού νά γυρίση ο Ράβνερς, η Πόλυ είχε παντρευθή άλλη μία φορά και ζούσε τώρα σε μία άσπρη έπωλή κοντά σ'αυτή λήμη Μίσιγκαν μαζί με τόν καινούργιο συζύγο της, τόν Ουίλλιαμ Πέρρο.

Όσο για τόν Ράβνερς, είχε γάσει και πάλι τ'α ίγνη της, όπως και άλλες. Και δυό άλλοι συζύγοι την άναγέπουν έπίσης: ο Σάπρετον και ο άσυρτακτικός Κλάρκ.

Μία μέρα, ο πρώτος απ'αυτούς, νομίζοντας ότι της είχε στείλει κάποιο άτύχημα, δημοσίευσε τη φωτογραφία της στις έφημερίδες, όπισθόμους μία γενναία άμειδ'η σ'έκείνον που θά τού έδινε όποιονδήποτε πληροφορία για τη γυναίκα του.

Μία από τίς έφημερίδες αὐτές έπεσε σ'α χέρια τού Πέρρο. 'Η Πόλυ άναγασθηκε τότε νά τού δηλώσ'η, ότι ήταν έσπανατραμένη κι' έφυγε σε λίγο, για την 'Αγγλία, λέγοντας ότι θά έκαίνονε αὐτή την ύπόθεση.

Φαίνεται, όμως, ότι είχε κουρασθή απ' αυτό τό παιχνίδι και, καθώς τό άπερωκεάνιο διέσχισε τόν άκεανό, οι έπιβάται που έκαγαν βέλτες πάνω στό κατάστρωμα είδαν ένα λευκό όγκο νά πέφτ'η σ'η θάλασσα.

'Η έδωσα, που έγινε κατοπιν μεταξύ των έπιβατών, άπέδειξε ότι η Πόλυ έλειπε από τό πλοίο.

Ώστόσο, η έκδοξη αὐτή δεν έγινε από όλους πιστευτή. Και μερικές έφημερίδες της εποχής έγραψαν ότι η άυτοκτονία της Πόλυ ήταν ψεύτικη — είχε πετάξει μερικά φουστάνια της διαλυμένα γύρω από ένα σίδερο μέσα σ'η θάλασσα — και ότι, στην πραγματικότητα, έξακολουθούσε νά παραμυθιέται με τ'αυτήν μέσα στό πλοίο, χωρίς σ'η θοήβεια ένας από τούς ναύτες, που κατάρρωσε νά την βγάλη όταν έφθασαν στό Λίδερπουλ και έμεινε κοντά σ'αυτή της.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ αρχίζει στην Ταϊτή...

Οι άντ'ιζηλίες μεταξύ 'Αμερικανών και Ιθαγενών

'Ο πόλεμος έτελειώσε στον Ειρηνικό. 'Αλλά, στην Ταϊτή, τώρα μόλις άρχίζει...

'Η άσπορμή του δεν είνε, όμως, κανένας οικονομικός άνταγωνισμός, αλλά μία έρωτική αντίζηλία, που άπειλεί νά χωρίση τόν πληθυσμό της νήσου σε δυό άντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Στό ένα βρίσκονται οι Ιθαγενείς. Καί στό άλλο άρκετοί άμερικανοί στρατιώται, που είχαν μεταφερθή στην Ταϊτή κατά την διάρκεια τού πολέμου και που έπρότιμψαν νά έγκατασταθούν εκεί αντί νά έπιστρέψουν στην πατρίδα τους.

Οι Ταϊτινές έδειξαν από την πρώτη στιγμή την προτίμησή τους προς τούς λευκούς κατακτητάς και έγκατέλειψαν προς χάριν τούς τούς συζύγους και τούς φίλους των.

Τό πράγμα, όπουδήποτε άλλο, δεν θά είχε μεγάλη σημασία. 'Αλλά, στην Ταϊτή, που μόλις άρθμει σήμερα περί τούς 4500-5000 κατοίκους, η έγκατάστασις μερικών εκατοντάδων λευκών είνε ένα σοβαρό γεγονός, που άπειλεί νά καταστρέψ'η την ίσορροπία που υπήρχε ως σήμερα.

Σ'αυτό πρέπει νά προστεθ'η και η άπληστία των άμερικανών στρατιωτών, που πολλοί απ'αυτούς, έπαφελούμενοι από την έλευθερία των ήθών που επικρατεί τού νήσου, έχουν έγκαταστήσει άληθινά χαρμιά, με δύο, τρεις και κάποτε περισσότερες γυναίκες.

Τελευταία, κατά την άναχώρησι ένος άτιμολοίου που έπρόκειτο νά έπαναέρη ένα μέρος από τούς στρατιώτες της Ταϊτής στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ένας λοχίας ζήτησε από τό άμερικανικό άρχηγείο τήν άδεια νά πάρη μαζί του και τίς 20 γυναίκες του. 'Η άπάντησις ήταν ότι μόνον μία μπορούσε νά πάρη και με την προϋπόθεση ότι είχε συνάψει νόμιμο γάμο μαζί της. 'Ο άμερικανός λοχίας προτίμψε τότε νά παραμείνη στην Ταϊτή.

'Η κατάστασις αὐτή έφθασε στό άποχώρητο όταν, κατά τ'α τέλη δεκεμβρίου, πού είνε η έποχή των γάμων στην Ταϊτή, καμμία σχεδόν νέα δεν παρουσιάσθηκε στό έτήσιο νυφολόζαρο, που γίνεται στην Πεπέτ, την πρωτεύουσα της νήσου.

Οι γονείς που είχαν κορίτσια σε ηλικία ύποψης βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση, όταν οι ύποψ'ιφοι γαμπροί τούς ζήτησαν νά τ'α άδηνήσουν στον τόπο της συγκεντρώσεως και πολλοί απ'αυτούς άναγκάσθηκαν νά δηλώσουν ότι δεν βρίσκόνταν πιά στην έξουσία τους.

Γιατί ο πρώτος νόμος γίνεται στην Ταϊτή με ένα είδος ιερωτελεστίας, κατά την όποιαν ο πατέρας περαδίδει τήν κόρη του στον γαμπρό, που τού πληρώνει ένα ώριμένο αντίτιμο, είτε σε χρήματα, είτε σε είδη.

Από τη στιγμή αὐτή, η νέα άποκτή την έλευθερία της και τίποτε δεν θά την έμποδίσ'η νά έγκαταλείψ'η σε λίγο τόν πρώτο της συζύγο, για νά άκολουθήσ'η έναν άλλον ή και έναν άλλον έραστή.

Γιατί οι δεσμοί τού γάμου δεν ήταν ποτέ πολύ ισχυροί στην Ταϊτή. Άνδρες και γυναίκες ζευγαυοί μ'ε τη μεγαλύτερη εύκολία απ'αυτούς και πολλές φορές δεν κρύβουν ο ένας από τόν άλλον τίς έρωτικές σχέσεις των.

Γι'αυτό και τ'α έρωτικά δράματα είνε σπανιότατα στην Ταϊτή. Καί αὐτή έπίσης η μορφή τού έρωτος, όπως την αντιλαμβάνομεθα στην Εύρώπη ή στην 'Αμερική, είνε άγνωστή εκεί. 'Ο συζύγος ή η γυναίκα που θά έγκαταλείψ'η από τόν άλλον, αντί νά μνησικακή ή νά καταστρώνη σχέδια εκδίκησης, κάνει κάτι καλύτερο: φροντίζει νά βρ'η αντίκαταστάτη. Καί έτσι όλοι μένουν υναρτισμένοι.

'Η νέα όφείλει νά ύπακούη στον πατέρα της ως τη στιγμή που θά παντρευθή. Όσο για τήν ύπακοή στό συζύγο της, αὐτή εξαρτάται από τό βαθμό της συμπεριφοράς που της έμνηνεί.

Τό ίδιο χαλαρό είνε ο δεσμός της οικονομείας. 'Αλλωστε, οι Ταϊτινές έχουν άνακαλύψει από καιρό τόν τρόπο για νά μην γεννούν παιδιά. Καί σ'αυτό όφείλεται τό ότι ο πληθυσμός της νήσου έλαττώνεται όλοένα και όσημα έχει περιορισθή μόνο σε μερικές χιλιάδες.

Στην Ταϊτή, η άτομική ιδιοκτησία περιορίζεται έπίσης μόνον στο σπίτι, στο ένδονόμιο και σε μερικά άπαραίτητα σκεύη. Όλα τ'α άλλα είνε κοινά, γιατί η γη παράγει τόσο άφθονα τ'α μέσα της διατροφής, που κανείς δεν σκεπάζεται νά τ'α οικειοποιηθή για άποκλειστικό λογαριασμό του.

'Αλλωστε, αυτό δεν θά τού έχρησίμευε σε τίποτε. Γιατί η Ταϊτή είνε σάν άπομονωμένη από τόν υπόλοιπο κόσμο και δεν έχει κανένα σχεδόν έμποριο. Τ'α άτιμολοία που προσεγγίζουν εκεί έρχονται περισσότερο για νά δώσουν την εύκαιρία σ'α πληρώματα τους νά ξεκουραστούν και νά εϋθυμίσουν στό μαργαριτάρι αὐτό τού Ειρηνικού, που είνε ο παράδεισος των γυναικών και ο τόπος τού αιώνιου έρωτος...

ΖΑΝ ΜΕΝΤΕ

ΤΟ Μυστικό ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

7ον

«Αν αυτή η σκέψη σκότωσε στην ψυχή του τον έμφοτο σεβασμό του 'Ινδού προς κάθε Ευρωπαίο, έκανε ωστόσο να γεννηθεί ένα άλλο αίσθημα, μία αληθινή αγάπη. Για πρώτη φορά από τη ζωή του έδωσε ένα λευκό εάν σύντροφο.

«Αντί να προσπαθή, με πονηρία, να παίρνει το καλύτερο κομμάτι κρέας, το άφηνε απεναντίας στο Μιστέρ.

Κινούνταν να τον πιάνουν, καθώς έμπαινε στις καλύψεις των κοσμιζόμενων χωρικών, για να κλέψει λίγο γάλα ή κάποιο τρόφιμο καλύτερο απ' το φρικτό κατοικίδιο κρέας. Τό έφερνε θριαμβευτικά στον γένο και του έλεγε:

—Νά, φάε, «σακίμπι»!

Γιατί του είχε φέρσει αυτό τον τίτλο. Ποιό άλλο όνομα μπορούσε να δώσει σ' ένα Ευρωπαίο;

Το σκαρφίσματα σ' ένα σημείο του βουνού δεν ήταν καθόλου εύκολο για τους δύο ταξιδιώτες. Είχαν κατασκευάσει πολλές φορές ως κάτω, κι είχαν ξανασηκωθεί μ' όλο τους το κορμί πονεμένο, εάν να είχαν σπάσει το κόκκαλό τους... 'Επί τέλους, είχαν κάνει πολλά χιλιόμετρα δρόμο, για να μαζέψουν κισσούς και να πλέξουν μ' αυτούς ένα μακρύ και γερό σκοινί, που τους εξυπηρετούσε πολύ στο ανέβασμα.

«Ετσι είχαν φτάσει σ' εκείνη την κορυφή, απ' όπου έδωσαν τώρα όλη τη γύρω έκταση.

Είχαν παρακολουθήσει απ' εκεί το φάσμα του καραβανιού και το σπάσιμο της κατασκηνώσεως. 'Επειτα είχαν ήδη να φεύγουν οι λευκοί, μαζί με τον Μογκέντ και με τους τεσσέρες διεισδυτικούς.

—Αν μπορούσα να ριζώ μία πέτρα και να πετύχω τον Μογκέντ στο κεφάλι, θα τελείωνε όλη αυτή η ιστορία! μουμούρησε ο Μιστέρ.

Κύτταζε τη σιλουέτα της Έλλεν, ξεχωρίζοντας την ανάμεσα στις άλλες, μολοντί η απόσταση την έκανε να φαίνεται σαν μυρμήγκι, όπως είχε ηρ' ο Άλφρεντ.

—Είπε αλλοίως ότι την αγαπούσε, είπε μόνο του. Προ όλων των ημερών ακόμη, πίστευα ότι βρίσκονταν εδώ για να περάσω τον καιρό μου, για ν' αλλάξω αέρα, για να κάνω κάτι ενδιαφέρον... Νά όμως που ανακαλύπτω ότι έρωτεύθηκα αυτή την Αμερικανίδα!

Ο Άλφρεντ έπρόσεξε ότι ο νέος αναστήριζε κάθε τόσο.

—Κρυμνείς, «σακίμπι»! είπε, κουνώντας το κεφάλι του.

—Πιστεύεις; Ναι... μπορεί... Είναι ημέρες τώρα που κοιμώμαι αλλά δεν τό σκέπτομαι... 'Οτι και αν ο Μογκέντ, που έβαλε να κλέψουν τις αποσκευές μου. Είχα στη βαλίτσα μου ένα κοντρό μάλλινο κοστούμι, το οποίο σκεπένε να φορέσω στο βουνό. Τώρα όμως έχω μείνει μ' ένα λεπτό, πανικό, κατάλληλο μόνο για τη ζέση του κάμνου.

«Αν και το ρούχο του ήταν μάλλινο, ο Άλφρεντ υπέφερε κι' αυτός απ' το κρύο. Οι πνεύμονές του ήταν άσπαστοι στον άραιό αέρα του βουνού. Προς νοσταλγικούς τη βαρεία και χλιαρή ατμόσφαιρα της πεδιάδας.

«Εδώ, ήταν όλα άνυποφορα για τις αιθερίες του: το φως που τον έκανε να κλείνει τα μάτια του, ο άνεμος που του μαστίγωνε το πρόσωπο, ο αέρας που του έφερνε ένα κάψιο μέσα στο στήθος...

Είχε πολύ άδυναμία. Τα μάτια του φαίνονταν μεγαλύτερα. Δεν είχε πιά τό άραιό χρώμα ενός ήλιοσημένου φρούτου.

Ο Μιστέρ τον κύτταζε με οίκτο.

—Καίμενε 'ΑΛΗ... του είπε. Δεν έκαμα ίσως καλά πού σε πήρα μαζί μου! Σου υπόσχομαι όμως ότι, αν επιτύχωμε, θα περάσεις μία ζωή ωραία. Δεν θα έχεις ανάγκη πιά να κλέβεις, ούτε να ζητιανεύεις.

—Θάχω ένα αλόγο δικό μου;

—Ναι, ένα αλόγο με όμορφα γκέμια!

—'Αλλοίως;... 'Ε λοιπόν, αφού θα μου δώσης ένα αλόγο, θα πάω κι' εγώ τώρα να σου φέρω ένα ζεστό ρούχο... Περιμένε μόνον να σκοτεινιάσει λίγο...

Οι δύο ταξιδιώτες είχαν αρκετόν καιρό διαβόημο. Τώρα πού το καράβι είχε σταματήσει και πού δεν θα συναντούσαν άλλο χωριά, ο Μιστέρ είχε αποφασίσει να παρακολουθή τον Μιστέρ και τους συντρόφους του, κι' όχι πιά να πηγαίνει εμπρός.

Πώς να κάνει άλλωστε διαφορετικά, αφού δεν ήξερε στο έξλις το δρομολόγιό τους;

Ακολουθώντας την πλαγιά του βουνού, προς την διεύθυνση των λευκών, θα τους έφτανε σε δύο-τρεις ώρες. Μπορούσε λοιπόν να ξεκουραστεί μια νύχτα ακόμη στην άπτοφυλλή του, όπου δεν τον έδωλε κανείς.

Όταν εδράδωσε, ο Άλφρεντ έδωσε σε μία πέτρα τό σκοινί τους.

—Τι θα κάνεις, ρώτησε ο Ζάν.

—Θα κατέβω ως την κατασκηνώση, για να βρώ κοντρό ρούχα και για τους δύο μας!

—Μα θα σε πιάσουν...

—Μ' έπιασαν ποτέ σ'α χωριά;

Ο μικρός αρπάχθηκε απ' το σκοινί και γλυστρήσε προς τό κάτω, τόσο ελαφρά, ώστε δεν έκανε τον ελάχιστο θόρυβο.

Ο Μιστέρ τον έκανε απ' τα μάτια του, μέσα στο σκοτάδι. Αποφάσισε να μείνει άρρηκτος, περιμένοντας το γυρισμό του. 'Αλλά η κούραση νίκησε τη θέλησή του, και δεν άργησε ν' αποκοιμηθεί.

Σύντομα απότομα, άρνά τη νύχτα. Και είδε ότι ο Άλφρεντ δεν βρίσκεται εκεί. Έπρεπε να είχε γυρίσει από πολλή ώρα... Γιατί άρνούσε; Μήπως του είχε συμβεί κανένα δυστύχημα; Είχε πληγωθεί, ή είχε πέσει στο χέρι των θιβετιανών;

Ο Μιστέρ σκέφτηκε μία στιγμή να κατέβη κι' αυτός. 'Αλλά όμως γνώριζε και συλλογισθηκε ότι θα έκανε έτσι κάθε έλπιδα, τόσο να σώσει το παιδί, όσο και να προσέχει την Έλλεν.

Περιμένε ακόμα, με αγωνία, με τό αυτί τεταμένο, προσπαθώντας να διαλύσει το σκοτάδι με τα μάτια του.

Πέρασε έτσι μια ολόκληρη ώρα...

«'Επί τέλους, άκούθηκε ένας ελαφρός θόρυβος. Τό σκοινί κουνήθηκε, και ξεπρόβαλε τό κεφάλι του 'ΑΛΗ.

—Έφερα τό ρούχο, «σακίμπι»! είπε το παιδί με υπερφάνεια. Διάλεξα για σένα ένα όμορο μπουρνούζι, σκεδόν καθαρό και φοδωρισμένο από μέσο με τομάρι άρκούδας.

Ο Μιστέρ τό έσφιξε στην άγκαλιά του

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Παραίτησις

Όσοι, δεν φέρθηκαν καλά κόλπα μου έκανες πολλά και μ' έξεις πιά ταραχές αν κι' είμ' έξαίρετο παιδί και σ' είχα πάντα δηλαδή ως βορσέει και μ' οτάζει!

Για κοροϊδία με περνάς και θέλεις να με κυβερνάς με τό δικό σου κέρι, με τέτοια εγώ δε χαίνομαι (παρ' και σ'η νλευκεία μας (ιστορί) φθανα τό πρώτα νέφι!

Γι' αυτό λοιπόν, καίω (ματού, απ' την καρδιά σου (παριστο) προτοφ να με τρελλά (νπς) ζηγιέμαι όσπερ Καφον (τά) και φώναζ' άλλον μα (καντά) Κυδέρνποι να κηνήσι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

μ' ελπίσμονη. Έκείνος όμως του έφυγε και συνέχισε:

—Δεν κοιμώντουσαν όλοι... Μία συντροφιά καθόταν σε μία άκρη και κουβέντιαζε. Δεν ήταν βουνήσιοι, αλλά άνθρωποι του κάμπου...

«Ελεγαν ότι τους είχαν παρασύρει σε παγίδα, όπως παρασύρουν τώρα τους λευκούς σε άλλη παγίδα. Σκεδίζαν να σκοτώσουν όλους τους θιβετιανούς, που πληρώθηκαν πολύ άκριβότερα απ' αυτούς, για να ακολουθήσουν τό καράβι...

—Είσι βεδαιοί, 'ΑΛΗ;... 'Ακουσες καλά;

—Βεδαιότατοι! Μιλούσαν ηδικά... 'Ελεγαν επίσης ότι ο Μογκέντ δεν είχε άληθινός «γιόγκι», γιατί οι «γιόγκι» δεν άγαπούν τις γυναίκες, ενώ ο Μογκέντ άγαπά τη δεσποινίδα... Αυτά άκουσα, «σακίμπι»... Κι' εγώ όμως πιστεύω ότι ο Μογκέντ θέλει να πάρη τη δεσποινίδα στον τόπο του, κι' εκεί να σκοτώση τον πατέρα της και τό γέρο-τροάνο.

«Μα γιατί δεν φορείς τό μπουρνούζι, «σακίμπι»; Σε βεδάει ότι είναι καθαρό! Δεν μυρίζει καθόλου...

ΥΠΝΩΤΙΣΜΕΝΟΙ

Μολοντί τό όκτω άτομα του μικρού καραβανιού προχωρούσαν άρνά, για να συνηθίζουν οι πνεύμονές τους στον άραιό αέρα, δεν άργησαν ωστόσο να φτάσουν στις πρώτες κιονιζόμενες πλαγιές του 'Εδερεστ.

Τό τοπίο ήταν υπέροχο. Έμοιαζε σαν ένας άυλος κόσμος όνειρου, εάν ένα θείο βασίλειο της σιωπής. Η διαύγεια της ατμόσφαιρας έκανε να φαίνεται καθαρώτατα κάθε πράγμα.

Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, μπορεί να φτάση ή σκέψη στη μεγαλύτερη της έντασι. Ο άνθρωπος κλείνεται τότε στον εαυτό του και διώχνει κάθε μικρότητα απ' την καρδιά του.

«Ετσι ελγνέται ίσως ή μυστικοπάθεια του λαού του θιβέτ. Γι' αυτό οι «λάμα» άφίνουν θεληματικά τον κόσμο και κλείνεται σε άπρόσιτα μοναστήρια, για να ζήσουν μόνο με τη σκέψη τους και με τη σκέψη εκείνων που προηγήθηκαν, γραμμένη σ'α βιβλία...

«Η Έλλεν ένοιωσε βαθύ την έπιρροή αυτή του βουνού. Η μυστοφία της άσχεως θά την ένοησάσε, αν δεν την έδρανόζε ή άδεδαιότις για την τύχη του Ζαν Μιστέρ.

Κάθε ήμερα χωρισμό δυνάμουν τον έρωτά της για τον Γάλλο, πού είχε τόσο ειλικρινή μάτια, τόσο αυθόρμητες κινήσεις, τέτοια αυτοπεποίθησι κάτω απ' τη φαινομενική έπιπολαιότητα του.

Ο Μογκέντ είχε γίνει ακόμη πιο σοβαρός, πιο λιπτικός, και πιο έπιφοδος συγκρόνης, γιατί έδω, στο στοιχείο του, τό θέαμα των βουνών φαίνονταν να του δίνει μία δύναμη άσυνήθιστη.

«'Αλλά και από φυσικής απόψεως ή άλλαγή του ήταν καταπληκτική. Στην 'Αμερική, έμοιαζε σαν ένας τυχαίος φοιτητής, φτωχός, όνειροπόλος κι' άζιολύπτος. 'Εδώ, έπαίρνε την όψη ενός αρχηγού. Κύτταζε γύρω του, εάν να διάτρεσε και τη όσση άόκητη.

«Όσοσο ο Πέτερκεντ, έχοντας έμπιστοσύνη στην έπιστήμη του και σ'η δύναμή του, δεν έδινε σημασία σ' αυτή τη μεταβολή του «λάμα».

Κάθως έμεναν όλοι στην ίδια σκηνή, για να μη μεταφέρουν πολλές άποσκευές, απ' όπου δεν είχαν πιά μούλρια, ή Έλλεν άμπερε να παρακολουθή ένα θέαμα παράξενο.

«Ένα βράδυ, ο Μογκέντ μπήκε σ'η σκηνή, όπου τον περιμεναν οι δύο λευκοί, ενώ ή κοπέλλα φρόντιζε για την έτοιμεία του φαγητού.

—Καθόστε, Μογκέντ! του είπε ο καθηγητής, με μία φωνή αλλοιώτικη, πολύ καθαρή.

Ο θιβετιανός καθόσε εμπρός σ'η θερμάστρα του πετρελαίου, πού χραιομενε για τζάκι. Ο καθηγητής βρισκόταν απέναντί του κι' ο Μπέρντ άριστερα.

«'Απλώθηκε βαθεία σιωπή. Σαφνικά ο Πέτερκεντ πλησίασε πολύ τό πρόσωπό του, τόσο ώστε ν' άγγιξη σκεδόν τό μούσι του στο σάγονι του Μογκέντ. Συγκρόνης άκουμπόσε τό χέρι του στο μέτωπό του.

—Κοιμήσου! του είπε με φωνή έπιτακτική.

Πρέπει να είχε εξαιρετική μαντική δύναμη, γιατί ο θιβετιανός ύπνωθθηκε άμεσως. Τά μάτια του άνοιγόκλεισαν άσπασμωδικά, τό χέλι του τρεμούλιασαν.

—Κοιμήσου! θέλω να κοιμηθείς, Μογκέντ! ζαναεψε ο καθηγητής.

«Η Έλλεν παρακολουθούσε με προσοχή τό σκηνή. Είχε τό βλέμμα της καρφωμένο στο πρόσωπο του «λάμα». Είπε τη φυσιογνωμία του να παίρνη μία παγωμένη έκρησσία.

Χωρίς να γυρίση τό κεφάλι του, ο Πέ-

τερκεντ άπολαυε νάχρησθόν τον Πέτερν ότι τό μέντημα του είχε άποκοιμηθεί.

—Έστρεψε ή στιγμή, Μογκέντ, να κρατήσης την ύπνοσκη πού μου έδωσες! πρόφερε. 'Ηλθαμε ως τις πύλες της Σαρτάλ. Έξερεις σου τό δρόμο της, χωρίς σ'α διδάγματα του 'Τροχού της Ζωής»...

«Η Έλλεν είχε μόδε άκριτά για τις φυσικές έπιπτώσεις, ώστε να καταλαβαίνει ότι ο Μογκέντ πού είχε εμπρός της, δεν θυμώνα τίποτε απ' ό,τι έκανε ο άλλος Μογκέντ, ο όχι ύπνωτισμένος. Συνέχιζε άμέσως, αυτομάτως, τη σειρά των σκέψεων πού είχε κάνει στις προηγούμενες ύπνωτιστικές «συνεδριάσεις». Κι' όταν έυπνούς, ζεχνόυσε ό,τι είχε και άκουσε στον ύπνο του.

—Νά ο «Πάνθημα Στάρας», Μογκέντ! έ-ζακολούθησε ο καθηγητής, άπλώνοντας πάνω στο τραπέζι, τό γραφισμένο μεταζωτό πανί, πού είχε αυτό τό όνομα σ'η θρησκευτική γλώσσα του θιβέτ. Νά κι' ένας γεωγραφικός χάρτης. Μπρείς να κάμης σήμερα ό,τι δεν έκανε κάμει άόκητη, δηλαδή να χαράξεις έπάνω σ'η άκρη τό δρόμο, πού άναφέρεται στον «Πάνθημα» με συμβολικά σημεία;

Τό μέτωπο πού θιβετιανού ζάρωσε, εάν από μία άσυνήθιστη πνευματική προσπάθεια. Θάνηκε μάλιστα να ύποφερη απ' την υπερπέντασι της σκέψεως.

—Όχι, δεν μπορώ! είπε επί τέλους, άφρονώντας να ζαναπέσει τό κεφάλι του. Σου τό έχω ηρ'... Τά διδάγματα του 'Τροχού της Ζωής» δεν μπορούν να έξηγηθούν, παρά μόνον σιγά-σιγά, όσο προχωρεί κανείς στο δρόμο της άπαυτρώσεως. Κάθε μέρα, θα σου λέω πού πρέπει να διευθυνηθείς τό βηματά μας... 'Ετσι θέλπω ο Κύριος: δεν φταίνει κανείς κατ' ευθειαν στην άλήθεια, αλλά άνεβαίνοντας ένα-ένα τα σκαλοπάτια κι' εξαγγίζοντας την ψυχή του σε καθένα απ' αυτά.

Ο Πέτερκεντ πήρε όφος άπαγοπτευμένο.

—Κάμε μία προσπάθεια, Μογκέντ! διάταζε άσυσπρότετα.

—Δεν μπορώ!

—Δοκίμασε, τό θέλω!

—Δεν μπορώ!... 'Αν έπιμείνω, ο 'Τροχός της Ζωής» θα γίνει άκατανόητος και για μένα, όπως είχε για όλους τους κοινούς ανθρώπους. Πρέπει να βαδίζωμε άργά στο δρόμο των μεγάλων άποκαλύψεων, κι' όχι να ζητούμε να παραδώσωμε τά αλήνια μυστικά...

«Η φωνή του «λάμα» ήταν χαμηλή και μονοτονική. Ο Πέτερκεντ φαίνονταν άνιούχος, διατακτικός.

—Έστω! είπε επί τέλους, θα μάς οδηγής λοιπόν σιγά-σιγά. Θα ζεκινήσωμε άπόψε. Ποτε πιστεύεις να φθάσωμε σ'η Σαρτάλ;

—Οι ήμέρες κι' οι ώρες δεν λογαριάζονται για όποιον βαδίζει στο μεγάλο δρόμο! θα φτάσωμε όταν θά είμεθα στο τέρμα!

«Η Έλλεν είχε έλπίσει ότι κάποια μικρή λεπτομέρεια θα πρόδιδε την κωμωδία πού έπαίξε ο Μογκέντ. Τον παρακολουθούσε λοιπόν προσεκτικά, δεν τον έκανε ούτε στιγμή από τό μάτια της. Ματαία όμως! Η συμπεριφορά του δεν έδιεφερε καθόλου από ενός συνθηγομένου μέντιου.

Ο Πέτερκεντ πήρε επί τέλους μία σπουδαία άπόφασι.

—Κοιμήσου! πρόφερε, θέλω να κοιμηθείς ως την ήμερα πού θα μπούμε σ'η Σαρτάλ! Σε μία ώρα θα ζεκινήσας, κι' έμεις θα σ' ακολουθήσωμε!

Αυτή ήταν ή μονή λύσις. Γιατί αλλιώς ο Μογκέντ, όχι ύπνωτισμένος, θα πίστευε ότι έπιχειρούσαν την άνάβασι στο 'Εδερεστ και δεν θα παραδεχόταν ν' αλλάξουν δρόμο, προ πάντων δε με τόσο μυστηριώδη κατεύθυνση! Μπορούσε να έξεγειρη τότε τους τεσσέρες θηγαίνεις κατό των λευκών, πού ζήτουσαν να παραδώσουν μυστικά πανάρχαια!

«Υπνωτισμένος όμως, βρισκόταν σ'η διάθεσι του καθηγητού. Έκανε κάθε θέλησι, κάθε ικανότητα να λογικευθεί. Θα πηγαίνε λοιπόν κατ' ευθειαν προς τη 'Οώρα του Χρυσού. Κι' οι λευκοί δεν θα είχαν παρά να τον ακολουθήσουν, έμποδίζοντάς τον να άποτινάξη τό ζυγό πού δέσμευε τη θέλησή του.

★

«Η άπόφασι αυτή έδωσε μία άλλόκομη έμφάνισι στο μικρό καράβι.

Όταν ζεκίνησαν πάλι, ο Μογκέντ πηγαίνε επί κεφαλής, με τό κορμί αλύγιστο, βαδίζοντας σαν αυτόματο, δίχως να κυττάη δεξιά, άριστερα, πίσω του... 'Ηταν θαύμα πώς κατόρρωμε να άποφεινή τό χιλιό έμποδία του δρόμου, τους βράχους και τις πέτρες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ! Η συνέχεια

Τά καχευρήματα του Άντρου Ζιράρ

Δεν είχε και πολύ παράξενο για έναν ταπεινό πλάσι ασφαλιστική εταιρία ν' ασχολείται έπίσης με την μικροβιολογία και την τοξικολογία. Καί σ'η ήταν ή περίπτωση του 'Αντρου Ζιράρ. Είχε μεταβάλει ένα μεγάλο δωμάτιο στο σπίτι του σε μικροβιολογικό εργαστήριο, πού θα ζήλευε ο καλότερος έπιστήμων. Μόνον πού ή προτίμησι του στρεφόταν σε καλλιέργειες μικροβίων εξασηματικό τύπου, τετανοί και άλλων άσθενειών, πού είνε δύσκολο να μαντήγη κανείς την πρόλευσί τους και πού τό αποτέλεσμα τους έπέρχεται συνηθέστερα κεραυνόβολο.

Δεν ήταν όμως ο έρωκ προς την έπιστήμη, εκείνος πού παρακινούσε τον Άντρου Ζιράρ σ'α μικροβιολογικά του πειράματα.

Ο άνθρωπος αυτός, με τό κομψό παρουσιαστικό και την έκφραστική φυσιογνωμία, ήταν ένας τρομερός δηλητηριαστής. Είχε έπινοήσει ένα θαυμάσιο σύστημα για να ζεστασθώη τα θυματά του και να καρπώνεται έπειτα την άσφάλεια, πού τα είχε παρακινήσει ο ίδιος να σφάξουν ή πού είχε συνάψει μόνος του για λογαριασμό τους, χωρίς εκείνα να γνωρίζουν τίποτε.

Τη βδελυρή σταδιοδρομία του ο Ζιράρ Άντρου την είχε άρχισι έξολοθρεύοντας αλόκληρη την οικογένεια ενός φίλου του, όνοματι Περνόν.

Ο δυστυχισμένος είχε πεισθεί από τον πλάσι να συνάψη δύο σφάλας ζωής για τον εαυτό του, μία σ'η ένεγκες 'Ασφάλειας για 125.000 φράγκων και άλλη μία σ'η «Πρόεσσι» για 85.000. Είχαν άσφαλισι έπίσης καθένα από τά τρία παιδιά του για 75.000.

Σέ λίγο, τά τρία παιδιά του Περνόν άρχισαν να παρουσιάζουν άνησυχαστικά συμπτώματα. Ο πατέρας τους τα έόταλε τότε στο Ρουάν για να συνελθώη. 'Αλλά πέθαναν έπειτα από μερικές βδομάδες και τά τρία, με μία διαφορά έλαχίστων ημερών, τα ένα από τό άλλο, χωρίς οι γιατροί να κατορθώσουν να εξακριβώσουν την άφορησι του θανάτου των. Φυσικά, αν έξετάζαν τά σπλάγγνα τους θα άπορούσαν να τό πληροφωθούν. 'Αλλά από κανέναν τό μυσάλο δεν πέσασε ή ιδέα ότι θα μπορούσε να πρόκειται για μία άσχημη δηλητηρίασι.

«Έπειτα από ένα μικρό διάστημα, ήλθεν ή σειρά του πατέρα. Ένα βράδυ, έπειτα άρρωστος, άλισθανόταν μία μεγάλη ελάνθισι σ' όλο του τό σώμα. Ο γιατρός διάταξε άπολυτή άναπαυσι, πού έκαμε μία ένσει καμφορά και είπε ότι θα περνούσε την όλη μέρα...

«'Αλλά λίγη ώρα μετά τά μεσάνυχτα, ο Περνόν ήταν νεκρός. Όλοι άπέδωκαν τότε τό θάνατό του σ'η μεγάλη λύπη του για τον άπροσδόκητο θάνατο των παιδιών του.

«Έπειτα από μερικές βδομάδες, ή... χήρα Περνόν παρουσιάζονταν σ'η ασφαλιστική εταιρία και έλεσπαρτα ένα ποσό 435 χιλιάδων φράγκων.

«'Αλλά ή γυναίκα αυτή δεν ήταν ή χήρα Περνόν.

«Όπως εξακριβώθηκε πολύ άργότερα, ή γυναίκα πού έλεσπαρε τά χρήματα από τις δύο ασφαλιστικές εταιρίες ήταν ή Ζάν Ντερούν, ή μία από τις δύο έρωμένες του Ζιράρ. Αδύ φίλοι του πλάσι έεδέσσανον πρόθυμα την ταυτότητά της. 'Αλλωστε, ήταν τόσο ή συγκίνησι αυτής της μαυροφρεμένης γυναίκας, πού έεδάτιζε καμπουριασμένη σ'α δύο κι' έκλαιγε άκατάπαυστα, ώστε κανείς δεν θα σκεπτόταν να άμφισβητήση την ειλικρίνειά της.

«Η άλλη έρωμένη του Ζιράρ — ο σατανικός

αυτός άνθρωπος είχε δύο κατοικίες και δύο έρωμένες — λεγόταν 'Αγγελική Ντουεά. Κι' αυτή έπίσης έπαίξε τον ίδιο ρόλο με την Ζάν Ντερούν.

Στό σπίτι της, στην όδον Νεγύ άριθ. 64, έμενε ένας υπάλληλος κάποιος Τράπεζας, όνοματι Γκοντέλ, μαζί με τη γυναίκα του.

«Η Ντουεά τον συνέσπασε μία μέρα στο Ζιράρ, πού από τότε έγινε ο στενότερος φίλος και ο άχώριστος σύντροφος του άνδρόγυνου.

«'Αλλά ο Ζιράρ είχε τό σχέδιό του.

Αίγων καιρό άργότερα, έπεισε τον Γκοντέλ να σφασλισθώη μαζί, πρς όφελος εκείνου πού θα έπιδούσε από τους δύο, για τό ποσό των 70.000 φράγκων.

Φυσικά, τό ποσό δεν ήταν τέτοιο πού να συγκινήση τον Ζιράρ. Πώς όμως να κάνει πού ή οικονομική κατάσταση του Γκοντέλ δεν τό έπέτρεπε να πληρώνη μεγαλύτερα σφάλαστρα.

—'Η 'Ελφινια, του είπε μία μέρα, σφάλισαι με τά μισά σχεδόν από τά συνθησόμενα ασφάλιστρα. Είλε μία εόκαιρία πού δεν πρέπει να τη χάσας.

—'Αδύνατον! Έκαμε ο Γκοντέλ. Έχω κάθε μέρα φασαρίες με τη γυναίκα μου για τό ασφάλιστρα της πρώτης σφάλας. Δεν μπορώ να κάμω βεστερη...

«Ο Ζιράρ προσποιήθηκε ότι σκεπτόταν.

—'Ακουσε, είτε ζαφνικά στον Γκοντέλ, οι φίλοι πρέπει να βοηθώη ο ένας τον άλλον. Θα είλε άμαρτία να χάσας μία τέτοια εόκαιρία. Θα πληρώσω εγώ τά ασφάλιστρα πού πρώτοι έτους και δεν θα ποίμω τίποτε στην καρία Γκοντέλ... 'Ως τό χρόνο έχεις τον καιρό να μαζέψας τά άπαιτάται χρήματα...

Ο Γκοντέλ έπεισε στην άσφαλιά του γεμάτος εόγνωμοσύνη.

«Έπειτα από μερικές ήμέρες, ο Ζιράρ πού έφερε να άπογράψωη τό ασφάλιστρο συμβόλαιου. 'Ηταν για 300.000 φράγκων.

«'Αλλά, μαζί μ' αυτό, ο Γκοντέλ υπέγραψε και ένα άλλο για 200.000 φράγκων στην ασφαλιστική εταιρία 'Εσάλλια, χωρίς να τό πολυκαταλάβη.

«Η όπόθεσις Γκοντέλ αντιπροσώπευε τώρα ένα ποσό 570.000 φράγκων. Ο Ζιράρ δεν έδίστασε περισσώτερο.

«Ένα άπόγευμα, έπειτα από μερικούς ήμνες, οι δύο φίλοι καθόνταν στο καφενείο του σταθμού της 'Ανατολής.

Σέ μία στιγμή, ο Γκοντέλ σηκώθηκε για να άφωράση ταγιέρα.

Με μία γρήγορη κίνησι, ο Ζιράρ έδωκα τό τε από την τσέπη του λίγη σκόνη και την έορξε μέσα στο ποτήρι με τό κονιάκ του φίλου του.

Μερικά λεπτά άργότερα, ο Γκοντέλ είχαν έπιστρέψει και άδειασε άνυπόπτος τό ποτήρι του.

Οι δύο φίλοι έχωρίσθησαν έπειτα.

«Ο Γκοντέλ έπήρε τό μετρο για να γυρίσει στο σπίτι του. 'Αλλά, προτού να έθασθ στο Νεγύ, είχε σωριασθή άναίσθητος. 'Ως πού να τον βγάλουν από τό τρανίο και να τον ταφέρουν σε μία γειτονική κλινική είχε πεθάνει.

«Έυγνωσι της καρδιάς, άπεφάνθησαν οι γιατροί.

«Η κυρία Γκοντέλ — στην πραγματικότητα ή 'Αγγελική Ντουεά — έλεσπαρτα σε λίγο περισσώτερο από μισά εκατομμύριο φράγκων.

Αυό άλλοι «φίλοι» του Ζιράρ, ο Μις και ο Μονέγ είχαν την ίδια περίπου τύχη.

«'Αλλά ή τελευταία αυτή περίπτωση ήταν μορφα για τον άπαισιό δηλητηριαστή.

«Ο ταμίας πού εφόνιγκες άνεγνώρισε στην σήρα Μονέγ την Ζάν Ντερούν.

«Ο Ζιράρ συνελήφθη τότε και μέσα στο μικροβιολογικό του εργαστήριο, έκτός πολλών άλλων ένοχοποιητικών στοιχείων άνεκαλύφθη και ένα σημειωματάριο, πού περιείχε αρκετές ένδειξεις για τό προηγούμενα θύματα του. 'Αλλωστε, όμολόγησε μόνος του τά πάντα.

Αίγω καιρό μετά τη σύλληψι του, ο άπαισιό δηλητηριαστής πέθανε μέσα σ'η φυλακή από πλευριτίδα, χωρίς να δώση λόγο των πράξεών του. 'Αντίθετα, οι δύο φίλες του κατέδικασθησαν σε ισόβια δέσμη.

●●

'Αγγλικό χιούμορ

Σ' ένα πρόσφατο μάτς φουτ-μπάλ, οι ποδοσφαιριστές της γερμανικής πόλεως Ντύσσελντορφ ένικησαν την ομάδα της 63ης Βρεταννικής μεραρχίας. Ένας Γερμανός έλεγε τότε θριαμβευτικά σ' έναν Άγγλο στρατιώτη:

—Δεν φανταζόσετε τί όζιο έχει για μάς αυτός ο θρίαμβος! Σας νίκησαμε για πρώτη φορά στο έθνικό σας άνυμνισμό!

Κι' ο Άγγλος άπάντησε με έτοιμότητα:

—'Ολ ράιτ! Μα έμεις σας είχαμε ήδη νικήσει στο δικό σας! (έννοούσε τον πόλεμο).

Η «πέμπτη φάλαγγς» ΣΤΗΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Ένα γερμανικό φρέριο στη Βέρνη!

Τις τελευταίες ημέρες, η δημοκρατική Έλβετία δοκιμάζει τις ενοχλητικές συνέπειες της χιλιετήριας επεμβάσεως. Μολονότι έμεινε ούδε-τέρας, έχει κι' αυτή τους «συνεργασθέντας» μετά τον έλ-θροδ και την «αντίστασι», που τρώγονται μεταξύ τους... αλλά μόνο απ' τις στήλες των εφημερίδων, γιατί η Έλβετία δεν εγγνώρισε τη φρίκη της κατοχής. Πρόκειται λοιπόν για «συνεργασία» και για «αντίσταση» μάλλον θεωρητική και πλατωνική.

Όλη αυτή η ιστορία δημιουργήθηκε τώρα από μια λεπτομέρεια εκδοσι του «Ομοσπονδιακού Συμβουλίου», που διοικεί την Έλβετία. Η έκθεσι αυτή τράβηξε τον πέ-γλο που σκέπασε ώς τώρα τη γερμανική δράσι. Μας αποκαλύπτει ότι, από το 1939 έ-ως το 1945, διεξήγηση στο έλ-βετικό έδαφος ένας αλβανικός πόλεμος, αλλά χωρίς νεκρούς και πληγωμένους... με σκοπό την καθύπτασι της δημοκρα-τικής Έλβετίας στον Άξονα.

Με τη βοήθεια της διπλω-ματικής αουλίας και της «πέμπτης φάλαγγς» που εί-χαν δημιουργήσει, οι Γερμα-νοί προετοίμασαν εισβολή στη μικρή αυτή χώρα, όπως εί-χαν κάμει ήδη για την Ολ-λανδία, το Βέλγιο, τη Νορ-βηγία. Αλλά η τροπή του πολέμου τους άσπαχλανε σ' άλλα μέτωπα κι' έσωσε την Έλβετία.

Το καταχθόνιο έργον τους είχε αρχίσει απ' το 1936. Είχαν χτίσει τότε στην καρ-διά της Βέρνης ένα αλβανικό μικρό φρούριο, με διπλές θω-ρακισμένες πόρτες, κάγκελλα στα παράθυρα, πολέμιους, υπόγεια καταφύγια με τρία πατώματα... Κι' οι Έλβε-τοί δεν είχαν υπολάβει να φέ-ρουν αντίρρησι, γιατί το κτί-ριο αυτό ήταν η καινούργια Γερμανική Προξένια!

Έκει μέσα λοιπόν έγκυα-τάθη ο έγκέφαλος του μυ-στικού πολέμου της Γερμα-νίας κατά της Έλβετίας. Κι' είχε συνδεθεί απ' ευθείας με ασύρματο με την Καγκελα-ρία του Ράιχ, κατόπιν δε με το Γενικό Στρατηγείο του Φύ-ρερ.

Αφού τελείωσε το κτίριο, διοργανώθηκε η «πέμπτη φά-λαγγς». Όλοι οι Γερμανοί της Έλβετίας ενεγράφησαν στην οργάνωσι της «Γερμανικής Αποικίας», που διευθύνετο ά-πό το διπλωμάτη Βορνόφον Μπίμπας, στέλεχος του ναζι-στικού κόμματος. Το 1942, τα μέλη αυτής της οργάνωσε-ως ήταν 25.000, και τόν 'Απρί-λιο του 1945 έμειναν ακόμη 23.818. Κυρίως οι Ναζίδες ενδιαφερόθηκαν για τη νεο-λαία, ομιλούσαν γι' αυτή, την «Αλβανική Ομίλη», κι' άρχισαν απ' το 1935 να διοργανώνουν αλβανικές στρα-τιωτικές εκδηλώσεις, με τη μάσκα των αλβανικών συ-κεντρώσεων.

Η κυβέρνηση τα μάβαινε όλ' αυτά απ' την ύπηρεσι αντιστασιακών, αλλά δεν μπορούσε να λάβη ριζικά μέ-τρα, μολονότι ύποπτη ήδη το προηγούμενον της Νορβη-γίας, που είχε πέσει όθιμα των ψευτο-περιηγητών και της πέμπτης φάλαγγς.

Οι πεμπτοφάλαγγες της Έλβετίας είχαν οργανώσει έ-πιμελώς απ' τις ύπηρεσις του Γκαίμπελς, Δυστυχώς ό-μως για τους Γερμανούς, οι Έλβετοί έχουν παλαιότερες κι' ακλόνητες ιδέες περί έ-

λευθερίας και σεβασμού του ατόμου. Έτσι, οι Ναζίδες κατάφεραν να προσελκύουν μόνο 6.000 ύποπτα ύποκειμε-να. Πολλοί απ' αυτούς τους πρόδοτες καταδικάστηκαν απ' το στρατοδικείο και τουφεκι-σθηκαν, γιατί η πολιτική τους δράσις συνδεόταν με κατασκοπεύσι.

Ο χειρότερος απ' όλους ή-ταν κάποιος γερμανόφιλος ταγματάρχης Λέοναρτ, που προηόδισε την ένωσι της Έλβετίας με το Ράιχ. Για ν' αποφυγή τη σύλληψι, κατέ-φυγε στη Γερμανία, και ή-που προσπαθήσε να κάμει ό-σο το δυνατόν περισσότερον κακό στον τόπο του. Ένω ό-μως περίμενε την εισβολή στη Έλβετία, για να γίνει Κουβλίαν - πρωθυπουργός, σκοτώθηκε από ένα συμμαχι-κό βομβαρδισμό.

Σ' άλλο τμήμα της Έλβε-τίας έδρασε επίσης πολύ κά-ποιος δόκτωρ Βάλτερ Μισέλ. Βέβαιος για τη νίκη της Γερ-μανίας, ζητούσε την ένανώ-τασι της χώρας του στο Ρά-ιχ. Δημιούργησε μια οργάνω-σι με 2.000 μέλη, αντίγραφο του ναζιστικού κόμματος. Οι όπαδοί του είχαν υποδεχθεί ακόμη και το χαίρετισμό εκά-μης Χίτλερ ως σημείον ανα-γνωρίσεως. Για κακή του τύ-χη, η ύπηρεσις αντιστασια-κής συγκεντρώσε συντριπτι-κά στοιχεία της συνεργασίας ή μάλλον της ύποταγής του στους Γερμανούς. Κι' επειδή τετοια φιλότιμη δράσις αξίζε-ι άνταμειβή, ο δόκτωρ Μι-σέλ βρίσκεται τώρα... στις έλ-βετικές φυλακές, όπου συλλο-γίζεται πόσο ακριβά κοστίζει να γελασθί κανείς για τον νικητή ένος παγκοσμίου πό-λεμου!

Οι αποκλύψεις αυτές, γε-μάτες από όνόματα, ήμερη-ση...

ΝΙΕΣ, λεπτομέρειες, προκαλέ-σαν το ζήτητο ενδιαφέρον της έλβετικής κοινής γνώμης, ή οποία απαιτεί τώρα την ά-πέλασι των ναζιστικών στοι-χείων απ' την Έλβετία. Έ-κείνοι όμως δεν έχουν καμ-μιά διάθεσι να φύγουν για τη Γερμανία. Ανακόλυσαν - λίγο άργα - τα πλεονε-κτήματα της έλβετικής ούδε-τερότητας...

Τά διαζύγια στην Άγγλία

Έπειτα από μια διακοπή έξη χρόνων, θά ξαναγίνουν έ-φθετος στην Άγγλία οι περί-φημες ήποδομιές του Άσ-κοτ, που άποτελούσαν, πριν από τον πόλεμο, ένα από τα κοσμικώτερα γεγονότα της Εύρώπης. Οι ήποδομιές αυ-τές έχουν ένα έπίσημο χα-ρακτήρη, και έγκαινιάζονται άποτόν Ιδιο το βασιλέα της Άγγλίας, που καλεί σ' αυ-τές τα πιο έπιλεκτα μέλη της άγγλικής άριστοκρατίας. Η πρόσκλησις αυτή θεωρείται σάν έξαιρετική τιμή και γι-νόταν ένας φοβερός άγωνας άλλοτε μεταξύ εκείνων που την διεκδικούσαν.

Έφθετος, όμως, προέκυψε ένα δύσκολο πρόβλημα. Στο παρελθόν, οι γυναίκες που εί-χαν διαζευχθί, δεν προσκα-λούντο ούτε στις άριστοκρα-τικές έορτές, ούτε στις ήποδο-μιές του Άσκοτ. Ο δούξ του Νόρφολκ, ο μέγας τελετά-ρχης της άγγλικής αούλης, ά-νέφερε λοιπόν τελευταία στον βασιλέα Γεώργιο ότι ο άρι-σμός των διαζευγμένων γυναι-κών μεταξύ των μελών της άγγλικής άριστοκρατίας έχει αλλοιωθί κατά πολύ από την έποχή του πολέμου και ότι αν ίσχυότ ο παλιός άποκλει-σμός, πολύ λίγες θά είνε έ-κείνες που θά είνε δυνατόν να τιμηθύν με τη βασιλική πρόσκλησι. Τι θά άποφασί-ση; ο βασιλεύς Γεώργιος; Το ζήτημα αυτό άσπαχολεί τους Άγγλους όσον και ή πρόσφατη μονομαχία Τσάρ-τσιλ - Στάλιν.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ προηγούμενου τεύχους

Λέξεις προς όλες τις κατευθύνσεις

1) ΔΑΝΙΑ. 2) ΟΝΟΜΑ. 3) ΛΑΓΩΝ. 4) ΛΑ-ΜΙΑ. 5) ΑΣΩΜΑ. 6) ΡΙΓΟΣ. 7) ΙΝΔΟΙ. 8) ΛΑΓΩΝ.

Τά άρχικά γράμματα των λέξεων αυ-τών σχηματίζουν την λέξι: ΔΟΛΛΑΡΙΑ.

Σκοπεύολή

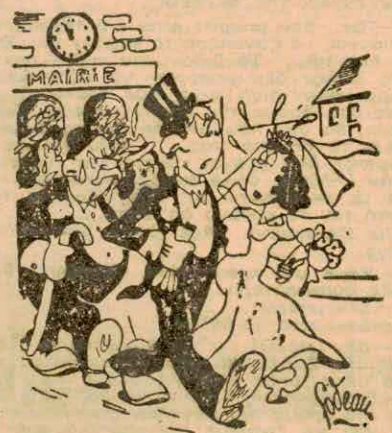
572 - 275 - 7 - 57 - 75.

Τό έπισκεπτήριον

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗΣ

Οι πέντε άριθμοι

Οι άριθμοι είνε: 67, 78, 88, 87, 76. Έ-χουν άθροισμα 396, διαβάθονται δε κατά τον Ιδιο τρόπο, είτε εξ άριστερών προς τα δεξιά, είτε εκ δεξιών προς τ' άριστερά.

ΔΩΔΕΚΑ ΠΑΡΑ ΔΕΚΑ

— Γρήγορα! Γρήγορα, άγάπη μου!...
Νοίκισα το κοστούμι ως το μεσημέρι!...

Η έκμετάλλευσις των θησαυρών της Σελήνης

Η ζωή στον δορυφόρο της Γης

γκρίνιες και παράπονα εκ μέρους των, έφ' ό-σον ή έλλειψις αέρος δεν θά έπιτρέπη τη μετά-δοσι του ήχου, κι' έτσι οι διαμρτυρίες θά οδύ-σσουν στο κείλι των δυοσροετημένων!

Όσο για τους όρους έργασίας, θά πρέπη να κανονισθύν προκαταβολικά, πριν απ' την άνα-χώρησι απ' τη Γη, δεδομένου ότι στη Σελήνη θά είνε άδύνατος ο συζήτησις... Πάντως, οι έργατες θά έχουν να κοπιήσουν πολύ λιγώτε-ρα. Γιατί ή βαρύτης στη Σελήνη είνε έξη φορές μικρότερη παρά στη Γη, έπομένως με την ίδια μυική προσπάθεια θά έπιτυγχάνεται έξαπλάσιον άποτέλεσμα. Έξ άλλου, το ύλικό του εδάφους της Σελήνης είνε κατά 30% έλαφρότερο απ' το αντίστοιχο ύλικό της Γης, κι' έτσι το σκάψιμο θά άπαιτ ή λιγώτερο κόπο.

Δεν άποκλείεται εξ άλλου να δεχθύν οι έρ-γάτες να έργάζονται και τις νύχτες με κανο-νικό ήμερομίσθιο, γιατί θά είνε ένα μέσον για να ζεσταθύν! Πράγματι, οι άστρονόμοι βεβαιώνουν ότι ή νύχτα της Σελήνης έχει θερμότητα κα-τώτερη απ' τους 100 βαθμούς υπό το μηδέν, πολύ χαμηλότερη ήλαθ απ' τους 50 ή 60 βαθ-μούς της μικρής πόλεως Βερκοάνακ της Σιδη-ρίας, που θεωρείται το ψυχρότερο σημείο του πλανήτου μας.

Κατά την ύπογραφη των συμβολαίων, και για να μην ύπάρχουν άργότερα παράπονα εκ μέρους των εύαισθητών στο κρύο ή στη ζέστη, πρέπει να ληφθί ύπ' όψιν ότι ή ήμερα της Σελήνης δια-κεί δυό έβδομάδες κατά συνέλειαν κι' ή νύχτα άλλο τόσο.

Πάντως, όλες αυτές οι λεπτομέρειες δεν μπο-ρούν να θεωρηθύν οσοδήποτε έμπόδια για την έκ-μετάλλευσι των όρυκτων της Σελήνης. Μόνον ή μεταφορά των όρυκτων αυτών στη Γη θά βоруη ίσως ύπερβολικά το κόστος τους, δεδομένου ότι ή έλαχιστή άπόστασις του πλανήτη μας απ' το δορυφόρο του είνε 357.772 χιλιόμετρα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Πρώτα - πρώτα σάς όφείλουμε μια έ-ξήγησι: Το σταυρόλεξο αυτό δεν έχει καθώς βλέπετε μαύρα τετραγωνίδια. Έ-χει όμως σε μερικά σημεία μαύρες γραμ-μές πιο παχιές απ' τις συνηθισμένες. Στις γραμμές αυτές θά στασιάζουν οι λέξεις, ακριβώς όπως σταματούσαν μπροστά σ' ένα μαύρο τετραγωνίδιο. Κατά τά άλλα, το σταυρόλεξο είνε έν-τελώς όμοιο με τά συνηθισμένα.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

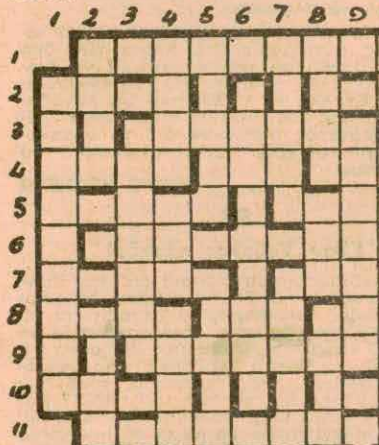
1) Προέρχεται από μια περιοχή της κεντρικής Πελοποννήσου.

2) Διόδος δια μέσου οικοδομήματος. Την γεννά ή μονότονη επανάληψι των ατόων έντυπώσεων.

3) Άποτέλεσμα.

4) Ύπαρχει σ' όλα τα βασίλεια της γής και στα περισσότερα σπείτα. — Το-πικό και χρονικό έπίρρημα. — Προσέ-φραν άφείδως το αίμα τους στα πε-δία των μαχών.

5) Τόν ύποδοιται ένας ήθοποιός έπί της σκηνής ή έπί της όδου. — Άπρο-σπτο και πολύ δυσάρεστο πάθημα (δύμ.).

6) Την γράφουμε στο περιώριο ενός βιβλίου ή σ' ένα καρτέ.

7) Ύπαρχουν συνήθως τέσσερες μέσα σ' ένα δωμάτιο. — Πρωτεύουσά έλληνι-κού νησιού.

8) Παρευρέθηκε ασφαλώς στη γέννη-σί σας. — Είς τά... — Ποδοσφαιρικός όρος.

9) Η έλλειψις των έχει γίνει παγ-κοσμια έπίσθησι.

10) Χώρα της Άσίας. — Έρπετόν.

11) Περιτύλλισα το βρέφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βαθεί έλιψις.

2) Πρωτοπόρος μεγάλης δύναμεις. — Κάτω απ' αυτήν περιούσι οι έπιστρέ-φοντες νικητάι στρατιώτες.

3) Η κατοικος βαλκανικού κράτους.

4) Δεν είνε ούτε εύχρηστι, ούτε κα-λή. — Τα τρία αυτά γράμματα θά τά βρήτε συνεχόμενα στη λέξι «στόμιο».

5) Κυκλοφορεί κι' όμως δεν είνε ούτε χρήσιμα, ούτε άμείλι.

6) Παπάς της καθολικής θρησκείας. — Ουράνιον όνομα.

7) Άπ' τον καιρό που άπέκτησε δελ-τίο, γλύτωσε απ' τις όφεις.

8) Έχει σχέση με το χρυσόμαλλο δέ-ρας. — Έξαιρετικά εύχρηστο αυτό μά-τις.

9) Ο πρώτος δολοφόνος. — Δεν ό-πάργει καμμία διαφορά μεταξύ τους (οόδ.). — Έμεινε άδελφός και άνέπα-φον.

10) Μαγειρεύμενο με το χοιρινό κρέας, άποτελεί θανάσιον φαγητό.

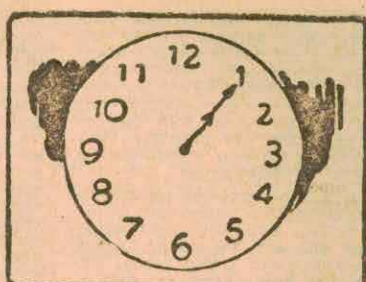
11) Έγκατάστασις άπορροφήσεως α-τμών. — Προσωπική άντωνυμία (αί-τιας.).

12) Είνε δύσκολο αν όχι άδύνατον να περάση κανείς άπ' αυτόν.

Α. ΔΕΠ.—

Ώροδείκτης και λεπτοδείκτης

Αυτό το πρόβλημα είνε άπλό, εκ πρό-της όμως. Έν τούτοις ή θ' άρδησεται να δώσεται μια άπάντησι ή θά δώσεται γρήγορα μια άπάντησι λανθασμένη. Άπό το μεσημέρι ή τα μεσάνυχτα έ-

κριδώς, δηλαδή μέσα σε 12 όρες, πό-σες φορές ο λεπτοδείκτης θά βρεθί ά-κριβώς άπάντα από τον ώροδείκτη. Ό-πως δείχνει ή εικόνα μας: Η συνάντη-σις της εικόνας μας θεωρείται ή πρώτη. Προσέξτε όμως, γιατί θ' άπαντήσει έ-ως ότι θά συναντηθύν δύο φορές. Αλλά ή λύσις αυτή δεν θά είνε ή σω-στή...

Λίγη άριθμητική

Ένα ατοκίνητο πρέπει να φτάση σε 2 όρες μια μοτοσυκλέτα, που έφυγα από 3 ώραν και που τρέχει με 40 χι-λιόμετρα την ώρα. Ποση ταχύτητα πρέ-πει να έχη το ατοκίνητο;

Τό γράμμα

Ένας Άθηναίος έμπορος πώ-γει για ταξίδι. Προηγούμενος όμως άφίνει παραγγελία στον καμαριέρο του να του στείλ η-μέσως ένα γράμμα που περιέμ-νει να λάβη απ' τη Θεσσαλονίκη. Σε δυό μέρες, ο καμαριέρος του του γράφει ότι έφθασε στο σπίτι του το γράμμα αυτό, αλλά δεν μπορεί να του το στείλ η γιατί δεν έχει το κλειδί του ταχυδρο-μικού κουτιού της έξωπόρτας, ό-που τούριζε ο διανομέας. Ο έμπορος γράφει άμέσως στον κα-μαριέρο του, ύποδεικνύντάς του που βρίσκεται το κλειδί αυτό. Όστόσο περιμένει μάταια το περιήμιο γράμμα. Όταν νυφίη απ' το ταξίδι του, είνε έξω φρε-νών, άπορροσισμένος ν' άπολύση τον όπαρτή του, που δεν άκο-λούθησε τη διαταγή του. Όλος όμως ή θυμός του σβύνει, όταν έβλινε στην πόρτα του σπιτιού του, και δεν μαλώνει καν τον καμαριέρο. Γιατί...

Στοιχειστονύγριφος

Είμαι δυομα Άποστόλου
Αν το πρώτο γράμμα κόψης
Και τόν ήνω μου κινήσις
Είς το χείμα τών τοποικιών
Πήγαυι να με ζήτησις.

Μονοκονδυλιές

Η μονοκονδυλιά, όπως ζέρετε άσφα-λώς, νίεται με μια συνεχή γραμ-μή, χωρίς να σηκώνεται το μολύβι ά-πό το χαρτί και γι-νό το χαρτί και γι-νό το σχέδιο που σάς δί-νουμε είνε από τα ελ-κολώτερα κι' έχει δυό τρεις διαφορετικές λύ-σεις. Το δεύτερο είνε κόπος πιο δύσκολο. Κι' εδώ ακριβώς βρι-σκαται ή διασκεδάσις που παρινιδιό.

Οι λύσεις των παγνιδίων του προηγούμενου τεύχους στη σ. 28

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ σουλτανικό χαρέμι

Οι τυχερές οδολίσχες
του Άέδουλ Χαμίτ

Θάίνεται άπίστευτο σήμερα ότι άλλοτε ύπάρχαν χαρέμια κι' ότι ένας άνδρας μπορούσε να έχη νο-μίμως 500 ως 600 γυναίκες! Μια τέτοια πολυτέλεια ώστόσο ήταν προνόμιο των πλουσιών της Ανατο-λής. Οι άνατολίτες άριστοκράτες είχαν τα χαρέμια τους, όπως οι σημερινοί τους σταύλους με τά καθα-ρόσιμα άλογα για τις κούρρες.

Οι Τούρκοι, που ενδιαφερόνταν περισσότερο για τη βελτιώσι της «γυναικείας ράτσας», παρά για τη βελτιώσι της ράτσας των άδώνων, είχαν διαπιστώ-σει ότι ο καλύτερος τρόπος για να πετύχουν το σκοπό τους ήταν να διαλεγύν γυναίκες έξαιρετι-κής ύψορφος και να τις κρατούν μακριά από τον κόσμο, σε κρυφούς και μυστηριώδεις γυναικωνίτες.

Τά χαρέμια που είχαν άλλοτε οι Όθωμανοί σουλ-τάνοι ήταν τά περιφραγμένα απ' όλα. Μά και τά παλάτια τους ήταν σ' άλγεια παραμυθένια και ά-ποτελούσαν έναν άπέραντο λαβύρινθο. Ήσαν όλό-κληρες πόλεις σε μικρογραφία, που περιελάμβαναν καμμία δωδεκαριά τζαμιά, δέκα κουζίνες, δυό με-γάλους φούρνους για ψωμιά, έναν άλευρόμυλο, δυό νοσοκομεία, μια στρατιωτική σχολή και άνορθωτο δωμάτια, λουτρά, σαλόνια και κήπους. Τέτοιο άκρι-βώς ήταν το σουλτανικό παλάτι της Κωνσταντινού-πόλεως.

Αλλά τό πιο μυστηριώδες και τό πιο άπαράβαστο διαμέρισμα αυτού του παλατιού ήταν το χαρέμι. Έ-κει, σ' έναν άλλο λαβύρινθο από δωμάτια και τουρ-κικά λουτρά ζούσαν οι οδολίσχες, οι άμορφες γυ-ναίκες του χαρεμιού, ζοηλωμένες σε ντιβάνια, μέ-σα σε μια μυρωμένη άτμόσφαιρα...

Και όμως, οι ιστορικές έρευνες μας δείκνυν ότι οι οδολίσχες δεν περνούσαν τις ήμέρες τους με νωχέλια και ρευθισμούς. Τά χαρέμια είχε αυστη-ρούς κανονισμούς, όπως τά μοναστήρια, με τη δια-φορά ότι οι οδολίσχες δεν φρόντιζαν έκει για τη σωτηρία της ψυχής τους, αλλά για την διατήρη-σις της άμορφίας τους.

Ανάλογα με τό κέφι και την όρεξι του σουλτά-νου που βασιλευσε, τό χαρέμι του περιελάμβανε από 300 ως 1200 γυναίκες. Είνε δε γνωστό ότι πολλές από αυτές πείθονταν χωρίς ν' άντικρύσουν ποτέ τον βασιλικό κύριο τους. Γι' αυτό, ή σκληρά, που την είχαν άγοράσει στο παζάρι για την άμορφία της ή που είχε αικμαλωτισθί σε κάποιο πόλεμο, δεν είχε καμμία άλλη φιλοδοξία παρά να γίνη «Κιμπαλί», δη-λαδή να καταφέρη να της ρίξη ο σουλτάνος τό μαν-τίλι του, για να νίγη έτσι «έννοουμένη» του.

Ός τις όρχες του 20ου αιώνας, που ο σουλτάνος Άέδουλ Χαμίτ Β' είχε την εύγένεια να καταστήση γνωστό στον κόσμο ότι τά χαρέμια του περιελάμβανε 370 γυναίκες και 127 εύνοχους, άπικρούσε άπό-λυτο μυστήριο γύρω από αυτό. Κανείς δεν ήξερε πόσες δυστυχισμένες γυναίκες ήταν κλεισμένες στο σεράφι, ούτε ποιές ήταν ή τι άπονίνονταν.

Όταν ο Άέδουλ Χαμίτ εκδόθηκε από τον θρόνο του, τό 1909, κατέφυγε έξωόριστος στη Θεσσαλονίκη, παίρνοντας μαζί του μερικές μόνο «έννοουμένες» του. Δεν είχε τό δικαίωμα να πάρη ολόκληρο τό χαρέμι του.

Όλες οι άλλες γυναίκες έγκατέλειψαν τό σε-ράφι. Ήσαν 300, από ηλικίας 15 μέχρι 50 χρόνων. Χρειάσθηκαν 31 άμάξια για να τις μεταφέρουν στο άνάκτορο του Τόπ-Καπού, όπου θά περιμέναν να τις ζήτησουν οι δικοί τους.

Η τουρκική κυβέρνηση τότε είχε κάνει τη σκέψι ότι οι άμορφες Τσερκέζες, που ήταν οι περισσότε-ρες γυναίκες του σουλτανικού χαρεμιού, θά είχαν συγγενείς. Τηλεγράφως λοιπόν στο χωριό τους και είδοποιήσε εκείνους που ήθελαν να ζανόναρουν τις γυναίκες τους ή τις κόρες τους. Μπορούσαν να τις πάρουν πίσω ακόμα κι' εκείνες που τις είχαν που-λώσει στους σουλτανικούς υπάλληλους. Κι' έτσι πολ-λοι ήταν οι χωρικοί που έφθασαν γι' αυτό το σκοπό στην Κωνσταντινούπολι. Την ήμερηνη ήμερα λοι-πόν πήγαν στο άνάκτορο του Τόπ-Καπού και μπή-καν σε μια μεγάλη αίθουσα, όπου έστεκαν στη σει-ρά όλες οι οδολίσχες. Έκει, μπροστά σε μια τουρ-κική έπιτροπή έπρεπε ν' άποδείξουν τους συγγενί-κούς δεσμούς τους με τις γυναίκες εκείνες που έλεγαν ότι ήσαν στην οίκονόμια τους.

Συνέθεσαν τότε πολλές συγκινητικές σκηνές: Πατέρες ζανόναρουν τις κόρες τους, που δεν έλ-πιζαν πια να τις ζανόναρουν και συζύγοι έβγαζαν ό-δεια να βρουν την αγαπημένη τους γυναίκα. Αυτές όμως που έλειπαν, είτε βρίσκόντουσαν στα βάθη του Βοσπόρου ραμμένες μέσα σ' ένα σακί, είτε είχαν πεθί-σει σε όδρο σε κάποιο ξένο πρίγκιπα, φίλο του Άέδουλ Χαμίτ...

Έξάντα περίπου από τις γυναίκες του σουλτανι-κού χαρεμιού δεν ζήτηθηκαν από κανένα. Μά ή τουρκική κυβέρνηση δεν τις έγκατέλειψε. Τις κρά-τησε στο άνάκτορο του Τόπ-Καπού, όπου έζησαν ήσυχά κι' έλεύθερα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής τους.

ΑΙΝΕΤ ΜΠΑΡΟΥ

Η ΠΑΓΙΔΑ

Περιπετειώδες διήγημα

Ο Γάλλος ναύτης Γκορνουέκ γύριζε στο πλοίο του, το αντιτορπιλικό «Ατρώπη», που έπρόκειτο να αφήσει σε περικόες ώρες το λιμάνι της Νέας Υόρκης, όταν άκουσε να τον φωνάζει κάποιος μέσα από ένα σταματημένο αυτοκίνητο. Πήγε κοντά κι είδε μια ξανθή κι όμορφη γυναίκα, καθισμένη στο βολάν.

—Με συγχωρείτε, φίλε μου, τού είπε εκείνη, ήθελα να μιλήσω μαζί σου. Θέλω να σου πω ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος. Πήγαινε να πεις στον υπαρχηγό σου, τον κ. Μπρεβίλ, ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος. Πήγαινε να πεις στον υπαρχηγό σου, τον κ. Μπρεβίλ, ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος.

—Είμαι στη διάθεσή σας, κυρία, απάντησε πρόθυμα ο ναύτης.

—Ό,τι σου ζητήσω, φίλε μου, τού είπε, θα κάμω ό,τι μπορώ. Πήγαινε να πεις στον υπαρχηγό σου, τον κ. Μπρεβίλ, ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος. Πήγαινε να πεις στον υπαρχηγό σου, τον κ. Μπρεβίλ, ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος.

Κι η άγνωστη έδωσε στο ναύτη τη διεύθυνση της. Μερικά λεπτά αργότερα, ο Γκορνουέκ χτυπούσε την πόρτα ενός παλιού και μεγάλου σπιτιού, που βρισκόταν ο ίδιος δρόμος όπου κι η άγνωστη. Τού άνοιξε η ξανθή κυρία.

—Περνάτε μέσα, τού είπε. Θα περιμένετε λίγη ώρα, γιατί δεν έχω έτοιμοι ακόμα τα γράμματα. Περνάτε μέσα... Θα σας παρακαλέσω μόνο να περπατάτε σιγά, γιατί κοιμάται ο πατέρας μου.

Τον ώθησαν ο ίδιος σαλονάκι, όπου είχε ήδη κάποιος. Αυτός τον έλασε μέσα κι έβγαλε από το συρτάρι του ένα παλιό, μαλακό και πολύτιμο γράμμα. Το έδειξε στον ναύτη, που το πήρε και το έβλεπε με προσοχή.

—Τι διάβολο, άκουμη δεν έγραψε το βασικό της κι κυρία; μουρμούρισε.

—Άκουσε κάποια στιγμή απ' έξω έλαφο βήματα και πινιμένους φωνές. Δοκίμασε μια ακαθόριστη ανησυχία. Θέλησε να ανοίξει την πόρτα, αλλά δεν μπορούσε. Η νέα γυναίκα την είχε κλειδώσει απ' έξω από το κλειδί. Γιατί άραγε; Οδοιπόρος μήπως φάει στο σπίτι της για να κλείσει;... Μα τι την ήθελε επιτέλους; Πέρασαν απ' το μυαλό του διάφορα ασυνήθιστα διηγήματα που είχε διαβάσει. Σκέφθηκε μια στιγμή να πι-θόταν απ' το παράθυρο. Αλλά το δωμάτιο βρισκόταν στο τρίτο πάτωμα.

Σαφικά άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε η άγνωστη. Η φυσιογνωμία της ήταν τώρα κατακλυσμική, άλλοτε μάλιστα από δύναμη συγκίνηση.

—Με συγχωρείτε, φίλε μου, τού είπε, είχα κάνει λάθος. Πήγαινε να πεις στον υπαρχηγό σου, τον κ. Μπρεβίλ, ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος. Πήγαινε να πεις στον υπαρχηγό σου, τον κ. Μπρεβίλ, ότι είσαι ένας πολύ καλός άνθρωπος.

—Μα γιατί με είχατε κλειδώσει εδώ μέσα, κυρία; ρώτησε ο ναύτης.

—Σας είχα κλειδώσει; προέφερε εκείνη, κτυπώντας τον με έκπληξη. Μα ναί, βέβαια... Χρειάστηκε τώρα να γυρίσω το κλειδί για να ανοίξω... Με συγχωρείτε, δεν το έκανα επιτηδες. Ήμουν αφηρημένη... Βοηθήστε με, σας ικετεύω!

Ο Γκορνουέκ την ακολουθούσε. Κατέβηκαν στο ισόγειο. Η νέα γυναίκα άνοιξε μια πόρτα.

—Περνάτε μέσα, είπε.

Ο ναύτης έκαμε δυο βήματα. Άμέσως μια απότομη σπρωξιά τον πταξε κάτω, ενώ συγχρόνως η πόρτα ξανάκλεινε πίσω του. Πεταχθηκε όρθιος, μανιαμένος και τρομαγμένος, κι άρχισε να χτυπά την κλειδωμένη πόρτα με γροθιές και κλωτσιές. Δεν άργησε όμως να καταλάβει ότι ήταν χοντρή, από σκληρό ξύλο, άπαρσι-δίαστη. Κονείς δεν άπαντούσε στις φωνές του. Τό σπύτι έμενε βυθισμένο στη σιωπή...

Κύτταξε γύρω του. Βρισκόταν ο ίδιος δωμάτιο δίχως παράθυρο, φωτισμένο από μια μικρή ηλεκτρική λάμπα. Ένας μεγάλος καθρέφτης σκεπάζε τον ένα τοίχο, αντί-κρυπη στην πόρτα. Ήχησαν μερικά παλά-βια, κι ο ναύτης, ένα πελώριο άνοιχτο χρηματοκιβώτιο, γεμάτο χαρτονομίσματα. Κοντά σ' αυτό, ήταν πεσμένος καταγής ένας άνθρωπος, μέσα σε μια λι-μνη αίματος!

Ο Γκορνουέκ ένοιωσε να σηκώνονται οι τρίχες του κι έβγαλε ένα ουρλιαχτό φρίκης. Ο τρόμος τον είχε παραλύσει. Κύτταξε το πάτωμα με γοργωμένα μάτια... Μια ιδέα ξεκοχάρισε λίγο-λίγο μέσα στο θαλαμείο μυαλό του: Τον είχαν κλειδώσει εκεί μέσα, για να τον κατηγορήσουν για τη δολοφονία εκείνου! Γι' αυτό τον είχε παρασύρει στο σπίτι της η άγνωστη γυναίκα!

Πλησίασε το πάτωμα κι είδε ότι είχε μια φοβερή πληγή στο κεφάλι. Το δόλο του εγκλήματος, ένα τσεκούρι, ήταν πε-ταγμένο κοντά του...

Μια καινούργια σκέψη πέρασε το ναύτη: Η άγνωστη άρεσε βέβαια, αν τον έβλεπε ή αστυνομία ως δράστη του εγκλή-ματος, αυτός θα δινε ό,τι είχε συμβεί και θα ζητούσε τη βοήθεια των δικαστηρίων του, που ήσαν την εντιμότητα του. Δεν θα τον άφηνε λοιπόν να βγει ζωντανός από εκεί μέσα! Θα τον σκοτώνει, για να μην μπορεί κανείς να τον εννοχοποιήσει με ασφάλεια για τη δολοφονία...

Καθώς τριγύριζε σαν τρελλός μέσα στο δωμάτιο, αναζητούσε ένα τρόπο για να φύγει... Στο τέλος, θεώρησε πρακτικότε-ρο να ούσει το φως και να σταθεί δίπλα στην πόρτα, κολημένη στον τοίχο, με το μαχαίρι του στο χέρι. Αυτό κι' έκαμε πράγματι. Ήταν αποφασισμένος να που-λήσει ακριβά τη ζωή του... Η άνομη του φάνηκε άτελειωτη...

Σαφικά, ένα κλειδί έτριξε στην κλειδα-ριά. Η πόρτα άνοιξε απότομα, αφήνοντας να μη το φως του διαδρόμου. Ήπειτα φάνηκε ένα χέρι, όπλισμένο μ' ένα ρε-βόλβερ. Άντικρυς πέντε άλλαπαλλοι πυροβολισμοί, μαζί μ' ένα πάγιο γυα-λιάκι, τον έστειλαν...

Ο ναύτης χύθηκε, άρπαξε το χέρι εκείνου, το έστριψε. Είδε αντίκρυ του ένα φιλό, μελαχροινό νεο. Τον χτύπησε στο στήθος με το μαχαίρι του. Ήπειτα πήδησε πάνω απ' το σώμα του, που είχε σταθεί κάτω, και βρέθηκε έμπρός στην ξανθή γυναίκα. Εκείνη ούρ-λιαξε, σπινγγώντας το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της. Ο Γκορνουέκ την πταξε κάτω μ' ένα τρομερό μπάτο κι' έφυγε προς την έξοδο.

Όλη αυτή η σκηνή δεν είχε διαρκέσει περισσότερο από 30 δευτερόλεπτα... Ο ναύτης βρέθηκε στο δρόμο, έλευθερος απ' το τέλος ζωτανός, ο ναύτης έτρεξε προς το λιμάνι.

Στο πλοίο του, είχαν αρχίσει κι' άλλες οι προετοιμασίες του απόπλου. Ο Γκορνουέκ ζήτησε άμεσα να μιλήσει στον πλοίαρχο και του διηγήθηκε όλη την περι-πέτειά του. Εκείνος τον άκουσε, κατά-πληκτος. Ήπειτα έγραψε όλη την κατά-θεσή του, τον έβαλε να την υπογράψει και την πήγε ο ίδιος στο Γαλλικό Προξενείο. Σε δυο ώρες, το πλοίο ογκώσε τις άγκυ-ρες.

Τρεις βδομάδες αργότερα, στη Βρέστη, ο πλοίαρχος κάλεσε το Γκορνουέκ και του άνηγγειλε:

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

—Ελάτε μια άνακοίνωσι απ' το Προξε-νείο της Νέας Υόρκης, όπου τη γλύτω-σε, παλληκάρη μου! Είχα πείσει σε μια διαβολική παγίδα!

Και του διηγήθηκε την εξήγησή της περι-πέτειάς του.

Μετέπειτα του: Η ξανθή ομορφιά ήταν κα-ποια Στέλλα Βεύν, σύζυγος του γέροντος, βασιλόπουλου και ιδιοκτήτη του Γκρέφ Βεύν. Είχε γίνει φιλέναδα του άνεμου του συ-ζύγου της, κάποιου Πέροβαλ Κλίπτον, κι' είχε καταστρώσει μαζί του το σχέδιο της δολοφονίας του γέροντος βασιλόπουλου. Η άφιξη του «Ατρώπη» στη Νέα Υόρ-κη τους έδωσε την ευκαιρία να φορτώ-σουν το εγκλημα σ' ένα απ' τους ναύτες του. Πραγματικά, η Στέλλα κατάφερε να τραβήξει στο σπίτι της τον Γκορνουέκ. Τον κλειδωσε στο σαλόνι. Περιμένε έπειτα την κατάλληλη στιγμή και, την ώρα που ο νε-ρος βρισκόταν στο δωμάτιο του χρηματο-κιβωτίου, ο Πέροβαλ μπήκε κρυφά και τον χτύπησε από πίσω μ' ένα τσεκούρι. Ήπει-τα η Στέλλα φρόντισε να κλειδώσει το ναύτη μαζί με το πάτωμα. Οι δυο έραστοι βγήκαν κατόπιν και πήγαν σε διάφορα με-ρη, για να δημιουργήσουν άλλοθι. Στο γε-νικό τους, ο Κλίπτον θα σκοτώνει το Γκορνουέκ, και θα διηγείται αργότερα στην αστυνομία ότι τον είχε πιάσει να ληστεύ-ει το χρηματοκιβώτιο, αφού είχε δολοφονή-σει το Βεύν.

Αλλά ο μεγάλος καθρέφτης, τον οποίο είχε εγκαταστήσει ο Βεύν εκεί μέσα, για να βλέπει μήπως τον παρανοήσουν κανείς, ενώ ασχολείτο με τους θησαυρούς του, ζεγέλασε τον Κλίπτον. Πυροβόλλους δηλα-δή μέσα στο κρύσταλλο την εικόνα του ναύτη, νομίζοντας ότι είχε αντίκρυ του αυτόν τον ίδιο! Ετσι, ο Γκορνουέκ βρή-κε καιρό να γλυτώσει.

Η έγγραφη κατάθεση του ναύτη κι' ώ-ρισμένες αντιφάσεις στα λόγια των δυο ενόχων βοήθησαν την αστυνομία να δια-φωτίσει εντέλει το μυστήριο του εγκλήμα-τος. Η Στέλλα κι' ο Κλίπτον θα λογοδο-τούσαν στην αμερικανική δικαιοσύνη, μό-λις ο δεύτερος θα διναι απ' το νοσοκο-μείο, όπου τον είχε στείλει η μαχαίρα του Γκορνουέκ.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΝΕΤΟ

Ενας Τούρκος πέταξε!

Μια ενδιαφέρουσα είδησις απ' την Κων-σταντινούπολη: Ο Τούρκος έφευξε από την Ντινιζλί, καθώθηκε να πετάξει επί λι-γα λεπτά στον άερα, μ' ένα μηχανάκι δι-κής του επινοήσεως, κινούμενο μόνο με τα χέρια του. Είχε ήδη άδεισει ότι προσηύ-θησε κατόπιν... λίγο απότομα, τόσο που στραμπουχάει και τα δυο του πόδια! Κά-θε άρχη όμως είχε δύσκολη και άτελη. Δεν αποκλείεται δε να πάρει σε προσεχέ-ς μέλλον πρακτική μορφή η εφεύρεσις αυτή του μμηπου του αρχαίου Ίκαρου.

Οικογενειακά υπερδέματα

Η οικογένεια Λαμαρμούαρ ήταν μια απ' τις πιο πλούσιες της επαρχίας. Ο κύριος Λαμαρμούαρ ήταν βιομήχανος καλλών και στο εργοστάσιό του δου-λευαν πάνω από διακόσιες κοπέλλες.

—Βρε το Λαμαρμούαρ!... Έλεαν οι φίλοι του. Μα μη βρίσκη μια άσχημη κοπέλλα στο εργοστάσιό σου!... Βρε τον κατεργάρη!

—Α! Δεν τ'όφειλε καλά, τί μουρ-ντάρις είχε. Τις διαλέγει μόνος του, μιά, μιά. Έχει χαρμί το άθεόθεος!

Ο κύριος Λαμαρμούαρ ήταν και ο-ικογενειάρχης, όπως είπαμε. Είχε ωραία γυναίκα, αρκετά δροσερή και τρωφανή παρ' όλα τα σαράντα της χρόνια, κι' ένα γιο, τον Ρομπέρ, κομψό, μελαχροί-νο, είκοσι χρονών παλληκάρη.

Στα «σουρπράιζ πάρτυ» που έδινε κά-θε τόσο στο σπίτι του κάθε Πέμπτη ο Ρομπέρ, μαζευόντουσαν οι άραιοτερες και πλουσιότερες κοπέλλες της πόλεως. Τρελαινότανταν ποιά να πρωτοκορή-μαζι με τον γοητευτικό γιο του βιομη-χάνου. Όλες τον γλυκοκοιτούσαν κι' όλες τον έβλεπαν στα όνειρά τους. Ποιά θα ήταν η ετυχιώμενη που θα τον έ-καμε σύζυγό της; Άλλα κι' οι μητέρες των κοριτσιών νευροεύονταν να κάνουν γαμπρό τον Ρομπέρ Λαμαρμούαρ.

Ο Ρομπέρ είχε τελειώσει τις σπου-δές του και διηύθυνε τώρα το εργοστά-σιο του πατέρα του.

Ήταν δηλαδή καλός πιά να σκεφθί-γιά γάμο. Ποιός θα ναικοκυρεθί, τού άρεσε η οικογενειακή ζωή. Ποιά θα διά-λεγε όμως για σύζυγό του;

Στο κανόνι του είχε σημειώσει μερικά δυνάμει: 1) Ζωρέτ — Ιδανική όμορ-φιά, μέση λιγερή, βλέμμα που λύνει κι' ατσάλλει! Δύο εργοστάσια κονσερβών προίκα. 2) Μαρί — Ξανθός άγγελος, Άρροβίτη της Μήλου, κανονικά χαρα-κτηριστικά και προίκα τρία βαπόρια φορτηγά. 3) Μυζέτ — κοινή, τσαχίνα, ερωτικό πλάσμα. Προίκα 100.000 λίρες στην Τράπεζα της Αγγλίας.

Αφού μελέτησε επί ημέρες έμφριδώς το κανόνι του, αφού σκέφθηκε ποιά να διαλέξει από τις τρεις Χάριτες, μπήκε μια μέρα αποφασιστικά στο γραφείο του πατέρα του και τού είπε χωρίς περιστρο-φές:

—Πατέρα, άγαπά μιά κοπέλλα κι' επιθυμώ να την κάω σύζυγό μου.

—Μπράβο!... Έγες, παιδί μου!... Τό περίμενα... Έπί τέλους!... Και ποιά διαλέξες, γιε μου; ρώτησε ο πατέ-ρας του.

—Τη Μυζέτ, πατέρα.

—Τη Μυζέτ; Χμ... Αδύνατον.

—Αδύνατον;... Γιατί;...

—Τι τις θέλεις τις κουδέντες, διάλε-ξε καμιά άλλη.

—Ποτέ!... Αδύνατον... Έπί πλέον έχει και 100.000 λίρες προίκα.

—Και 500.000 να έχω δεν μπορείς να την πάρης γυναίκα σου.

—Γιατί;

—Άκουσε, παιδί μου: Κάποτε — πρ-νε πολλά χρόνια — ήμουν κι' εγώ νέος... Δίναμε μιά γιορτή... Έκει τα ψήσαμε με την μητέρα της Μυζέτ... Ήταν νέα και ωραία... Και... για να μη σου τ'απολλώ... η Μυζέτ είχε αδελφή σου!

Δύο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα του Ρομπέρ. Άρρώστιας μερικές ημέ-ρες από τη στενοχωρία του κι' όταν ξα-ναγύρισε στο εργοστάσιο, σκέφθηκε να προτείνει στον πατέρα του τη μιά από τις δυο Χάριτες που άπομειναν στο κα-νόνι του.

—Πατέρα... είπε, σ'όχι κ. Λαμαρ-μούαρ, μπαίνοντας στο γραφείο του.

—Έγώ... Έγώ... Θέλω να παν-τρευθώ. Μπαράδο, παιδί μου!... Διά-λεξες καμιά της προκοπής;

—Ναί, πατέρα, αυτή τη φορά... εί-να ξανθή, ωραία, άγγελική κι' έχει προίκα τρία βαπόρια!...

—Μήπως διάλεξες τη Μαρί, την κόρη της χήρας Σουαζό;

—Ναί, πατέρα.

—Δεν έχεις καμιά άλλη, παιδί μου; Τό αίμα σε τραβά; Η Σουαζό ήταν έ-ναν καρό μόνι της, η καυμένη. Μόνη και περίλυπη. Πήγαινε λοιπόν και της έκανα συντροφιά που και ποδ... Άν-θρώπος είμαι κι' εγώ... Λοιπόν δεν καταλαβαίνεις;...

—Αδελφή μου, είνε κι' αυτή, πα-τέρας!...

—Ναί, παιδί μου, ψεύθηκες ο Λαμαρ-μούαρ και χαμήλωσε το κεφάλι του ά-ναστενάζοντας.

Πατέρας και γιός έμειναν για πολ-λή ώρα περίλυποι, σιωπηλοί.

Ο Ρομπέρ διάσπασε λίγο και τέλος ελπε στον πατέρα του:

—Πατέρα... Έχω μιά άκομη.

—Λέγε, παιδί μου... Μη με παρεξη-γής που είμαι συγκινημένος. Μ' έχουν πνίξει οι αναμνήσεις... Ποιά είνε αυ-τή;...

—Η Ζωρέτ, πατέρα. Μήπως είνε κι' αυτή αδελφή μου;

Ο Λαμαρμούαρ τινάχθηκε όρθιος, βρή-κε απ' το γραφείο του και κλείνοντας την πόρτα φώναξε:

—Ναί, δυστυχώς, είνε αδελφή σου!... Άπερίγραπτη άπελπισία πλημύρισε την ψυχή του Ρομπέρ. Τρομερός κατα-κτητής αυτός ο πατέρας του...

Στενοχωρημένος, απογοητευμένος, έ-κατέλειψε το εργοστάσιο και πήγε σπίτι. Δεν βαστούσε πιά. Γούθηκε κι' έπεσε στο κρεβάτι. Τα όνειρά του, οι πιο γλυκές ελπίδες του έδωσαν. Ούτε τη Μαρί, ούτε τη Ζωρέτ, ούτε τη Μυζέτ μπορούσε να παντρευθί. Και γιατί! Για-τί ο πατέρας του ήταν ένας μεγάλος μουρτζάρας!...

Τρομαγμένος η μητέρα του Ρομπέρ μόλις έμαθε ότι ο γιος της, ο άγαπη-μένος της γιός έπεσε στο κρεβάτι, έτρεξε κοντά του.

—Χρυσό μου παιδί, τί έχεις; τον ρώ-τησε. Σε στενοχώρησε κανείς; Σου λεί-πει τίποτα; Δέξά τω Θεώ, πλούσιος εί-μαστε, νέος είσαι, τί σου λείπει;

—Η... γυναίκα, μητέρα. Επιθυμώ να παντρευθώ.

—Και δεν παντρεύεσαι; Τόσα ωραία κορίτσια έρχονται σπίτι μας. Διάλεξε μιά απ' όλες.

—Αυτές που διάλεξα, μητέρα, είνε αδύνατον να τις πάρω...

—Και γιατί;

Ο νέος άρχισε να κλαίει. Δεν ήθελε ν' αποκαλύψει τις μουρτζαριές του πα-τέρα του. Ώστόσο δεν μπορούσε να κά-νη διαφορετικά. Στη μητέρα του δεν έ-ξωμολογείτο πάντοτε.

—Τι συμβαίνει, παιδί μου, ρώτησε η μητέρα του.

—Όσες κοπέλλες διάλεξα είνε... ά-δελφές μου. Μοδ' τού είπε... ο πατέ-ρας μου.

—Αδελφές σου; Σου τού είπε ο πατέ-ρας σου; Μήπως σοβάρα;

—Ναί, μητέρα.

—Α, τού μουρτζάρη!...

Η κυρία Λαμαρμούαρ σκέφθηκε λί-γο, κι' έπειτα είπε στο Ρομπέρ χαμο-γελώντας και σκόνδοντας στο σπίτι του:

—Σκοπίσε τα δάκρυά σου, άγγι-ρη μου... παρηγορήσου... Διάλεξε από τις τρεις εκείνη που σου άρεσει πιο πολύ και παντρεύου την.

Ο Ρομπέρ την κοίταξε κατάπληκτος.

—Μα μητέρα, δεν είνε άμαρτία... τού ίδιο αίμα...

Ο Ρομπέρ την κοίταξε κατάπληκτος.

ΟΙΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΕΣ ΑΝΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ένα ρεπορτάζ Γάλλου δημοσιογράφου

Για τού ταξίδι μας από τού Παρίσι ως την Βασινγκτό-να, χρειάστηκαν 32 ώρες, από τις οποίες 25 ώρες στον άερα. Οι υπόλοιπες 7 αντιπροσωπεύουν τού χρόνου της παραμονής στους διάφορους σταθμούς, για την άναμνση της βενζίνης κτλ.

Ώστόσο,

Το όρφανό

Ο απόστρατος ταγματάρχης Ντιραν-
τάν έθεωρείτο ο πιο ιδιότροπος άνδρας
της Ρουέν. Σήμερα πάλι, ήταν
τρομερά νευρικός. Πληγαινερόταν
φουρκισμένος στην τραπεζαρία του και
κάθε τόσο μουρμούριζε:
— Όταν συλλογιόμαι, ότι αν δεν με
είχε παρκούσει, θα ήμουν σήμερα παπ-
πούς, μοιάζει να σκάω!...
Μία δυνατή συγκίνηση τον έπνιξε. Η
γρηά Αίσα, η υπηρέτρια που τον άκουγε,
του είπε με φωνή αούτηρη:
— Δικό σου είναι το λάθος. Δεν έπρε-
πε να φερθείς έτσι στο γυιό σου. Τώρα
πιά είναι άρρωστος.

Ο ταγματάρχης Ντιραντάν στα τριάν-
τα του χρόνια, όταν έφτασε στο θαύμα
του λοχαγού, παντρεύτηκε μία κοπέλλα,
χωρίς καμιά σχεδόν περιουσία, με κα-
λή όμως ανατροφή κι από καλή οικο-
γένεια, που την έκανε, μολοντί τη λά-
τρευε, να υποφέρει πολύ. Ύστερα από
δυό χρόνια, η κ. Ντιραντάν πέθανε,
φέρνοντας στον κόσμο ένα άρρωστο. Ο
άνδρας της λίγο έλειψε να τρελλαθεί
από τον πόνο του. Όλη την απέραντη
στοργή που αισθανόταν για τη μητέρα,
τη χάρισε τώρα στο όρφανό.

Το πλάσματικό αυτό ήταν στο έλεος
για το λοχαγό ή μόνον του γαρά, ο ιο-
καδικός σκοπός της ζωής του. Όταν
έγινε ταγματάρχης αν και νέος ακόμα
παραιτήθηκε από το στρατό και πήγε
και κατοίκησε μαζί με το παιδί του και
τη λουίζα στη Ρουέν, μία απ' τις πό-
λεις που είχε υπηρετήσει στα πρώτα
χρόνια του στρατιωτικού του σταδίου,
και που του θύμιζε τα νεύματα του.

Είχε άφοσιωθή πιά δολοκλήρος στην
ανατροφή και τη μόρφωση του μικρού-
λη του. Ονειρεύταν να κάνει το γυιό
του αξιωματικό.
Μία το παιδάκι, όσο μεγάλωνε, έξε-
διδε άλλες κλίσεις. Στο γυνάσσιο της
Ρουέν, όπου φοιτούσε, έδειξε φανερό
πρόσλημα για την τέχνη και τη φιλολο-
γία.

Μία μέρα ο Ζάκ — έτσι τον έλεγαν
— άνοιξε την καρδιά του στον πατέρα
του και του φανέρωσε, ότι ήθελε να γί-
νη μουσικός.
Ο ταγματάρχης έγινε έξω φρενών.
Όλα τα όρατα του όνειρου έσβησαν μο-
νωμικά. Ο γυιός του μουσικός;... Πο-
τέ.

Και λίγες μέρες κατόπιν, πάνω στο
θυμό του, ο ταγματάρχης έδωσε το Ζάκ
άπ' το σπίτι.
Ο Ζάκ, παιδί εδωσθητό και φιλότιμο,
έφυγε κατακταμένος για το Παρίσι.
Θάνατος εκεί, έγραψε στον πατέρα του.
Αλλά το γράμμα του έμεινε δίχως ά-
πάντη. Έγραψε και δεύτερη και τρίτη
φορά, αλλά και πάλι ο πατέρας του δεν
του άπάντησε.

Έτσι πιά ο απόστρατος ταγματάρχης
δεν ξαναπήρε γράμμα από το γυιό του.
Σιγά σιγά τα χρόνια περάσανε. Ο
ταγματάρχης μετάνιωσεν πικρά. Μία
φωνή του έλεγε πάντα μέσα του, ότι
είχε φανή πολύ σκληρός στο γυιό του.
Την ημέρα αυτή, την ίδια ώρα που
ο γέρο ταγματάρχης προσπαθούσε να
διασκεδάση τον πόνο του, κούνησε βόλ-
τες στην προκυμαία της πόλεως, ένας
νέος έγραφε, ακουμπισμένος στα μαξι-
λάρια του φτωχικού κρεβατιού του,
μέσα σ' ένα στενό δωμάτιο της όδο
Σαιν-Νέβ, στο Παρίσι.

Ο νέος αυτός ήταν τρομερά αδύνατος.
Στο πρόσωπό του ήταν γυμνή η γλω-
μάδα των έτοιμοθανάτων.
Με μία απεριγρίπτα κούρασμένη κί-
νηση, έσηπρε έκθαψα το χαρτί που ή-
ταν ακουμπισμένο στα σεντόνια και φώ-
ναζε:

— Πέτρο, δια κοντά μου, παιδί μου!
Ένα ξανθόμαλλο παιδάκι, έξη έως
έφτα χρόνων, που έπαιζε κοντά στο πα-
ράθυρο, έτρεξε κοντά του.
— Άκουσε, παιδάκι μου, του είπε ο
άρρωστος. Έγώ πεθαίνω. Πάρε... α-
πό το γράμμα... Όταν δεν θα υπάρχει
πιά, πηγαίνε το στον πατέρα μου, στον
παππού σου. Άλλον από αυτόν δεν έ-
χεις στον κόσμο. Νά το άσχετο ότι
δεν τον άκουε και να του πής, ότι πέ-
θανα, ικετεύοντάς τον να σ' άγασει και
να σε συγχωρήσει.

— Και που είναι ο παππούς, μουσικά;
— Ένα ξανθόμαλλο παιδάκι, έξη έως
έφτα χρόνων, που έπαιζε κοντά στο πα-
ράθυρο, έτρεξε κοντά του.

Εκείνος έκλεισε το παιδί, ενώ τα μα-
γάλα του γαλάνα μάτια γέμιναν δά-
κρυα.

— Στη Ρουέν, παιδί μου, άπάντησε
με κόπο ο πατέρας του. Όταν θα πεθά-
νω, θα σε λυπηθούν, και θα σε πάνε κον-
τά του.

Ο Ζάκ Ντιραντάν — γιατί αυτός
ήταν ο έτοιμοθάνατος — δεν γελούσε.
Προσπαθούσε, όταν πέθανε, βρήκαν πο-
νόψυχοι άνθρωποι, που ανέλθαν να πεί-
λουν τον μικρό του γυιό στη Ρουέν,
για να βρή τον παππού του.

Την ημέρα αυτή είχε βρέξει για κα-
λά και κατά το βράδυ είχε σηκωθεί
έναν δυνατό και τσουχτερό άνεμος.
Ο ταγματάρχης Ντιραντάν είχε γυρί-
σει απ' το κυνήγι και καθόταν κοντά
στη φωτιά. Άκουσε τα αόρατά μα-
γικά του ανέμου και συγκαταστάθηκε.
Έξω από το μέρος σκίρτησε. Του φά-
νιζε μέσα στη βροχή τον άνεμο, ότι έ-
κουσε να χτυπούν το κουδούνι.

— Αίσα, πηγαίνε να δής ποιός χτυ-
πάει, είπε στη γρηά υπηρέτρια.
— Ο άνεμος είναι, άπάντησε η Αίσα.
Ποιός θα χτυπήσει τη δική μας πόρτα;
Ζούμε τόσο έρημοι!

— Θα πάω να ιδώ εγώ, είπε με πε-
σμα ο γέρος.
Και σηκώθηκε από την πολυ-
θρόνα του. Έφριξε ένα παλτό άπανω
του, κατέβηκε κι άνοιξε την πόρτα της
αύλης. Στην άρχη δεν διέκρινε τίποτε,
όταν έβλεπε μία μικρούλα, αδύνατη φω-
νή, ψιθύριζε κοντά του:

— Καλησπέρα, κύριε!...
Ο ταγματάρχης έκουσε και είδε ένα
μικρό παιδάκι, με ξανθά μαλλιά, και με
καταγάλανα μάτια.
— Τι θέλεις, μικρό μου; το ρώτησε
με φωνή που, χωρίς κι αυτός να το νιώσει
ήταν χαϊδευτική.

Τότε το παιδάκι ξανάπαιξε:
— Καλησπέρα, κύριε!... Είσαι συ ο
παππούς μου;
Ο Ντιραντάν άνατρίχιασε σύγκορμος.
— Ο... παππούς σου;... τράυλισε...
— Εγώ!... Και... και... και... λένε τον
παππά σου, παιδί μου.

— Μαπαλά δεν έχω πιά... Πέθανε!...
Τον έλεγαν Ντιραντάν, άπάντησε το
παιδάκι.
— Έμπα, παιδάκι μου, έμπα γρήγορα
μέσα, φώναζε ο γέρο ταγματάρχης, ά-
νικανος να συγκρατήσει την τρομερή
συγκίνηση που τον έπνιξε.

Πήρε το μικρούλα από το χέρι κι
ανέβηκε γρήγορα — γρήγορα στην τρα-
πεζαρία. Εκεί άρχισε να τον κυττάει
από πάνω ως κάτω, με ματιές γεμάτες
άγάπη και τρυφερότητα... Ο γυιός
του γυιού του!... Σε μου!... Και
βέβαια, τα δάδαδα αυτά μεταξένια
μαλλιά, τα μεγάλα αυτά γαλάζια μά-
τια, τα γεμάτα καλωσύνη κι άγνότητα,
ήσαν τα ίδια που είχε κι ο Ζάκ όταν
ήταν έξη — έφτα χρόνων!...

Ήταν λοιπόν αλήθεια η όνειρευότανι
Ο γέρος τα είχε χάσει. Δεν ήξερε
τι να πιστέψει. Τότε το παιδάκι άνοιξε
το ρουχαλάκι του κι έδειξε απ' τη
μέσα τσέπη του ένα γράμμα.
— Είναι για σένα, παππού, είπε. Μοι
τάδωσε ο μπαμπάς, λίγο πριν πεθάνει.

Στην άρχη ο γέρος δεν μπόρεσε να
διακρίνει τι έγραφε το γράμμα. Το χέρι
του έτρεψε, τα μάτια του ήσαν βολά
απ' τα δάκρυα. Και μόνον όταν έβλεπε
όλα τα δυνατό του, για να συγκρατήσει
τη συγκίνηση του, κατόρθωσε να δια-
βάσει:

«Συγχωρήσε με, πατέρα! Συγχωρή-
σε με για μένα και για το άθωο μικρό
που σου στέλνω, τον πολυαναγμένο
μου Πέτρο.
«Το δάκα κ' ε' δνομά σου για να σου
αποδείξω ότι δεν έπαυσα ποτέ να σ' ά-
γαπώ. Μόλις καθόρθωσα να χαράξω α-
υτές τις γραμμές για να σε ικετεύσω.
Είλε η όσάτη μου έπιθυμία να πάρης
κοντά σου το γυιό μου και να τον ά-
γαπήσεις!... «Ο, άγαστα τον, πατέρα,
σε ικετεύω!... Το όρφανό αυτό δεν
έχει παρά έσένα μόνο στον κόσμο!...
«Η μητέρα του, η όπερηχη σύνορφος
της δυστυχίας μου, έφυγε πρώτη για
τον άλλο κόσμο. Και τώρα πηγαίνει να
τη συναντήσω...».

Ο Ντιραντάν δεν μπόρεσε να δια-
βάση περισσότερο. Τον έπνιξαν οι λυγ-
μοί. Έσκυψε, άρπαξε στην γερωνική
αγκαλιά του τον μικρό όρφανό έγγονό
του κι άρχισε να τον σφιγγει, να τον
σφιγγει με λαχτάρα, με πόνο...
Τώρα πιά δεν ήταν ο γέρο — παράξενος
και γκριζομάτης ταγματάρχης, αλλά έ-
νας δυστυχισμένος παππούς με συντρι-
μένη καρδιά, που έφραζε με τα θερμά δά-
κρυά του τις άβυσσες χρυσές μπουλιές
ένος μικρού, του παιδιού του σκληρά
κι άδυστα διαγμένου παιδιού του.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΖΟΥΝΚΑ

Ο δεκάλογος της μητέρας

Τί πρέπει και τί δεν πρέπει να κάνετε

«Τα παιδιά δεν άκούει πιά!» λέμε συνήθως. Θα
ήταν όμως σωστό να προσθέσουμε ότι σ' αυτό ο
αυτός γονεύς. Ο τυφλός κι έκστατικός θαυμασμός της
μητέρας, ή δουλική ύποταγή της στο μοναχοπαιδί
της, ή άδυστορία ή ή κούραση του πατέρα που λεί-
πει όλη την ημέρα απ' το σπίτι, είναι οι συνθήκες
που λύνει της οικογενειακής άναρχίας.

Η άναρχία αυτή υπάρχει κυρίως στις όλιγομελείς
οικογένειες. Στις πολυμελείς επικρατεί πειθαρχία.
Οι γονείς άνατούν το ίδιο τα πολλά παιδιά τους
όπως και το ένα μόνον. Αλλά δεν το παρακαί-
δουύν. Η μητέρα πρέπει να επιβάλλει ύπακοή στα
μεγαλύτερα, για να μην έλευθερη να περιποιηθί
τα μικρότερα. Άπεναντίας, το μοναχοπαιδί νίνε-
ται... άναρχικός από κούνη!

Η μητέρα που δεν την ύπακούει ο γυιός της ή η
κόρη της, πρέπει να κάνει έναν έλεγχο του εαυτού
της, και να έφαρμόσει έπειτα ώριμένους κανόνες
ανατροφής, που άποτελούν τον παρακάτω «δεκά-
λογον»:

1) Να εκρηπτιέται... κοινό μέτωπο με
τον άντρα της. — Η διαίρεση των γονέων δι-
νεί το πρώτο μάθημα άνατακούς στο παιδί. Δεν μι-
λούμε για το άνδρύνου που ανταλλάσσουν βρισιές
και πιάτα στο κεφάλι, κι όπου το παιδί παίξει πρόω-
ρο ρόλο διατηρη. Θέλουμε να πούμε ότι το κατα-
στροφικότερο πράγμα για την έπιβολή των γονέων
είναι το να δινη ο ένας τους μία διαταγή στο παιδί
και να την άνοιξη ο άλλος, ή να το επιβάλλει απ' τη
μυρία ο ένας κι ο άλλος να το άπαλλάσσει απ' α-
υτήν. Έμπρός στο παιδί, η μητέρα πρέπει να σκί-
ματίζει κοινό μέτωπο με το συζύγο της.

2) Να ζητά με μέτρο τη βοήθεια
του συζύγου της. — Ο πατέρας έχει κι α-
υτός άνάγκη απ' την τρυφερότητα των παιδιών του
και δεν του άρέσει καθόλου να παριστάνει το φού-
τρο, όπως θέλει η μητέρα. Γι' αυτό κι εκείνη δεν
πρέπει το βράδυ, μετά το τραπέζι, να του κάνει παρ-
άνοια για την κάθε μικροαταξία των παιδιών και να
τον υποκρεώνει να ζαρώνη το φρούδια του άουτηρά.
Νά μη τον χρησιμοποίη ως δικαστή, παρά μόνο για
το σοβαρά σφάλματα, γιατί άλλωστε θα λιγοστήσει
η σημασία που δίνει το παιδί στις έπιπλήξεις του.

3) Να δίνει ή ίδια το παράδειγμα —
Δεν πρέπει ν' άδιαφορή φανερά για τις συστάσεις
του συζύγου της. Είναι βέβαια ίση του, μπορεί έ-
μως να το άποδείξει με άλλους τρόπους, κι όχι
αυτών που άποτελεί άλέθριο παράδειγμα για
τα παιδιά. Το ίδιο βλαδερές για την ανατροφή των
παιδιών είναι οι παρατηρήσεις που κάνει ο πατέ-
ρας στη μητέρα έμπρός σ' αυτά.

4) Να σκέπτεται, πριν δώσει μια δια-
ταγή ή... Είναι πολύ άσχημο να βρίσκεται κατό-
πιν στην άνάγκη να την άνακαλέσει, γιατί δεν την
θεωρεί πιά σωστή. Οι άντικατικές αυτές διαταγές
κάνουν τα παιδιά να πιάσουν πιά να ύπακούουν.

5) Να επιβάλλει μία την έκτέλεση
της διαταγής της. — Για να άποκτήσει
σπουδαιότητα η διαταγή της στα μάτια του παι-
διού, πρέπει να της δίνει σημασία αυτή ή ίδια. Αν
άδιαφορή για την έκτέλεση της, το παιδί θα το
παρατηρήσει και θα θεωρήσει πιά περιττό να ύπα-
κούει.

6) Να δίνει διαταγές λογικές. — Να
μη κούραζε π. χ. τα παιδιά με όνότες κι ύπερ-
βολικές απαγορεύσεις: «Μην τρέξεις!... Μη φωνά-
ζεις!...» κτλ. Τα παιδιά έχουν άνάγκη να τρέξουν
και να φωνάζουν. Τους το επιβάλλει ή φύσις.

7) Να δίνει τις διαταγές της σε ο-
ρατά και άρετα. — Μία διαταγή δεν δίνει-
ται με ύστερικά σურλιάσματα, αλλά με σοβαρή και
σταθερή φωνή, με λιγλόλογια σαφήνεια, χωρίς άνω-
φελη πολυλογία, και συγχρόνως μ' έν ένεία που
έμπνδίζει την άντιλογία.

8) Να μην παρακαλή ποτέ. — Είναι ταπει-
νωτικό γι' αυτήν να ικετεύει το παιδί της για να
κάμει κάτι. Το κατανό έτοι άκόμη χειρότερο τύ-
ραννο.

9) Οι διαταγές της να γίνονται
λίγο-λίγο συμβουλές. — Όσο μεγαλώ-
νουν τα παιδιά, πρέπει να μόνουν μόνο τους
παιδών ος κάθε περίπτωση. Οι διαταγές λοιπόν
θα γίνουν σιγά-σιγά συμβουλές. Είναι γελοίο για
τη μητέρα και ταπεινωτικό για το μεγαλύτερο παιδί
της να του λέει επιτακτικά, και μάλιστα έμπρός σε
τρίτους: «Πηγαίνε να πλυθείς! Άλλάζε παπού-
τσιά!».

10) Να μη θυμώνει ποτέ. — Ο θυμός των
γονέων — όδως της μητέρας, που εκδηλώνεται κυ-
ρίως με ζεφωνήτα — δεν προσθέτει τίποτε στην έ-
πιβολή της. Η αυτοκυριαρχία, ή γαλήνη, επιβά-
λονται καλλίτερα απ' τις φωνές και το καστούκι.
Άποφύγετε το ζύλο, και πρό πάντων τους υπό-
τατους. Η στερνήσις του φρούτου ή μιας διασκεδά-
σεως είναι πολύ άποτελεσματικότερη τιμωρία για το
παιδί που έσφαλε.

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

20^{ον} ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΠΕΡΙΟΥ-
ΣΑΝ... ΚΙ' Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡ-
ΧΗΣ ΣΟΛΤΟ ΔΕΝ ΦΑΙΝΟ-
ΤΑΝ... ΆΡΧΙΣΑΜΕ Ν' Α-
ΝΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΟΠΟΙΩΣΑΜΕ
ΣΟΒΑΡΑ.

Οι τρεις σύντροφοί μου έξεφυ-
γαν απ' την έπίθεση των δεσμοφυ-
λάκων για να πεταχτούν, ποτέ ο
ένας και ποτέ ο άλλος και να με
ρωτήσουν τί γίνεται.
Καταστοιχωρήμενος τους άπαν-
τοσα:

— Τιμότε άκόμα!
Τα μάτια τους άστράφταν τότε
και το πρόσωπό τους σκοτεινάζε.
— Την πάθαμε, σύντροφε
Σμώλλ!
— Όχι, όχι...
— Μας γέλασε ο καταραμένος ο
ταγματάρχης!

— Μην το λέτε αυτό. Κάμετε ό-
ποιον...
— Υπομονή μάταιη... Την πά-
θαμε!...
Χαμήλωνα το κεφάλι μου και
δεν έλεγα λέει. Και τί να πώ; Οι
τρείς Ίνδοι έλεγαν δική. Η άπου-
σία του Σόλτο τόσο καιρό ήταν
όποτη. Μία μέρα ο Μωάμεθ Σίγκ
μου είπε:

— Σαχίμπ, δεν πρέπει να στεγο-
χωρήσει. Δεν φταις εσύ για ό,τι
συνέβη. Ό,τι έκαμες το έκαμες με
τη συγκατάθεσή μας. Ο άλλος
λευκός ταγματάρχης μας πρόδωσε.
Δεν μιλούσα. Τον άκουγα με την
καροδιά βορεία. Ο Μωάμεθ Σίγκ
συνέχισε:

— Τώρα πιά, σύντροφε Ίνδα,
δαν, πρέπει να δούμε πώς θα υπο-
ρέσουμε να το σκάσουμε από δω
πέρα μόνοι μας, χωρίς να περι-
μένουμε τη βοήθεια κανενός. Δεν
συμφωνείς μαζί μας;
Κούνησα καταφατικά το κεφάλι
μου.

— Πρέπει να δραπετεύσουμε,
σύντροφε Σμώλλ.
— Ναι, πρέπει... μουρμούρισα.
— Πρέπει να το σκάσουμε. Το
πράγμα βέβαια είναι έπιπιδυνο. Μά
δεν χρειάζονται διαταγμοί. Διατά-
ξεις έσύ;
— Όχι, διάβολε!

— Θα περιφρονήσουμε τους κί-
νδυνους. Κι' όσοι από μας γλυτώ-
σουν το θάνατο και φτάσουν στις
Ίνδεις θα τρέξουν στην Άγρια για
να έξακριβώσουν τί γίνεται ο θη-
σαυρός. Άν το κιδώτιο δεν βρι-
σκαται στη θέσι του και φοβό-
μαι πώς δεν βρίσκεται πλέον εκεί
— Θα σημαίνει ότι τη πήρε ο Σόλ-
το. Άν δεν είναι;
— Άσφαλός.

— Άν άναζητήσουμε λοιπόν τον
ταγματάρχη. Πρέπει να τον έκδι-
κηθούμε σκληρά και να πάρουμε
το θησαυρό πίσω. Ο θησαυρός έ-
ινε δικός μας. Βουτηχθήκαμε στο
αίμα γι' αυτόν, υποφέραμε...
— Ναι, υποφέραμε πολύ, είπα
άναστενάζοντας.

— Γι' αυτό δεν πρέπει να δι-
στασούμε. Ο ταγματάρχης Σόλτο
πρέπει να πεθάνει!
— Και θα πεθάνει.
— Από το χέρι μας, σαχίμπ. Οι
προβόδες πρέπει να τιμωρούνται.
Α' με πόση ευχαρίστηση θα το
κόψω το λαιμό του άχρείου!...
Συμφωνώ, σύντροφε Σμώλλ!

— Ναι, Σίγκ, συμφωνώ.
— Ο λοχαγός Μόρσταν τι λέει
για δ' αυτά; Είναι συνένοχος του
Σόλτο;
— Δεν το φανταζόμαι. Άπορεί
κι' αυτός για την έξαφάνισή του
ταγματάρχη.

— Ίσως να είναι έτσι. Παντως
θα άναβουμε τι τρέχει.
— Ναι, Σίγκ, θα άναβουμε και
θα ενεργήσουμε άναλόγως.
— Άν ο Μόρσταν παίξη παιχ-
νίδι εις βάρος μας θα πεθάνει κι
αυτός από το χέρι μας.

— Θα τον δώ άπόψε. Θα έρθη
στην καλύβα μου.
— Ώρρα! Ώρεμέ τον, σαχίμπ,
προσπάθησε να έξακριβώσης την
αλήθεια. Έγώ γυρίζω στο δάσος
τώρα κοντά στους συντρόφους μας.
Θα τους πώ τί είπαμε μαζί και τί
συμφωνήσαμε.

Κωλύσαμε με βαρεία την καρ-
διά, γεμάτοι λύσσα έναντιον του
Σόλτο.
Το λοχαγό Μόρσταν τον έβλε-
πα συχνά μετά την άναχώρησή του
Σόλτο. Δεν φαινόταν άνευλικρινής
άνθρωπος. Είχε άρχισει πλέον ν'
άνησυχή κι' αυτός για την άργο-
πορία του ταγματάρχη. Δεν ήξερε
τί να πεί και πώς να την έξηγήσει.

— Άν ο ταγματάρχης μας γέ-
λασε;... τον ρώτησα μία μέρα.
— Δεν το πιστεύω, μου άπάντη-
σε. Ίσως του συνέβη κανένα δυ-
στύχημα. Ίσως εινε άρρωστος...
Το βράδυ της ημέρας που συ-
ναντηθήκαμε με τον Μωάμεθ Σίγκ
κι' ήλθαμε μαζί του ο λοχαγός
Μόρσταν ήρθε στην καλύβα μου.
Είχαμε συμφωνήσει ν' άνταμώσω-
με για να δούμε τί θα κάναμε
σχετικά με την έξαφάνισή του
Σόλτο.

Τον περίμενα άνυπόμονα, γιατί
άργουσα, άργουσα πολύ. Έπ' τε-
λους άκούσα το βήματά του. Μπή-
κε στην καλύβα και χωρίς να με
χαϊρήσει καν μου είπε άπότομα:
— Άναψε το φανάρι σου, Σμώλλ.
— Υπάκουσα. Στο λιγοστό φως
του φαναριού, είδα το πρόσωπό
του άλλάγμενο από την όργη. Έ-
τρεξε τα δόντια μου.

— Τι τρέχει, κ. λοχαγέ; ρώ-
τησα.
— Άντι άπάντησής μου δώσατε μία
έπιστολή ποδούλας απ' την τσέπη
του.

— Τι είν' αυτό; ρώτησα.
— Δεν βλέπεις; Ένα γράμμα.
— Από τον ταγματάρχη;
— Όχι. Μοι' το έστειλε κάποιος
φίλος μου. Διάβασέ το, σ' ένδια-
φέρει πολύ.

Έσκυψα κοντά στο φανάρι, δια-
βάσα την έπιστολή και κατέληξα
άπό μανία, από λύσσα.
Ο φίλος του λοχαγού τον πλη-
ροφόρησε, ότι ο ταγματάρχης
Σόλτο έφυγε για την Άγγλια, ά-
φού πέρασε από τις Ίνδεις κι έ-
πισκέφθηκε την Άγρια. Είχε πε-
θάνει, όπως διαδόθηκε, ένας θείος
του Σόλτο και του είχε άφήσει
μεγάλη κληρονομία. Κατόπιν α-
υτού, ο ταγματάρχης παραιτήθηκε
απ' το στρατό, άποφασισμένος να
χαρή τα πλούτη του.

Χωρίς να το θέλω ταυτάκωσα
το γράμμα στη φούγα μου, τόσο
σοφρής ήταν ή όργη μου.
Ο Μόρσταν με κυτάξας θοδός,
με τις γροθιές σφιγμένες, κατού-
φισμένος, άπειλητικός,
— Λοιπόν, με ρώτησε άπότομα.
Τί λες για δ' αυτά, εσύ Σμώλλ;
— Λέω ότι πρόκειται περί προ-
δοσίας, περί έπιπλάς!

— Αυτό είναι.
— Ο Σόλτο λέει ψέματα!
— Ναι, εινε ένας άχρείος!
— Δεν κληρονομεί κανένα θείο
του.

— Όχι, όχι. Δεν είχε κανένα βα-
θύπλουτο θείο. Το ξέρω καλά
αυτό.
— Έάν μιλάς ποτέ για ένα τέ-
τιο συγγενή του Κροίσου;
— Ποτέ.

— Μαντεύετε, λοιπόν, λοχαγέ, τι
συνέβη.
Διάβολε!... Δεν είμαι τόσο
βλάκας.
Ο ταγματάρχης Σόλτο μας
άπάτησε όλους μας, μας ένέπαιξε...
— Άν, τον άτιμι!... Τον άτι-
μι!

Πήγε στην Άγρια, βρήκε το
θησαυρό, τον πήρε κι' έφυγε για
την Άγγλια, άφού παραιτήθηκε ά-
πο το στρατό. Για να ρίξη στάχτη
στα μάτια του κόσμου, για να δι-
καιολογήσει τα έσπινικά πλούτη του
σκάρωσε την ιστορία της κληρο-
νομιάς του πλουσίου θείου. Αυτό
είναι όλο, κ. λοχαγέ.

— Και τώρα, Σμώλλ;
— Τώρα;
— Διατάξεις; Δεν σ' εξαγριώνει
ή άτιμία αυτή;

Σηκώθηκε όρθιος. Στάθηκε
μπρός στο λοχαγό και κυττάζον-
τας τον στα μάτια του είπα:
— Κύριε Μόρσταν, ο ταγματάρ-
χης Σόλτο θα πληρώσει με το αί-
μα του, με τη ζωή του αυτό που
έκαμε. Δεν είμαι απ' τους ανθρώ-
πους που ξεχνούν εύκολα μία τέ-
τοια άτιμία. Ο Σόλτο μας έκλε-
ψε! Έκλεψε πέντε ανθρώπους, πά-
τησε τον όρκο του. Έγώ κι' οι
σύντροφοί μου θα τον κυνηγήσω-
με παντού, όσο μας μένει ζωή...
— Πώς όμως θα γίνη αυτό,
Σμώλλ; Ξεχνάς ότι είσαστε κα-
τάδικοι για όλη σας τη ζωή;
— Δεν το ξεχνώ. Άλλά... κάτι
θα γίνη. Ο Θεός είναι μεγάλος.
Έπειτα...

— Συνέχισε, Σμώλλ, τί θές να
πής;
— Είσαστε και σεις μαζί μας.
Θά μας βοηθήσετε να βρούμε τον
Σόλτο και να του πάρουμε το θη-
σαυρό.

— Και βέβαια θα σας βοηθήσω.
— Μπορούμε να βασίζωμαστε σε
σας, λοχαγέ;
— Μάλιστα.

— Νά το άνακοινώσω αυτό
στοις συντρόφους μου;
— Βέβαιως. Μήπως δεν είμαι
κι' εγώ θύμα του Σόλτο;
— Ευχαριστώ, λοχαγέ. Η όπό-
σχεσί σας μου δίνει θάρρος. Ναι,
θα τον πάρουμε το θησαυρό και
πολύ γρήγορα μάλιστα.

Μιλήσαμε λίγο ακόμα και χω-
ρίσαμε για να ξαναδωθούμε την
έπομένη νύχτα, άφού συναντήσα-
με τους συντρόφους μου και μιλούσα
μαζί τους.

Το πρώτο τραπέζι προς το δά-
σος. Οι τρεις Ίνδοι με πλησία-
σαν άνησυχία. Γρήγορα — γρήγορα
και με λίγα λόγια τους είπα τη
θλίβερή είδηση. Η όργη τους δεν
είχε όρια. Άν βρισκόταν αυτή τη
στιγμή ο Σόλτο κοντά τους, θα
τον έσφίγαν με τα νύχια τους.

— Πρέπει να το σκάσουμε με
κάθε τρόπο, με κάθε θυσία, είπε
ο Δόστ Άκσάρ.
— Κι' αν σωθής ένας μόνον από
μας, είπε κι' ο Άδούλλας Χάν,
κι' αν ένας μόνον από μας φτάσει
στην Άγγλια, ειν' άρκετός για

Νύχτες δολοκλήρες ξαντυπνούσα
στην καλύβα μου και στριφουρί-
ζα στο κρεβάτι μου με μία και
μόνη σκέψη: την έκδίκηση.
— Έναν πόθο είχαμε πλέον και οι
τέσσερες: να δραπετεύσουμε, έωτα
κι' αν στοίχιζε αυτό τη ζωή μας.
Κάποιος θα γλύτωνε απ' όλους.
Κι' αυτός θα ήταν άρκετός για να
τιμωρήσει σκληρά το Σόλτο και να
του πάρη το θησαυρό. Όχι, χί-

— Μπρά! Δεν είναι άνάγκη! του άπάντησε ο μαυραγορί-
της, φουκωνώντας όση πανώλη. Τον πρώτο πόλιομα που
θα συναντήσουν, ρώτησε τον που μένει ο κ. Άνέστης Καρα-
φωτιάς κι' αυτός θα σε οδηγούν. Έγώ είμαι πασιγνώτος!
Ο Άνέστης Καραφωτιάς κατάπιε τη γλώσσα του. Ύστερα όμως από
έξη μήνες οι δύο φίλοι συναντήθηκαν σ' ένα κεντρικό δρόμο
της Αθήνας.

— Γεια σου, Άνέστη!
— Βρέ, καλώς τον Άνέστη! Είσαι καιρό στην Αθήνα;
— Δυό μήνες...
— Και γιατί δεν ήρθες να με βρή;
— Μά δεν ήξερα που μένεις.
— Και δεν ρωτούσες κανένα πόλιομα;
— Ρώτησα πολλούς, που μένει ο κ. Άνέστης Καραφωτιάς
κι' όλοι μου άπάντησαν: «Δεν ξέρω, δυστυχώς, κύριε Γιάννη
Ανέστη!»
Αυτή τη φορά κατάπιε τη γλώσσα του ο μαυραγορίτης.
— Ποτέ.

να τιμωρήσει το Σόλτο. Άς άρ-
στούμε λοιπόν ότι από δω κι έ-
μπρός ο μόνος της ζωής μας σκο-
πός θα είναι η έκδίκησις.

Άρκεστήκαμε να τιμωρήσουμε
σκληρά το Σόλτο και να πάρουμε
πίσω το θησαυρό. Έπίσης άποφα-
σίσαμε, καλός — κακός, να προτεί-
νουμε στο λοχαγό Μόρσταν να πά-
ρη άδεια και να φύγει για τις Ίν-
δεις. Θα πηγαίνε στην Άγρια, θα
μπαίνε στο φουρούκι και θα ζητούσε
να βεβαιωθεί άν πραγματικά το
κιδώτιο με το θησαυρό είχε γίνει
άφαντο.

Το βράδυ, την όρισμένη ώρα
ήρθε στην καλύβα μου ο Μόρσταν.
Του μίλησα για την άπόφασή που
είχαμε πάρει.

Η άτιμία του ταγματάρχου
Σόλτο ήταν όλοφάνηρη. Τι θα κά-
νατε έσεις, κύριε, στη θέσι μας;
ρώτησε ο Ίωνά

Η γυναίκα με το μαστίγιο

Όταν έπεμψαν η Τύχη

Τώρα με τον πόλεμο του Ελληνικού, γίνεται επίσημη η περίπτωση του "Αλμπερτ Βίρτ, πράκτορας της αμερικανικής Μυστικής Υπηρεσίας, που τη διηγήθηκε ο ίδιος τελευταίως σ' ένα δημοσίωμα.

Το 1935, ο διοικητής του συνταγματάρχου Χέου τον είχε στείλει σ' ένα απ' τα νησιά Σαμόα, κοντά στον "Ισθμισμό". Ήταν ένα μέρος θορυβώδες, με πλούσια βλάστηση, με άπειρα δάση από κοκοφοίνικες κι' αρωματικά δέντρα, με κοπέλλες άφοβες και λουλουδοστολισμένες, που χορεύαν και τραγουδούσαν. Λίγα σπίτια, πολλές καλύβες, τα κτήρια της Ιεραποστολής, του σχολείου και του διοικητικού. Κι' ένας ήλιος φλογερός, που έβγαζε την πέτρα κι' έβγαζε τον άνθρωπο...

Στον κόλπο του νησιού αυτό, ένα είδος «φιόρι» ανάμεσα σ' ήφαιστειογενή βουνά, γινότανσαν σούδα οχυρωματικά έργα, γιατί μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν επιρροή για ναυτική βάση. Ήταν λοιπόν ενδείξεις ότι βρισκόταν εκεί κάποιος κατάσκοπος, για λογαριασμό της "Ιαπωνίας". Κι' ο Βίρτ ανέλαβε να τον ανακαλύψει.

Μόλις έφτασε, παρουσιάστηκε στο διοικητή, ειδοποιημένο ήδη μ' ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα. "Ο αξιωματικός δεν έχει να πει τίποτα, αλλά ο Βίρτ ανέλαβε να τον ανακαλύψει."

— "Α, έσείς είστε ο... μυστικώτατος πράκτορας; του είπα γελώντας ειρωνικά. Καλά! Φαίνεται ότι η υπηρεσία σας δεν έχει τί να κάνει κι' ανιχνεύεται παντού κατασκοπούς. — "Εγώ έβρισα στον κόσμο έδω, και μπορώ να ανιχνεύω για τον καθένα."

Ο Βίρτ, έκνευσιμος, ήταν έτοιμος ν' απαντήσει με ανάλογο τόνο, όταν άκουσε η πόρτα και μπήκε μια νέα γυναίκα, που κρατούσε στο χέρι ένα μαστίγιο. Ο διοικητής της συνέντευξε στο Βίρτ. — "Η δεσποινίς Ντόλλυ Χόρτον, κόρη του περιφημου ζωγράφου του Βίρτ."

Δεν ήξερε ο Βίρτ κανένα ζωγράφο Χόρτον. Ήταν όμως βέβαιος ότι ήξερε πολύ καλά αυτή τη νέα! "Υποκλήθηκε, με προσποιητή απάθεια, ένω μέρα απ' το υαλό του περινούσαν σαν άστραπη οι φωνημένες: Χαριτί, Γενεύη, Καρακάς, τρία όνόματα μακρινών πόλεων... Στο Χαριτί, η γυναίκα αυτή ήταν γραμματέας ενός λαθρεμπορίου δόλων, στη Γενεύη ανταποκρίτρια ενός αμερικανικού έφημερίδιου, στο Καρακάς χορεύτρια ενός μεγάλου καμπαρέ. Η μυστική Υπηρεσία ήξερε γι' αυτήν ότι ήταν άγγλικής καταγωγής κι' ότι εργαζόταν για ένα πακτωμένο διεθνές κατασκοπείο."

Είχε ασφαλώς αναγνωρίσει κι' αυτή το Βέρτ, αλλά δεν το έδειχνε. Μόνο τα γέλια της είχαν ένα ελαφρότατο ειρωνικό μορφασμό. Κι' η ματιά της κορόιδευε για μια στιγμή στο κρυπτογραφικό τηλεγράφημα, που βρισκόταν άκρη στο γραφείο του διοικητή.

Ο Βέρτ ήταν βέβαιος ότι είχε βρει κι' όλες την κατάσκοπο που ζητούσε. "Ήξερε όμως πως είχε να κάνει με πολύ δυνατή αντίπαλο... Πραγματικά, πέρασαν δυό μήνες, χωρίς να μπορέσει ν' ανακαλύψει τίποτε, ούτε καν να ενδείξει πού να βρεθεί για τις όποιες του. Ένα μόνο πράγμα είχε εξακριβώσει: Ότι η Χόρτον ήταν φιλένα του μεσοκόμου διοικητή."

Δεν βρισκόταν όστόσο εκεί, για ν' ανακαλύψει έρωτικά έδωλα. Πήγαινε να τρέξει λάθη απ' το κακό του, το κλίμα τον είχε πειράξει στα νεύρα, το μονότονο τραγούδι των Ιθαγενών τον ξετράλαιναν.

Επί τέλους, αποφάσισε να κάνει ένα αποφασιστικό διάστημα. Ένα απόγευμα, κατά τις 4 μ' ήλκη στο γραφείο του διοικητή. Ο λαίμαρος του ήταν στενωμένος απ' τη ζέση κι' έκανε μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει.

Είπε καθαρά στον αξιωματικό ότι η Χόρτον δεν ήταν "Αμερικανίδα κι' ότι βρισκόταν εκεί ως κατάσκοπος. Δεν μπορούσε όμως να εξακολουθήσει, γιατί ο διοικητής τινάχτηκε άρπια, άρπιας πάνω απ' το τραπέζι, με μεγάλη υποτίλθα, του λικέρ και ούρασε!

— Τρελλάθηκετε! Δεν έχετε τί λέει! — Μα και σεις, που την έχετε έρωμένη σας, είστε προδοτές! φώναξε ο Βίρτ σαν τρελός.

Ο διοικητής χύμισε πάνω του, κρατώντας τη υποκάλυψη σαν όπλο. Τον άρπαξε απ' το λαιμό τον έβρισε άγρια, στέλνοντάς του στο πρόσωπο την απειλή του που μυρίζει άλκοολ. Ξαφικά ακούστηκε μια νυκτική φωνή, κι' η Χόρτον έτρεξε ανάμεσα στους δυό άντρες. Σήκωσε το μαστίγιο της, κατώντας το όμως απ' το κάτω μέρος του, και χτύπησε μανιασμένα στο κεφάλι του Βίρτ με τη βαριά.

— "Αν ο πόλεμος έγινε αιτία να χάσουν το θρόνο τους πολλοί έσταινένοι έωσες όμως — προσωρινώς τουλάχιστον — έναν άλλο, — συνδεδεμένο τους με 100 χιλ. ύπνους, το "Βασίλειο των αυτοκινήτων Έρρίκο Φόρτ. Έννυ προηγουμένως ο Φόρτ κρατούσε τα 40 % της αγοράς του αυτοκινήτου για τις "Ηνωμένες Πολιτείες, το 1941 το ποσοστόν αυτό έπεσε σε 16%, και το ενεργητικό της εταιρείας σημείωσε ελάττωμα κατά 23 εκατομμύρια δολάρια, ενώ συγχρόνως διπλασιάζονταν το ενεργητικό των εργοστασίων Κραίολερ και αυξανόταν κατά 60% της Τζένερνλ Μότορ. Αυτοί οι δυό ήσαν οι κυριώτεροι αντίπαλοι του Φόρτ."

Γι' αυτή την πτώση έφταιγε πολύ το πείσμα του γέρο-Φόρτ, ο οποίος δεν έδεχόταν ν' αγοράσει ένα μοντέλο πρακτικό και οικονομικό αυτοκινήτου που είχε επινόησει ο νεαρός μηχανικός των εργοστασίων του Κέντον. Ο έφευρετής πούλησε τότε τα σχέδια σ' έναν αντίπαλο, ο οποίος τα έφηρσε και παρουσίασε έτσι τη "Σεβρόλε". Η επιτυχία αυτού του αυτοκινήτου ήταν ένα κτύπημα για το Φόρτ. Έπακολούθησε και δεύτερο, ακόμη οδυνηρότερο, με την "Γιλιαμούβ", που δημιούργησε ο Κράισλερ.

Όλοι προέβλεπαν το πείσμα του Φόρτ. Δυό αντίπαλοι του πρόσφεραν 15 δισεκατομμύρια δολάρια για ν' αγοράσουν τα εργοστάσια του. Αλλά ο γέρος αυτός μαχητής δεν έννοωσε να παρατηρήσει έτσι εύκολα. Διεθέσε 100 εκατομμύρια δολάρια, για να παρουσιάσει το νέο μοντέλο "Φόρτ Τ", σφηνότερο απ' τ' άλλα. Χαμένος κόπος! Η εξακύννητος Σεβρόλε σημείωσε πολύ μεγαλύτερη επιτυχία απ' αυτό. Με άλλα 100 εκατομμύρια δημιουργήθηκε το "Φόρτ V 3". Αλλά ο Φόρτ επέμεινε να μην εφαρμόσει τα υδραυλικά φρένα στα αυτοκίνητά του, κι' έτσι οι αντίπαλοι του τον ένικησαν και πάλι. Σ' αυτό το κρίσιμο σημείο βρισκόταν η πόλη, όταν την έκλεψε ο πόλεμος.

Ο γέρο-Φόρτ είχε διαώσει το θρόνο του, το γούπιό του. Όταν πλησίαζε να τελειώσει ο πόλεμος, ο Φόρτ υπέβαλε στο διοικητικό συμβούλιο της εταιρείας την παραίτησή του αφήνοντας αντικαταστάτη τον τόν έγγονο και συνάδελφο του Έρρίκο. Είπε πιά 83 ετών κι' έννοει να ξεκινάει πάλι. Περνάει το κειμήλιο του στη φλόρινα και το καλοκαίρι στο Ντιτρώιτ. Δυσκολία υπορεί κανείς να τον ιδεί. Αποκαλείται με μελέτες επί της μετεωρολογίας. Πιστεύει απόλυτα ότι θα ζαναχίσει σε άλλα ούματα, κι' ετοιμάζει δυό πρόγραμμα: Να έβρει και πάλι στο πλευρό του τη γυναίκα του, στη μελλοντική ζωή του, και να μη τυχόν μετενοαρκεθίσει σ' ένα γουρούνι! Έννυ αφέρεται επίσης για την παγκόσμια πολιτική και

λαή του, στολισμένη με αυτεπεί.

Τη στιγμή εκείνη, η Τύχη έπαιξε το πιο παράξενο χαρτί της. Συνέβη κάτι απλό, αλλά αρκετό για να σταματήσει απότομα την πάλι. Πάνω απ' το κεφάλι των δυό άνδρών ξετυλίχτηκαν δυό τριζες μελανές, γυαλιστερές ταινίες.

Είχε σπάσει πάνω στην πόλη το μαστίγιο της Χόρτον, κι' είχαν ξεχυθεί απ' την κοφίδα λαή του μερικά μικροσκοπικά φωτογραφικά φιλμ! Ο Βίρτ άρπιασε ένα απ' αυτά και το άρπιασε μιά ματιά μόνο. Είχε τις φωτογραφίες των σπουδαιότερων συνομωσιακών έργων του νησιού.

Η μάσκα της Χόρτον είχε πέσει. Ο Βίρτ θριάμβευε. Κι' ο πενιτάρας διοικητής ήταν απελτισμένος, γιατί η φιλένα του δεν τον αναγούσε για τον έαυτο του υό, όπως τον όρκιζόταν πάντα στις διατάξεις της! Φυσικά η Χόρτον συνελήφθη άμέσως.

Μιά πρωτότυπη ασφάλεια

Μιά νέα μορφή ασφαλείας επινόηθηκε στην "Αμερική". Ύπαρχουν δηλαδή μερικές εταιρείες, που ασφαλίζουν τη ζωή εκείνων που αγοράζουν αυτοκίνητα, πιάνα, ψυγεία κι' άλλα τέτοια είδη με όσες "Αν ο αγοραστής πεθάνει, κροτό έξοφληση το χρέος του, αναλαμβάνει την εξόφληση ή ταμεία, κι' έτσι τ' αγοράσμενα αντικείμενα ανήκουν πιά τελείως στους κληρονόμους του. Οι ασφαλιστικές αυτές εταιρείες κάνουν γρήγορες δουλειές.

Ένας βασιλεύς με 100.000 ύπνους

Ο Φόρτ και ο διαδοχός του

φρονει ότι είναι αναποφεύκτος ένας καινούργιος πόλεμος, εκτός αν σκηματισθώ μια διεθνής ομοσπονδία, όπου θα μεταβίβω τα σχέδια των τυχοδιωκτών πολιτικών και των άχόρτατων έπιχειρηματιών. Συγχρόνως άσχελλείται με την καλύτερη της σόνιας, στα κτήρια που έχει στο Ντιτρώιτ, κι' επεξεργάζεται το φυτικό αυτό προϊόν σ' ένα απ' τα εργοστάσια του. Άλλο πάθος του είναι το περίφημο μουσείο του, όπου υπάρχουν όλα τα μεταφορικά μέσα κάθε χώρας και εποχής, απ' τη βωδάμαζα ως τα σύγχρονα αυτοκίνητα.

Ο διαδοχός του είναι 27 ετών και συμπαιθικός νέος. Έχει εφαρμόσει ήδη πολλές τεχνικές μεταρρυθμίσεις στα εργοστάσια Φόρτ, έχει ιδρύσει ένα κυνήριο μαγνησίου, ένα κυνήριο αλουμινίου κι' ένα εργοστάσιο για θώρακες πολεμικών οχημάτων. Έργιας επίσης τζιπ, καμινία, τάνκς, 5.600.000 ελαστικά αυτοκινήτων για το ρωσικό στρατό, διέθεσε 700.000 δολάρια απ' την ατομική του περιουσία για το κτίσιμό ενός καινούργιου εργοστασίου. Συγχρόνως έπεδίωξε να καλλιεργήσει τη θέση των εργατών του, παρ' όλες τις αντιρροήσεις που είχε ο Χάρρυ Μπένετ, ο σωματοφύλακός του παππού του.

Ο Μπένετ είναι ένας άντρας 53 ετών, μεγάλος, αμώος και κομψός. Προεληφθη στα εργοστάσια Φόρτ το 1919, ως διευθυντής. Μιά άγερη του έδωσε την ευκαιρία να δείξει στο γέρο-Φόρτ τι υπηρεσίες μπορούσε να του προσφέρει. Χωρίς να θέλουν ν' άκουση τα παράπονα των εργατών, απέλυσε 1.500 και τους αντικατέστησε με άθλητάς και με πρώην κινάγκοις υποστράτη. Με τη δύναμη της επιβολής του, μετέβαλε αυτούς τους λυκούς σε πρόδρα. Συγχρόνως έγκατέστησε ένα στα δίκτυο άστυνομίας και κατασκοπείας μέσα στα εργοστάσια, στο οποίο χρησιμοποίησε και πολλούς πρώην άστυνομικούς, τον κύριό του. Ο κατά φορές τ' άζη του για τον κύριό του. Ο κατά 1932, έγινε η περίφημη άπορεία πείνας των εργατών του Φόρτ. Έπεσε από ένα παράθυρο ένας νεκρός πάνω στο Μπένετ και του έσπασε τη σπονδυλική στήλη. Οι χειρουργοί του Φόρτ έθαψατοούργησαν τότε, και κατήρθησαν να τον ωσουν.

Μιά βαθεία φίλια έννοει το Μπένετ με το γέρο-Φόρτ. Ίδιος άπ' ότου ο πρώτος μεταίωσε μιά απόπειρα άπαγωγής του πρωτοτόκου γνιού του Φόρτ από τους γκάνγκοτες.

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ στις προλήψεις;

Ο αριθμός 13, ο έρωτας, το χρήμα, τα χαρτιά...

"Αν ρωτήσετε έναν άνθρωπο «Είσαι προληπτικός;», θα σας άπάντηση 99% άρνητικά. Κι' όμως έχει πραγματικά τις προλήψεις του, και προσέχει «καλού-κακού» να τις τηρή πιστά!

"Ας πάρουμε ως παράδειγμα την πιο διαδεδομένη προλήψη: του αριθμού 13. Οι περισσότεροι άνθρωποι τον θεωρούν γρουσουζιά και προτιμούν να τον άποφύγουν. Άλλοι, επίσης πολλοί, κάνουν έντελώς το αντίθετο: Προσπαθούν να τον άνακατεύουν όσο μπορούν στην καθημερινή τους ζωή, στις δουλειές τους κλπ. Μήπως όμως κι' αυτό δεν είναι πρόληψη; Μόνο που, αντί να θεωρούν γρουσουζιά το 13, το έχουν άπεναντίσει για γούρικο. Κι' οι άστρολόγοι άλλάωτε συμφώνουν μαζί τους. Έχουν άποδείξει άπό καιρό ότι το 13 φέρνει τύχη. Ο περίφημος Τζού-Μπράι, άστρολόγος του 16ου αιώνα, είχε καταστήσει ένα πιάνα των 32 άσφάρων ήμερών του έτους. Στον πιάνα λοιπόν αυτόν δεν έπήρχε ο αριθμός (ήμερομηνία) 13.

Ο μεγάλος μουσουργός Ριχάρδος Βάγνερ πίστευε ότι το 13 ήταν ο τυχερός του αριθμός, γιατί το όνοματεπώνυμό του άποτελείτο από 13 γήφια κι' είχε γεννηθί το 1813. Επίσης όπαδοί του 13 ήσαν ο πρόεδρος Γούντρο Ουίλσον, που είχε κι' αυτός 13 γήφια στο όνοματεπώνυμό του κι' ήταν από 13 χρόνια καθηγητής στο Πρινατόν όταν εξέλεξη Πρόεδρος της Δημοκρατίας στις 13 "Ιανουαρίου, ο Γάλλος συγγραφέας Έντιμν Ροσσάν, με 13 γήφια και 13ος κάτοχος της 13ης έδρας της "Ακαδημίας, η τραγουδίστρια Αλίκη Πόνς, που ντεμπιουτάρεσε στη Μετροπόλιταν "Όπερα της Νέας Υόρκης τις 13 Νοεμβρίου 1930 κι' έδωσε το πρώτο της ρεσιτάλ στο Παρίσι με 13 μελωδίες στο πρόγραμμά...

"Ας δούμε τώρα μερικές άλλες προλήψεις, απ' τις πιο περιεργές και τις περισσότερο διαδεδομένες.

Για τον έρωτα

"Όταν μιά ταιγιάνα θέλει να κερδίσει τη λατρεία του άνδρός των όνείρων της,

ΚΑΛΤΣΑ ΑΝΤΙΟΧΙΑ

ELBEO ΣΙΑΚΑ ΑΕ

ΑΠΟΘΗΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44

προφέρει 17 φορές το όνομά του πάνω απ' το νερό που έχει ρίξει μέσα σ' ένα ποτήρι, κι' έπειτα δίνει στον αγαπημένο της να πει το νερό εκείνο. Αυτό επαυλαμβάνεται πέντε φορές. Πρέπει όμως να μην άντιληφθεί τίποτε ο άνδρας.

Μη δίνετε ένα έρωτικό ραντεβού όταν βρέχει, γιατί η βροχή φέρνει δάκρυα. "Όταν δυό κουτάλια βρεθούν τυχαίως μέσα στο ίδιο φ'οντζάνι ή πιάτο, προαναγγέλλουν γάμο σ' αυτό το σπίτι.

Το κάρφωμα μιάς παραμάνας πάνω σ' ένα ρούχο του αγαπημένου σας έμποδίζει τον έρωτά του να πετάξει άλλοι. Μην άφινετε ποτέ μιά φίλη σας να δοκιμάσει το δαχτυλίδι που σας χάρισε ο έλκεκτός σας, γιατί κινδυνεύετε να σας τόν πάρει.

Για το χρήμα

Μιά άρχηνη, που κατεβαίνει απ' το ταβάνι προαναγγέλλει μιά κληρονομιά. Γενικά οι άρχηνες φέρνουν γούρι, άντίθετα προς ό,τι πιστεύουν μερικοί.

"Αν θέλετε να πλουτίσετε, κυτάξτε ένα άσχημο νόμισμα μέσα στην άριστερή παλάμη σας στο άδύνατο φώς του φεγγαριού, τρεις νύχτες νέας σελήνης. Ένα μυρμήκι μέσα στο σπίτι σημαίνει πλούτη.

"Αν τρέψι το άριστερό βλέφαρό ενός άνδρος, θα χάσει στα χαρτιά. "Αν τρέψι το δεξί, θα κερδίσει. Στις γυναίκες ισχύει το αντίθετο.

Στο μεδιστράδικο

Το σπάσιμο της βελόνας, καθώς ράβετε, σημαίνει ότι θ' άργήσετε πολύ να φτιάσετε δικό σας φόρεμα.

Το άναποδογούρισμα μιάς κούκλας προηνύει καυγά.

"Αν κόψετε κοινή μιά κορδέλλα, να φοβάσθε έρωτική πρόδοσία. "Αντίθετως, αν ο κουρέας σας κόψει τα μαλλιά κοντότερα απ' όσο τα θέλετε, είναι σημείο πως ο έλκεκτός σας άς άγαπά.

"Αν τυμπάνε το δαχτυλό σας ράβοντας, θα σας φιλήσουν έντός της ήμερας.

"Αν λυθί ένας κόμπος που έχετε πάνω σας, σας σκέπτεται ο αγαπημένος σας.

"Αν βρήτε το πρωί ένα μετέο βρεμένο, να περιμένετε άσχημη μέρα.

Στο γραφείο

Το άναποδογούρισμα του καλαμαριού, ή μιά μελανιά με το στυλό σας, προηνύει δυσάρεστα. Για να εξορκίσετε τη γρουσουζιά, βουτήχτε στο μελάνι την άκρη του άριστερού μικρού δακτύλου σας και ζωγραφίστε στο πάτωμα ένα κύκλο με μιά κοκκίδα στη μέση.

Μη σχεδιάζετε μηχανικά διάφορα γράμματα σ' ένα κομμάτι χαρτί, γιατί φέρνει άτυχία.

"Αν σπάσει τρεις φορές κατά συνέχεια η μύτη του μουλιού σας, περιμένετε έπιπλήξεις.

Κακό προήμωμα επίσης είναι να ξεσχίσετε από άπροσεξία ένα φύλλο τετραδίου ή βιβλίου.

"Αν σπάσει άδικαιολόγητα ή κορδέλλα της γραφομηχανής σας, θα σας συμβεί κάτι εύχρηστο (άδελφός μισός ή προδίσταμός).

Στα χαρτιά

"Ένα τρυπημένο νόμισμα φέρνει γούρι. "Επίσης κι' ένα τριφύλλι τετραφύλλο που κρατάτε πάνω σας, πρέπει όμως να το έχετε κοφεί την ίδια μέρα. Πάντως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο μιά φορά.

Τρίψτε με κορμίδι τη θέση του άτυπάλου σας, στα χαρτιά, για να τόν κάμει να χέσει.

Στο θέατρο

Μη προφέρετε ποτέ τη λέξη «σχοινιά» ή «σάβανος» πάνω στη σκηνή ή στα παρασκήνια.

Μη σφυρίζετε, στα παρασκήνια, πρό πάντων στις πρεμιέρες.

Στην καθημερινή ζωή

Φέρνει άτυχία το να δείχνετε με το χέρι σας το ούράνιο τόδο.

"Επίσης το να χάσετε ή να πάμει να φοράτε ένα δαχτυλίδι που είχατε από χρόνια στο δαχτυλό σας.

"Επίσης το να ρίχνετε στη φωτιά τριχες άνθρωπινες.

Το σπάσιμο μιάς χαρδής μουσικού όργάνου είναι κακός ούμνός.

ΠΙΟΝΕΜΕΝΕΣ 6 ΤΟΡΙΕΣ

Στην άκρη του γκρεμού

"Ο άντρας της, τώρα ένα χρόνο στο κρεβάτι και τα δυό παιδιά της στους δρόμους. Η φτώχεια μέρα με την ήμερα πλάκωνει άργα, θλίβερά το σπίτι. Κι' η Μαριώ σκυμμένη πάνω από τη σκάφη πλένει, πλένει δικά της και ξένα ρούχα, για να μην πούληση και τα τελευταία έπιπλα που τούς άπόμειναν από το νοικοκυριό τους.

Δεν την έχουν πάρει τα χρόνια της Μαριώ. "Όμορφη, είκοσιδυό χρόνων κοπέλλα παντρεύτηκε μικρό το Γιάννη πούταν υπάλληλος σε κάποιο ύπουργείο. Δεν ήταν τότε παραπάνω από δεκάξη χρόνυ κορίτσι όταν μπήκε άμέσως στα βάσανα της παντρείας. Κηρύχτηκε ο πόλεμος, πήγε ο άντρας της στρατιώτης, ζαναγύρισε τραυματίας, κι' ήταν αυτός σ' ένα νοσοκομείο κι' αυτή σε μιά κλινική να ζεγεννησιν το πρώτο της παιδί.

"Ο θεός δεν τούς άφισε να καθούν. "Υπόφεραν κι' αυτοί, όπως ο άλλος κόσμος τα πέντε χρόνια του πολέμου και της κατοχής, έζησαν στιγμές τρομερές και πάνω στο Παγκράτι, πούλησαν τα δυό οικόπεδά τους και τα περισσότερα έπιπλα τους. Τους έμεινε όμως το σπίτι, τους έμεινε και η ζωή. "Ο άντρας της, τα δυό παιδιά της κι' αυτή γάλτωσαν τον κίνδυνο.

— Περσαστικά, μουρμούριζε, σκύβοντας το κεφάλι. Ναι, όλα θα περάσουν, θα ζανάρθουν οι καλές οι μέρες.

Και δεν παραπονιόταν ούτε για τα πικρά της νείατα, ούτε για την άρρώστεια του άντρός της.

— "Αφού το είπε κι' ο γιατρός, σκέφτοταν, λίγη ανάπαυσι, κι' ένα χρόνο να μη δουλέψι, και θα γίνι έντελώς καλά.

Και τα παιδιά;

— "Κι' αυτά σαν θάρρη η ώρα τους θα τα μπάσω στο σχολείο και θα γίνουν άνθρωποι."

★

Κι' όμως μιά μέρα το ύπομονετικό και νοικοκυρικό αυτό μυαλό, το νίκισε η καρδιά, το θάμνωσε η ώμορφιά και η όροσι της νειότης.

"Ήταν μιά στιγμή που η ψυχή της βουρκωμένη από τη θλίβερά κατάντια του πόνο και της κακομοιρίας, βρήκε μπροστά της τη φωτισμένη ζωή από τον ήλιο του πλούτου και της χαράς. Και δέχτηκε τις περιποιήσεις και τα γλυκόλογα του Μάρκου, του γειτόνα της στο άντικρυνο σπίτι, δέχτηκε να καθίσει μαζί του να πάρουν κάτι στην "Ομόνοια, δέχτηκε ν' άκουση τα τρυφερά του λόγια, τα λόγια που δεν πρόφτασε ν' άκούση από τον άντρα της.

"Όλα την τράμαζαν τώρα και τη δυσωρεστούσαν μέσα στο σπίτι. Και το μαρμένο από τον άντρα της κρεβάτι και οι φωνές των παιδιών της. Τη μπόρα της δυστυχίας που δεν την λογάριασε στις δυσκολότερες στιγμές της, την άντικρύσε τώρα και άναστέναζε για τα χαμένα χρόνια της.

Κι' ένα βράδυ, που της είχε πιά ο Μάρκος να πάει άπεναντί στο σπίτι του να περάσουν λίγες στιγμές ολομόναχοι, έβαλε τα παιδιά να κοιμηθούν, τακτοποίησε τον άντρα της και καμήθηκε πως πάει να πούχαση κι' αυτή στο διπλόνο δωμάτιο. "Εκεί όμως άρχισε να σιγυρίζεται, να γίνεται ώμορφη για το κρυφό ξεπρότσιαμα. Τα δαχτυλά της τρεμουλιάζαν άγνίκαν το κάθε τι και η ψυχή της πτερωνίζε από τους χτύπους της καρδιάς της. Και ξαφνικά, μέσα από τον κορσάφι, είδε η Μαριώ την πόρτα ν' άνοιγν, κι' άνάμεσα της να προβάλλει ο άντρας της. Τα πόδια της κλονίστηκαν και πιάστηκε από το τραπέζακι για να μην πέσει...

— Μαριώ, της είπε εκείνος, ήρθα να μείνω κοντά σου άπόψε. Ξέρεις;... το πρωί που έλειπες φώναζε το Μάρκο, άπεναντί, το γειτόνα μας και του πρότεινα να του πούλασω το σπίτι. Τι να το κάνουμε; Θα πάρωμε τα παιδιά και θα πάμε να ζώουμε πλούσια στο χωριό του πατέρα μου. "Ο καυμένος ο Μάρκος δέχτηκε άμέσως. "Εξ άλλου παντρεύεται σε δέκα μέρες τη Βασιλικούλα, του Τσέρεπη. Καλά δεν έκανα;... Δεν μιλάς, Μαριώ; "Αποκρίσου...

— Καλά έκανες, ψιθύρισε η Μαριώ.

Και πρόσθεσε με φωνή τρεμουλιαστή:

— Παντρεύεται ο Μάρκος;...

— Ναι, Μαριώ.

"Έπεσε γονατιστή δίπλα στην πολυθρόνα του άντρός της, ακούμπησε το κεφάλι της στα πόδια του και ψιθύρισε:

— Καλά έκανες... Θα ζώωμε καλά στο χωριό του πατέρα σου... Με τα παιδάκια μας... Καλά έκανες αγαπημένο μου...

Και θερμά δάκρυα μετανόιας κύλησαν στα κλωμά μάγουλά της...

MIFANTA

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΦΑΤΝΑΜΠ

Μὰ καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες
ποῦ τὴν ὑπηρετοῦσαν δὲν ἦταν
ἐκεῖ γιὰ τὴν ἀκούση.

τά έμαθε όλα αυτά. Και, ξεχνώντας να τιμωρήσει τη Ζομπίνα, άφησε πάνω στη ζή-

στούς οποίους εδόθηκε αυτή η συμβολική ονομασία.

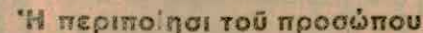
Ποῦ κοιμήθηκε ἡ Θεατμά

ΝΕΙ ΠΕΙΔΑ ΤΟΥΣ ΜΙΘΟΥΣ ΜΟΥ;

Ὁ μυστηριώδης Κινέζος

Δὲν ὀπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖνος
ὁ διαβολοκινέζος ὁ Κίου - Κίου θὰ ἦ-

Εἶνε δηλαδή αδύνατο νὰ ξεφύγῃ κα-
νεὶς τὸ γραφτό του.

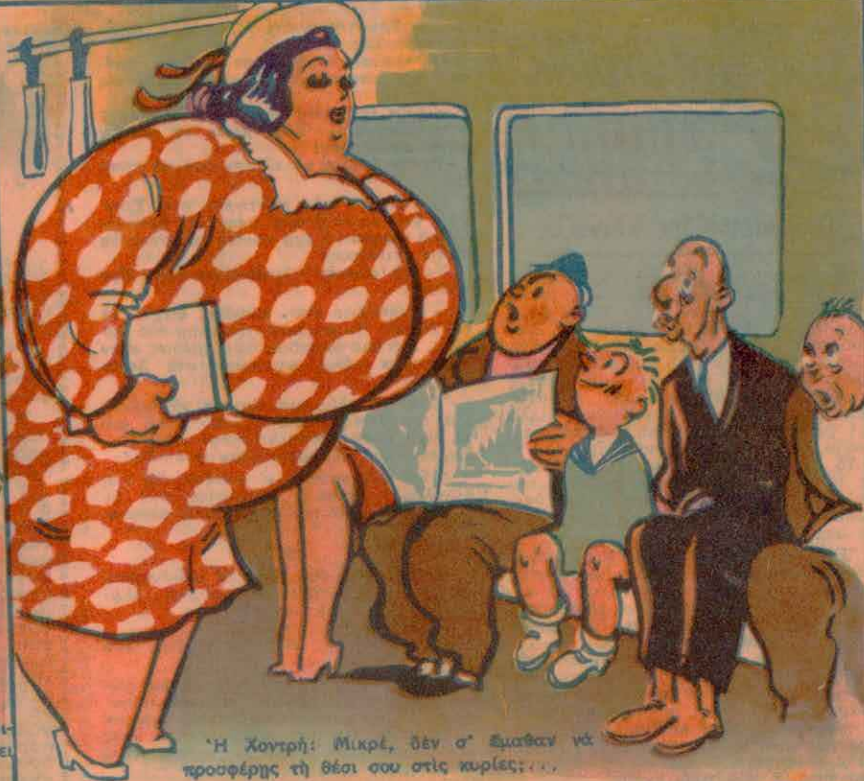
.....

.....

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

—“Όχι, αγαπητή μου πεθερά! Δεν χωράει καμιά δικαιολογία... Σε περιμένουμε νάρθης γρήγορα! Πρέπει να μείνεις μαζί μας...”

‘Η Χοντρή: Μικρέ, δεν σ’ έμαθαν να προσφέρεις τη θέση σου στις κυρίες;...

Ο ΟΧΛΗΡΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

— Δεν εινε εξυμνος ο Αϊώρ; Οο δάται μήπως χάσετε το τελευταίο λεωφορείο!...

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΟΝΑΕΙ

‘Ο μικρός: Μά μη μου βάλετε, σας παρακαλώ, το μπαμπάκι στους ώμους, αλλά πάνω στο πανταλόνι...

Τί σοφίσθηκε ο κ. Άνανίας, γιά νά γλυτώση από τά νύερα της γυναίκας του.

